

Θεόδωρος Ι. Ρηγινιώτης

Χρυσένια

Το Τάγμα των Λιονταριών

Ελάχιστοι είμαστε αυτοί που ξέρουμε...

Η Αθήνα είναι γεμάτη μαγεία. Ολόκληρη
η Ελλάδα είναι γεμάτη μαγεία. Η Μητέρα
Γη είναι γεμάτη μαγεία... Και μερικοί
άνθρωποι είμαστε μυημένοι σ' αυτή τη
μαγεία· είμαστε η μαγεία...

ΕΦΗΒΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

**ΠΡΟΣΟΧΗ: ΟΠΟΙΟΣ ΔΙΑΒΑΣΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ,
ΘΑ ΕΧΕΙ ΜΥΗΘΕΙ ΣΕ ΜΙΑΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΓΝΩΣΗ**

ΡΕΘΥΜΝΟ 2020

Χρυσένια - Η Μάγισσα της Αθήνας
Το Τάγμα των Λιονταριών

(Έκδοση 1η)

Θεόδωρος Ι. Πηγινιώτης

Περιεχόμενα

Πρόλογος.....	7
6+1 άντρες στο ματωμένο άλσος.....	11
Κεφάλαιο 1.....	14
Κεφάλαιο 2.....	26
Κεφάλαιο 3.....	39
Κεφάλαιο 4.....	71
Κεφάλαιο 5.....	87
Κεφάλαιο 6.....	121
Κεφάλαιο 7.....	163
Κεφάλαιο 8.....	219
Κεφάλαιο 9.....	247
Κεφάλαιο 10 – Επίλογος.....	272

Ο πολύς κόσμος πιστεύει πως οι παράξενες δυνάμεις,
τα μαγικά πλάσματα, οι στοιχειωμένοι τόποι,
υπάρχουν μόνο στα παραμύθια, τις ταινίες και τη
λογοτεχνία του φανταστικού. Ελάχιστοι είμαστε αυτοί
που ξέρουμε...

Η Αθήνα είναι γεμάτη μαγεία. Ολόκληρη η Ελλάδα
είναι γεμάτη μαγεία. Η Μητέρα Γη είναι γεμάτη
μαγεία... Και μερικοί άνθρωποι είμαστε μνημένοι σ'
αυτή τη μαγεία· είμαστε η μαγεία.

Αν μπορείς ν' αντέξεις αυτές τις αποκαλύψεις,
ακολούθησέ με.

Πρόλογος

Κάθε καλλιτέχνης και λογοτέχνης εμπνέεται από τον πολιτισμό και την παράδοσή του, για να δημιουργήσει τα έργα του. Αν ήμουν Κινέζος, προφανώς θα έβαζα βουδιστές μοναχούς να πολεμούν ενάντια στο Κακό. Αν ήμουν Αφρικανός ή ιθαγενής της Αμερικής, σαμάνους. Αφού είμαι Έλληνας, είναι φυσικό να βάζω ορθόδοξους μοναχούς – που είναι συγχρόνως και πολεμιστές.

Το περίεργο είναι ότι υπάρχει γύρω μας ωκεανός περιπετειών φαντασίας με βουδιστές μοναχούς, σαμάνους ή ακόμη και μάγους, που πολεμούν ενάντια στο Κακό, αλλά δε βλέπουμε ιστορίες από τη δική μας παράδοση, με δικούς μας ήρωες, ορθόδοξους χριστιανούς. Αφού λοιπόν διάβασα ένα σωρό άσχετα, θέλησα και να διαβάσω κάτι δικό μας. Και, αφού δεν υπάρχει, για να το διαβάσω, έπρεπε πρώτα να το γράψω.

Το έγραψα, το διάβασα και τώρα σκέφτομαι να το μοιραστώ μαζί σας. Ελπίζω να σας αρέσει... Ελπίζω επίσης να μην προσκρούσει στην προκατάληψη ότι μόνο τα ξένα είναι συναρπαστικά, ενώ τα δικά μας δεν αξίζουν, ή στην άλλη προκατάληψη, ότι δική μας είναι μόνο η αρχαία Ελλάδα, των σπουδαίων φιλοσόφων, των άγριων ηρώων και των σκληρών θεών,

και όχι η νεότερη και η σύγχρονη Ελλάδα των ορθόδοξων χριστιανών παππούδων μας, αλλά και εκείνων που ζουν γύρω μας, τους οποίους λίγοι παρατηρούμε, ενώ οι περισσότεροι τους αγνοούμε...

Αυτή είναι η «απαγορευμένη γνώση» (απαγορευμένη, επειδή είναι επαναστατική και, ως εκ τούτου, επικίνδυνη), όπου έγραψα στο εξώφυλλο πως θα σας μυσήσω.

Έτσι η Χρυσένια απέκτησε ένα διαδικτυακό σπίτι. Το "χτίσιμο" του σπιτιού έγινε με τη βοήθεια του εκλεκτού φίλου μου Γ.Μ.Β. (ιστολόγιο "ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΤΟΜΟ") και το ψηφιακό εξώφυλλο σχεδιάστηκε από την εξαιρετη γραφίστρια κυρία Αγλαΐα Γαργανίδου, που είχε δημιουργήσει και την ηλεκτρονική έκδοση του βιβλίου μας "Σημειώσεις για το Ισλάμ". Το παραδίδω σ' εσάς, σε όσους αγαπούν τη λογοτεχνία του φανταστικού.

Σας εύχομαι λοιπόν καλό διάβασμα και... σας προειδοποιώ ότι, επειδή μου άρεσε η ιστορία, έχω ξεκινήσει να γράφω και δεύτερη...

--

Για να μην παρεξηγηθώ, νομίζω πως πρέπει να γράψω μερικά λόγια για τη θεά Άρτεμη.

Όπως πάνω κάτω όλοι οι θεοί της αρχαίας Ελλάδας – και οι περισσότεροι όλων των πολυθεϊστικών θρησκειών – η περίφημη θεά του κυνηγιού δεν ήταν καλό παιδί.

Βασικά, ήταν μια θεά που λατρευόταν με ανθρωποθυσίες, όπως βλέπουμε (μεταξύ άλλων) στην παράδοση της «Ορθίας Αρτέμιδος», που το ξύλινο άγαλμά της λατρευόταν στην Ταυρίδα της Μικράς Ασίας, όπου η ίδια είχε μεταφέρει την Ιφιγένεια, μετά την υποτιθέμενη θυσία της, που είχε απαιτήσει από τον Αγαμέμνονα. Εκεί η Ιφιγένεια είχε γίνει ιέρεια, που υποδεχόταν τους ξένους στο λιμάνι, τους οδηγούσε στο ιερό της Άρτεμης και οι βάρβαροι λάτρεις της τους θυσιάζαν στη θεά.

Ένας απ' αυτούς τους ξένους, μια μέρα, ήταν ο Ορέστης, ο χαμένος αδελφός της. Η Ιφιγένεια τον αναγνώρισε και, πριν τον θυσιάσουν, τον βοήθησε να δραπετεύσει. Έφυγε μαζί του, παίρνοντας το ξόανο (έτσι ονομάζονταν στην αρχαία Ελλάδα τα ξύλινα αγάλματα), που το εγκατέστησαν στη Σπάρτη και εκεί για μερικούς αιώνες συνεχίστηκαν οι τελετές των ανθρωποθυσιών. Τις σταμάτησε ο μεγάλος νομοθέτης Λυκούργος, αλλά κι αυτός τις αντικατέστησε με τελετές μαστιγώματος των εφήβων Σπαρτιατών, των οποίων το αίμα έπεφτε πάνω στο άγαλμα της θεάς,

γιατί «έπρεπε οπωσδήποτε να λατρεύεται με ανθρώπινο αίμα».

Μπροστά σ' ένα άγαλμα της Αρτέμιδος επέβαλε αργότερα ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Αδριανός σε τρία μικρά κορίτσια να προσφέρουν θυσία και, επειδή εκείνες ήταν χριστιανές και αρνήθηκαν, τις βασάνισε μέχρι θανάτου. Εκείνες επέμεναν να αρνούνται και τα βασανιστήρια συνεχίζονταν. Ήταν οι αγίες Πίστη, Ελπίδα και Αγάπη, οι ανήλικες κόρες της αγίας Σοφίας.

Αυτοί είναι οι λόγοι που η Άρτεμη παίζει ένα συγκεκριμένο ρόλο μέσα στο έργο.

6+1 άντρες στο ματωμένο άλσος

Κάτω από την πανσέληνο, σκεπασμένοι με τα νεκρικά πέπλα της, έξι άντρες τρύπωσαν στο Άλσος των Χελωνών, οπλισμένοι με μπαλτάδες και ξίφη, γεμάτα σκαλισμένα μυστικά σύμβολα.

Τα ζωάκια απομακρύνονταν τρέχοντας ή λούφαζαν φοβισμένα μόλις πλησίαζαν τα βήματά τους. Οι σκιές τους μάκραιναν ανάμεσα στα δέντρα κι οι φιλόλιγνες σιλουέτες τους, ντυμένες στα μαύρα, ενέπνεαν απειλή. Αμίλητοι, με σταθερό βήμα, έφτασαν σε μια πυκνοφυτεμένη γωνιά. Εκεί, όρθιος, έξω απ' τη σαραβαλιασμένη καλύβα του, τους περίμενε ο εχθρός τους. Ή μάλλον, εκείνοι ήταν εχθροί του, γιατί αυτός αγαπούσε όλο τον κόσμο και τους αγαπούσε κι εκείνους, αν και ήξερε ποιον υπηρετούσαν, ήξερε τι είχαν έρθει να κάνουν, ήξερε και ποιο θα ήταν το τέλος. Και προσευχόταν.

Στάθηκαν ένα γύρω σφίγγοντας τα αρχαία όπλα τους. Ήξεραν κι αυτοί, επίσης, πως ήταν απρόσβλητος στις δυνάμεις τους, γιατί δούλευε μέσα στην καρδιά του η Ευχή· όμως δε μπορούσαν να μην προσπαθήσουν. Άπλωσαν τ' αριστερό τους χέρι κι έριξαν καταπάνω του μια ομοβροντία σκοτεινής μαγείας! Οι δυνάμεις δεν τον πλησίασαν καν· εξοστρακίστηκαν σε μια

αόρατη ασπίδα που τον περικύκλωνε και τον προστάτευε· στη δύναμη του Ονόματος.

Ο άντρας άπλωσε τα χέρια και πρόφερε την Ευχή του Ιησού, την προσευχή του Ονόματος:

«Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με τον αμαρτωλό».

Στο άκουσμά του οι έξι ζαλίστηκαν, λύθηκαν τα γόνατά τους, έπεσαν γονατιστοί στα χώματα σαν άψυχες κούκλες. Τα ζωάκια πρόβαλαν δειλά απ' τις φωλίτσες τους, με ξαφνική ελπίδα, να δουν την έκβαση.

Τότε ο διάβολος έριξε στο νου του μια σκέψη παγίδα: “Είμαι παντοδύναμος. Με μια κίνηση τους έριξα κάτω! Μπορώ να κουνήσω τα χέρια και να τους εκτινάξω είκοσι μέτρα μακριά! Μπορώ να ζητήσω βοήθεια απ' το Θεό και να κατεβούν πεντακόσιοι άγγελοι να με βοηθήσουν!”

Χωρίς καν η καρδιά του να σκιρτήσει, έδιωξε τη σκέψη. Μετά από δεκαετίες άσκησης και προσευχής, ήξερε πια να ελέγχει απόλυτα το νου του και να μην αφήνει παράνομες σκέψεις να τον προσβάλλουν.

“Δόξα τω Θεώ”. Αυτό μόνο σκέφτηκε.

Κατέβασε τα χέρια του χαλαρώνοντας την επίθεση της Ευχής. Για κλάσμα του δευτερολέπτου σκέφτηκε: “Κύριε, συγχώρεσέ με· συγχώρεσέ τους”.

Αμέσως οι έξι τινάχτηκαν σα βέλη με τα όπλα υψωμένα και ρίχτηκαν πάνω του. Ο πιο σβέλτος, μ’ ένα μόνο χτύπημα, του έκοψε το κεφάλι.

Σ’ όλο το δήμο έγινε αμέσως διακοπή ρεύματος. Το άλσος όμως φεγγοβόλησε ολόκληρο και το φως φάνηκε χιλιόμετρα μακριά – ένα δευτερόλεπτο μέρας στην καρδιά της νύχτας. Και μια απίστευτη μοσχοβολιά απλώθηκε σ’ όλη την περιοχή· όσοι ήταν ξύπνιοι την ένιωσαν, και την ένιωσαν κι όλοι όσοι ξύπνησαν το άλλο πρωί. Την ένιωσε κι ο Ινδός καθαριστής που βρήκε το αποκεφαλισμένο σώμα, βαθιά χαράματα. Την ένιωσαν κι οι αστυνομικοί και οι ρεπόρτερς που μαζεύτηκαν από νωρίς, για να ερευνήσουν το έγκλημα...

Η ιστορία μας αρχίζει ένα χρόνο πριν το παραπάνω συμβάν.

Κεφάλαιο 1

Ο πολύς κόσμος πιστεύει πως οι παράξενες δυνάμεις, τα μαγικά πλάσματα, οι στοιχειωμένοι τόποι, υπάρχουν μόνο στα παραμύθια, τις ταινίες και τη λογοτεχνία του φανταστικού. Ελάχιστοι είμαστε αυτοί που ξέρουμε...

Η Αθήνα είναι γεμάτη μαγεία. Ολόκληρη η Ελλάδα είναι γεμάτη μαγεία. Η Μητέρα Γη είναι γεμάτη μαγεία... Και μερικοί άνθρωποι είμαστε μυημένοι σ' αυτή τη μαγεία· είμαστε η μαγεία.

Αν μπορείς ν' αντέξεις αυτές τις αποκαλύψεις, ακολούθησέ με.

1

Γνώρισα την Ήβη όταν εκείνη ήταν επτά χρονών κι εγώ εννιά. Συναντηθήκαμε με τις μητέρες μας σε μια επίσκεψη στο ζωολογικό κήπο. Αμέσως κατάλαβα πως κάτι ξεχωριστό υπήρχε σ' αυτήν· και προσδιόρισα εύκολα τι ήταν, λόγω των δικών μου ξεχωριστών χαρισμάτων – ενωνόταν με τα ζώα.

Γίναμε φίλες αμέσως. Και την άλλη μέρα συναντηθήκαμε και στο σχολείο. Από τότε είμαστε αχώριστες.

Από τις γυναίκες της οικογένειάς μου κληρονόμησα το μαγικό χάρισμα. Η μητέρα μου δεν ασχολείται μ' αυτό, αντίθετα με τη μητέρα της Ήβης· δεν το αντιλαμβάνεται καν. Εγώ όμως το αντιλήφθηκα πολύ νωρίς – δε θυμάμαι πότε ακριβώς – όταν πρωτάρχισα να βλέπω τα μικρά ξωτικά που πετούσαν έξω απ' το παράθυρό μου σαν πυγολαμπίδες μέσα στη νύχτα.

Μετά, άρχισα να διαβάζω τα αρχαία βιβλία που κρύβονταν σε απόμερες γωνιές στο σπίτι της γιαγιάς μου, περιμένοντας να τ' ανακαλύψω· σύντομα κατάλαβα πως όλα ήταν αληθινά, γοητεύτηκα κι άρχισα να εφαρμόζω απλά ξόρκια, αντί να παίζω με κούκλες στο δωμάτιό μου. Κανείς δεν ήξερε τον εξαίσιο κόσμο, στον οποίο ζούσα· και προ παντός τον αγνοούσε η μητέρα μου· οπωσδήποτε, δε μπορούσα να της τον φανερώσω, προκαλώντας της πανικό.

Στη γειτονιά, στο δρόμο, στο σχολείο, έβλεπα τις δυνάμεις και τα μαγικά όντα πίσω από τα αντικείμενα ή μέσα σ' αυτά. Και ξεχώρισα και μερικούς φίλους, που είχαν χαρίσματα παρόμοια με τα δικά μου. Η Ήβη ήταν η πρώτη. Αλλά στην πρώτη γυμνασίου συνάντησα και τον Άλκιμο.

Οι τρεις μας γίναμε μια δυνατή συντροφιά. Και η μητέρα της Ήβης, η κυρία Ηλέκτρα, που ήταν κάτοχος και φύλακας της μυστικής σοφίας, έγινε η δασκάλα

και η προστάτιδά μας, ενώ ο Φοίβος, ένα αγόρι πολύ πιο μεγάλο από μας, φίλος του Άλκιμου, έγινε ο οδηγός μας.

Εκείνοι μας ξενάγησαν σε όλους τους μαγικούς τόπους της Αθήνας και γύρω από την Αθήνα. Γνωρίσαμε ομάδες που ασκούσαν μαγεία κάθε είδους, που γνώριζαν και διαιώνιζαν μυστικές τέχνες, επικοινωνούσαν με άγνωστους κόσμους ή λάτρευαν διάφορους θεούς. Μυηθήκαμε σε πανάρχαιες λατρείες, αναβιωμένες από ελίτ εκλεκτών, από έφηβους ή ηλικιωμένους, περιθωριακούς ή αριστοκράτες· συμμετείχαμε σε τελετές, συνομιλήσαμε με νεράιδες και δαίμονες· συνδεθήκαμε με τη Μητέρα Γη.

Αυξήσαμε τις δυνάμεις μας· αποχτήσαμε δύναμη.

Η μαγεία είναι μια θρησκεία. Η Ήβη ήταν εξαρχής βαφτισμένη σ' αυτήν, από τη μητέρα της, που ήταν ιέρεια. Βαφτιστήκαμε κι εμείς, εγκαταλείποντας το μωρουδιακό βάπτισμά μας, που έτσι κι αλλιώς δε σήμαινε ποτέ τίποτα. Και εγώ, συγκεκριμένα, όταν έφτασα δεκατεσσάρων ετών, έγινα ιέρεια της Άρτεμης.

Δεν είχα δει ποτέ ανθρώπινη θυσία μέχρι τότε. Και πέρασε ακόμη αρκετός καιρός πριν δω. Ουσιαστικά,

δεν πίστευα πως γίνονται στ' αλήθεια ανθρωποθυσίες· τις θεωρούσα συκοφαντία θρησκόληπτων χριστιανών ή, έστω, κατάλοιπα περιθωριακής δαιμονολατρίας, που η δική μας λατρεία, του Φωτός και της Γης, είχε πολεμήσει και εξαλείψει. Όπως η μητέρα μου νόμιζε πως παίζω παιδικά και εφηβικά παιχνίδια, ενώ εγώ ιερουργούσα στα ποτάμια, τα σπήλαια και τα ιερά άλση, δίπλα στις πολυκατοικίες ή τις εργατικές συνοικίες, έτσι κι εμείς είχαμε γαλουχηθεί από τους πραγματικούς γονείς μας, τις μάγισσες και τους μάγους, με ένα θεϊκό ανθρωπιστικό ιδεώδες, που έθετε ως στόχο της μαγείας την ισχυροποίηση του ανθρώπου. Για την ακρίβεια, τη θεοποίηση του ανθρώπου – αυτό που καταδίκασε ο Θεός της Βίβλου, όταν ο όφρις το υποσχέθηκε στους πρωτοπλάστους· ο Θεός, που ήθελε τους ανθρώπους υποταγμένους στην άγνοια, όπως τους έπλασε.

Τι όμορφο που ήταν να ελευθερώνεσαι από την κηδεμονία του Θεού! Ήσουν μετά εσύ θεός, και όλα τα πλάσματα το αναγνώριζαν· ζώα και φυτά υποτάσσονταν σε σένα, μαγικά πλάσματα υποκλίνονταν μπροστά σου ή έρχονταν από το μυστικό τους κόσμο για να τα δεις και να τους μιλήσεις.

Και κάποια στιγμή, ήμουν στη δευτέρα λυκείου, έγιναν δυο γεγονότα που άλλαξαν τα πάντα και γκρέμισαν τη ζωή μου, για να μεταμορφωθώ σε κάτι άλλο, σα χρυσαλίδα. Αυτό προσδοκούσα, αλλά η μεταμόρφωσή μου ήταν αντίθετη απ' αυτό που περίμενα και πολύ πιο οδυνηρή.

Διάβασα στο Ίντερνετ πως ένα λιοντάρι κατασπάραξε μια κοιμισμένη οικογένεια, μπαίνοντας από το ανοιχτό παράθυρο. Αυτό ήταν το ένα περιστατικό. Το άλλο ήταν ότι γνώρισα τον Αλέξη.

2

«Ποιος είναι το λιοντάρι, εσύ ή ο Φοίβος;».

«Γιατί πρέπει να συμβαίνει ένα από τα δυο;».

Η Χρυσένια έσπρωξε με δύναμη τον Άλκη, κολλώντας τον στον τοίχο. Η Ήβη κοίταξε γύρω· δεν τους έδινε σημασία κανείς, αν και περνούσαν πολλοί πιτσιρικάδες και πήγαιναν για το φροντιστήριο. Ο καθένας είναι για τον εαυτό του έτσι κι αλλιώς· φλερτάκια και καυγάδες δεν προκαλούν την προσοχή. Μέσα σ' ένα δάσος από τσιμέντο και γκράφιτι, νεανικές φιγούρες βαδίζουν με το κινητό στο χέρι ή ρολάρουν πάνω σε σκέιτς.

Ο Άλκης διαμαρτυρήθηκε, αλλά η Χρυσένια επέμεινε. Οι ματιές τους διασταυρώθηκαν σαν αστραπές. Ήταν η πρώτη φορά που καυγάδιζαν. Τράβηξαν τα πνευματικά τους ξίφη με μανία· αμέσως τους έπιασε και τους δυο ζάλη.

Η Ήβη πρόσεξε μια ζήλια στα μάτια του Άλκη. Η Χρυσένια ήταν πιο δυνατή απ' αυτόν – εκείνος βέβαια είχε άλλες δυνάμεις, άλλα χαρίσματα, και μέσα στην καρδιά του φιθύριζε πως σύντομα θα γινόταν πιο δυνατός από κείνη σε όλα. Αλλά η κοπέλα δεν άκουγε, ούτε έβλεπε, όχι γιατί την εμπόδιζε η μαγεία του, αλλά η εμπιστοσύνη που του είχε (ήταν, έτσι ένιωθε, ο μεγάλος αδερφός της), τουλάχιστον μέχρι σήμερα το πρωί, που διάβασε την είδηση σ' ένα μπλογκ.

«Ρε Χρυσενάκι, θα σε φάει ο Άλκης μια μέρα» θα της πει η Ήβη αργότερα, όταν θα γυρνάνε μόνες στο σπίτι.

«Εντάξει, άσε με ήσυχο!» φώναξε ο Άλκης. «Δεν ήμουν εγώ, εντάξει; Ούτε ο Φοίβος!».

«Τότε ποιος;».

«Γιατί πρέπει να 'ταν κάποιος;».

Η Χρυσένια μειδίασε ειρωνικά: «Μήπως κυκλοφορούν λιοντάρια στην Αθήνα και δεν το ξέραμε; Πόσοι μπορούν να μεταμορφώνονται σε ζώα;».

«Σταμάτα, ρε, θα μας ακούσουν» της σφύριξε η Ήβη. Μα κανείς δεν τους άκουγε και, έτσι κι αλλιώς, κανείς δε θα πίστευε.

«Υπάρχουν πολλοί» είπε ο Άλκης. «Δεν το ξέρεις;». «Όμως δεν ήταν ένας ξένος, έτσι δεν είναι; Ξέρεις ποιος ήταν – έτσι κι αλλιώς, τους ξέρουμε όλους στην Αθήνα».

Ο νέος διόρθωσε την τσάντα στην πλάτη του και προχώρησε για το φροντιστήριο. Πήγαινε τρίτη λυκείου, η Χρυσένια δευτέρα κι η Ήβη τελείωνε το γυμνάσιο.

«Όχι, δεν τους ξέρεις όλους» της είπε. «Και υπάρχουν πολλοί που δεν ξέρεις έξω απ' την Αθήνα». «Ένας τέτοιος ήταν;» ρώτησε η Ήβη.

Ο Άλκης την κοίταξε με το διαπεραστικό βλέμμα του. «Ναι, ένας τέτοιος».

Και προχώρησε, αφήνοντάς τις.

Η Ήβη πλησίασε τη φίλη της, που την κοιτούσε ικετευτικά, ζητώντας βοήθεια.

«Θα μου πουν τα πουλιά» της είπε.

Τη νύχτα βγήκε στο μπαλκόνι, να καλέσει τις κουκουβάγιες. Η μητέρα της βγήκε σχεδόν αμέσως.

«Τι τρέχει;» τη ρώτησε.

«Τίποτα, μαμά».

«Ηβάκι μου, δε με γελάς. Ξέρω τι κάνεις και τι θέλεις να μάθεις».

«Λοιπόν, μαμά μου;».

«Μην το ψάχνεις. Είστε μικρές ακόμα. Υπάρχουν πράγματα και δυνάμεις που ούτε τα φαντάζεστε».

Όμως ούτε η ίδια, η μεγάλη αυτή κληρονόμος της μαγείας, δε φανταζόταν πού θα οδηγούσε η σημερινή ρωγμή, αφήνοντας να μπουν γεγονότα που θα τους σημάδευαν όλους.

3

Το λιοντάρι πήδηξε από ταράτσα σε ταράτσα κι έφτασε σε μια σκοτεινή γωνιά γεμάτη δέντρα, σ' ένα αδιέξοδο δρομάκι, όπου σάπιζε κάποιο θλιβερό σιντριβάνι.

Εκεί, κάτω από τα δέντρα, γυάλισαν άλλα δύο ζευγάρια μάτια. Δυο λιονταρίσια κεφάλια πρόβαλαν. Τα λιοντάρια ήταν τρία. Δυο αρσενικά και μια λέαινα. Μίλησαν μεταξύ τους με σιγανούς γρυλισμούς. Και ξεκίνησαν.

Είναι υπέροχη η δύναμη – η δύναμη στα μάτια, στ' αφτιά, στα ρουθούνια, στα πόδια, στο κορμί ολόκληρο. Είναι υπέροχη η μαγεία· η δύναμη της

μαγείας, η δύναμη του ζώου. Και τίνος ζώου; Του βασιλιά!

Τα τρία λιοντάρια δεν πήγαιναν για κυνήγι. Δεν πεινούσαν· είχαν φάει ανθρώπινο φαγητό λίγη ώρα πριν. Έκαναν μόνο μια βόλτα, από αθέατα σημεία, παρατηρώντας τα αδύναμα ζώουφια που ονομάζονται άνθρωποι.

Όλα αυτά τα ζώουφια τα εξουσίαζαν. Ακόμα κι ένα απλό λιοντάρι θα μπορούσε να κάνει ό,τι θέλει στο ανυπεράσπιστο πλήθος. Πόσο μάλλον αυτά τα λιοντάρια! Οι δυνάμεις τους και οι μαγικές τους ικανότητες ξεπερνούσαν κάθε φαντασία.

Όμως από μια γωνία ξεπρόβαλε ένας άντρας κρατώντας ένα τουφέκι. Ήταν ένας τρελαμένος με την επιβίωση, που άκουσε τη φοβερή είδηση για την κατασπαραγμένη οικογένεια και την είχε στήσει όλη τη νύχτα με το όπλο στο χέρι. Πού ξέρεις, μπορεί να περάσει το θηρίο από 'δώ, μπορεί να χρειαστεί να προστατέψω την πόλη. Και στάθηκε τυχερός – ή μάλλον άτυχος.

Πριν προλάβουν ν' αντιδράσουν, πυροβόλησε το πρώτο. Μια ολόκληρη ριπή βυθίστηκε στο σώμα του, που σπαρτάρησε και κυλίστηκε στο πεζοδρόμιο αιμόφυρτο μ' ένα διαπεραστικό νιαούρισμα. Σ' ένα

δευτερόλεπτο, δυο σαγόνια έκλεισαν γύρω απ' το λαιμό του άντρα· άγγελοι τον άρπαξαν μέσα απ' το σώμα του και δεν πρόλαβε να νιώσει ούτε την καυτή ανάσα. Το τρίτο θηρίο, η λέαινα, τον δάγκωσε στο στομάχι, ξεσκίζοντας ρούχα, σάρκες, κόκαλα και εντόσθια.

Παρατώντας το ανθρώπινο κουρέλι, τα δυο ζώα πλησίασαν το τρίτο. Ήταν άψυχο. Αντάλλαξαν ένα βλέμμα θλίψης, πήδηξαν σ' ένα μπαλκόνι κι από 'κεί εξαφανίστηκαν σε μια ταράτσα, αφήνοντας στο πεζοδρόμιο δυο νεκρά ματωμένα κορμιά, που ήταν και τα δυο ανθρώπινα...

4

«Υπήρχαν τρία λιοντάρια».

Στο δωμάτιο της Χρυσένιας, με μισόκλειστα φώτα, οι δυο φίλες αντάλλασαν σκέψεις σε μια ανασκόπηση των γεγονότων.

«Το ένα ήταν ο μυστηριώδης νεκρός – σκοτώθηκε από το όπλο του κομάντο. Είμαι σίγουρος πως ήταν κι αυτός λιοντάρι».

Η Ήβη ανακάθισε στο κρεβάτι: «Ίσως αυτός σκότωσε την οικογένεια».

«Μπορεί. Κι έτσι ο Άλκης δε μας είχε πει ψέματα. Στις ειδήσεις είπαν δυο λιοντάρια, που έφαγαν τον κομάντο, που είχε σκοτώσει ένα ανύποπτο θύμα. Μπορεί να σκόπευε τα λιοντάρια και την έφαγε ο άσχετος. Δεν το νομίζω».

«Σκότωσε τον άσχετο, γιατί ήταν κι αυτός λιοντάρι». Οι δυο φίλες ένιωσαν κάποιο φόβο που τις έκανε ν' ανατριχιάσουν.

«Μετά» συνέχισε η Χρυσένια, «τ' άλλα δυο λιοντάρια του όρμησαν και τον έκαναν κομμάτια. Τα λιοντάρια, που ήταν ο Φοίβος κι ο Άλκης!».

«Μα γιατί να το κάνουν αυτό; Γιατί να γίνουν λιοντάρια δολοφόνοι;».

«Ίσως τους παρέσυρε ο άλλος. Ίσως ο άλλος ήταν ο δάσκαλος του Φοίβου – οι ηλικίες τους ταιριάζουν. Ίσως η μαμά σου ξέρει, γι' αυτό δε σ' άφησε να το ψάξεις».

Η Ήβη αγκάλιασε τη Χρυσένια· ήταν το καταφύγιό της κάθε φορά που φοβόταν.

«Χρυσένια, φοβάσαι;».

«Τι να σου πω;». Η καρδιά της Χρυσένιας πήγαινε να σπάσει. «Νόμιζα πως είμαι μεγάλη μάγισσα. Με όλες μου τις τέχνες, αν συναντούσα τον τύπο, το νεκρό λιοντάρι, θα μπορούσα να τον νικήσω;». Κοίταξε την Ήβη με μάτια καθρέφτες ανησυχίας. «Να καλέσω τις νεράιδες, τα ξωτικά, τα πνεύματα, τις δυνάμεις; Δεν

ξέρω τι να κάνω, αλλά σίγουρα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε με τον Άλκη».

Η Ήβη ξεφώνησε σιγανά. Έξω απ' το τζάμι φτερούγιζε ένα κοράκι. Μόλις το άρπαξε το βλέμμα των δυο κοριτσιών, τίναξε τα φτερά του και χάθηκε μακριά.

«Γιατί δεν κοιμάται αυτό το κοράκι;» ρώτησε η Χρυσένια.

«Γιατί δεν είναι κοράκι» είπε η Ήβη, που ένιωθε κάθε ζώο. «Είναι ο Άλκης!...».

Κεφάλαιο 2

1

«Η Μάχη φταίει!»

Τα παιδιά από τα κοντινά καθίσματα γύρισαν και κοίταξαν τη Μάχη με περιέργεια. Εκείνη έφερε βόλτα τα μάτια της πάνω τους και στράφηκε στο παράθυρο του αεροπλάνου σουφρώνοντας τα χειλάκια της· ήταν συνηθισμένη σ' αυτό το βλέμμα, όχι μόνο από τους συμμαθητές της, αλλά κι από τους καθηγητές, ακόμα και πολύ πιο πριν, από τους συγγενείς της.

Μισούσε αυτό το βλέμμα, αν η λέξη μίσος ταιριάζει σ' ένα δεκαεξάχρονο. Ο ουρανός τους κύκλωνε απέραντος, γεμάτος σύννεφα, από τα οποία ξεπροβάλλαν οι συνοδοί της· τα πουλιά.

Το πρωί που συγκεντρώθηκαν στο αεροδρόμιο είδαν τα πρώτα πουλιά να μαζεύονται γύρω από την ομάδα. Μικρά πουλιά, σπουργίτια, κοτσύφια, χελιδόνια, τρυγόνια, τσαλαπετεινοί, κοκκινολαίμηδες, ακόμα και πέρδικες που κατέφτασαν ξεπηδώντας απ' τους θάμνους. Η Μάχη κατάλαβε πως κάτι δεν πήγαινε καλά· δε θά 'ταν μόνοι τους στο ταξίδι. Στους στύλους κάθισαν μερικά γεράκια και κοράκια φτερούγιζαν ψηλά, πάνω απ' τα κεφάλια τους.

Μερικοί τα πρόσεξαν, μα δεν έδειξαν παραξενεμένοι, ούτε φάνηκε να συνδέουν τη Μάχη μ' αυτή την αλλόκοτη φτερωτή συνάθροιση. Όλοι είχαν το νου τους στην εκδρομή. Δεν πας εκδρομή στη Ρωσία κάθε μέρα, ιδίως αν είσαι μαθητής της πρώτης λυκείου και ζεις σε μια επαρχιακή πόλη χωρίς ευκαιρίες και πλεονεκτήματα. Έτσι δεν είναι, παιδιά;

Εδώ που τα λέμε, οι πιο πολλοί θέλανε Θεσσαλονίκη ή Ρόδο· νυχτερινή ζωή, κλαμπάκια δικά μας, λίγο φλερτ και καμιά φίρμα απ' αυτές που τραγουδάνε απάνω τέτοια εποχή, την Εποχή των Εκδρομών. Πέντε χιλιάδες μαθητές θα μαζευτούν αυτή την εβδομάδα στη συμπρωτεύουσα κι η Ρόδος θα βουλιάξει!

«Α ρε, τι χάνουμε!»

Αλλά αυτός ο σπαστικός κ. Κόντος, ο πληροφορικός, επέμενε να πάνε στο εξωτερικό.

«Δε συνοδεύω αν δεν πάμε έξω, είπε. Σκυλάδικα θ' ακούσουνε και μετά, κλαμπάκια και φλερτάκια θά 'χουνε και σα φοιτητές, έτσι κι αλλιώς κάπου θα μπούνε... Έξω όμως μπορεί να μην πάνε ποτέ. Και πρέπει να πάνε· είμαστε Ευρωπαίοι τώρα, τα παιδιά μας θα μεγαλώσουνε στο παγκόσμιο χωριό, κι έχουμε ακόμα την κουλτούρα της Ψωροκώσταινας!

Δεν υπήρχε άλλος να συνοδεύσει, έλειπε βλέπεις ένας· ο κ. Κόντος ήταν απολύτως απαραίτητος. Έτσι, αυτή η εκδρομή, που την προετοίμαζαν τόσους μήνες και την ονειρεύονταν τόσα χρόνια, πήγε κατεύθυνση για “πρώην Σοβιετική Ένωση”, κοινώς για Ρωσία.

«Ωραία είναι η Ρωσία, με ιστορία και παράδοση» από τις πιο διδακτικές εκδρομές που μπορεί να γίνουν! Κι από νυχτερινή ζωή δεν πάει πίσω».

«Θέλει όμως προσοχή», είπε ο διευθυντής, «γιατί έχει αναπτυχθεί ακανόνιστα κι έχει πέσει με τα μούτρα στις...», κόμπλαρε λίγο.

«Στις εμπειρίες», τον βοήθησε η φιλόλογος υποδιευθύντρια, η κ. Σουμιτζού. «Και δυστυχώς οι πιο έντονες εμπειρίες είναι κι οι πιο επικίνδυνες».

Ο αρχηγός της εκδρομής, ο κ. Μπαμπαέλας – ένα φαλακρό καθηγητάκι που δίδασκε βιολογία κι ήταν μανιώδης των εκδρομών, επειδή, λέγανε κάποιοι, έβαζε και κάτι στην τσέπη του από τα ξενοδοχεία και τα ξενοχτάδικα – κούνησε το κεφάλι του.

“Μπορεί νά ’χουν δίκιο που του τα σούρνουν” σκέφτηκε ο διευθυντής, μια κι ο κ. Μπαμπαέλας είχε αντιδράσει μετά μανίας για ν’ ακολουθήσουν την πεπατημένη.

«Θα προσέχουμε» υποσχέθηκε. «Όλα είναι κανονισμένα, έχουμε μιλήσει και με την πρεσβεία και με τις τοπικές αρχές... Δε θα υπάρξει κανένας κίνδυνος».

Ακόμα βέβαια τότε κανένας δεν ήξερε τι θα πει κίνδυνος. Ούτε η ίδια η Μάχη, αν και η Μάχη έφταιγε, ως συνήθως.

Το σλόγκαν “η Μάχη φταίει”, που επαναλάμβαναν τα πειραχτήρια σε κάθε δυνατή ευκαιρία, θ’ αποχτούσε νέα σημασία σε λίγες μέρες.

2

Καθώς έπαιρναν ύψος, τα πουλιά ξεκαθάριζαν· έφευγαν τα μικρά κι απόμεναν όσα μπορούσαν ν’ ακολουθήσουν. Το κοπάδι πλουτίστηκε με πελαργούς, ερωδιούς και αγριόπαπιες, ενώ σύντομα έκαναν την εμφάνισή τους οι αετοί.

Η Μάχη τα κοιτούσε να πολλαπλασιάζονται κι η καρδιά της σφιγγόταν· την πονούσε η καζούρα. Αλλά δεν έλπιζε πως θα την απέφευγε. Μετά από μισή ώρα πτήσης το αεροπλάνο το ακολουθούσαν τεράστια κοπάδια πουλιών. Ευτυχώς πήγαιναν πίσω και δίπλα του, σχεδόν σε κανονικούς σχηματισμούς, σα νά ’χαν πάρει σήμα απομάκρυνσης, για να μη μπλεχτούν σε

κανέναν έλικα και το ρίξουν. “Η Μάχη έφταιγε” και γι’ αυτό.

Βέβαια, οι πιλότοι και οι αεροσυνοδοί τα κοιτούσαν με τρόμο. Δεν είχαν ξαναδεί κάτι τέτοιο. Κανείς δεν είχε ξαναδεί κάτι τέτοιο, ούτε η ίδια η Μάχη. Αλλά κανείς δεν έλεγε τίποτα, μέχρι που ο μικρός – ο Κωστάκης με τα στρογγυλά αφτιά και τα μάτια που γυάλιζαν από μια μόνιμη διάθεση για σκανταλιές και κοπάνες – πέταξε το σλόγκαν κι όλοι ξεφύσηξαν ανακουφισμένοι. Επιτέλους κάποιος παραδεχόταν πως κάτι περίεργο συνέβαινε!

Μόνο να μην έχει μοιραία κατάληξη, σκέφτονταν οι συνοδοί. Όχι μόνο για μας και τα παιδιά – υπήρχαν φυσικά κι άλλοι επιβάτες στο αεροπλάνο.

Ο κ. Κόντος πλησίασε τη Μάχη.
«Όλα εντάξει;» τη ρώτησε.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι με μια φεύτικη γκριμάτσα απορίας. Φυσικά και είναι όλα εντάξει. Ο κ. Κόντος φούσκωσε τα χείλη του. Ήταν πολύ όμορφο αυτό το κορίτσι. Κρίμα που δεν ήταν καλή μαθήτριά· κι ακόμη περισσότερο, κρίμα που ήταν τόσο... τόσο αλλόκοτη! Σαν την αλλόκοτη φτερωτή συγκέντρωση του αεροδρομίου. Σαν τα αλλόκοτα μάτια της, τα πανέμορφα σμαραγδένια μάτια της, που κοιτούσαν

λες και τρυπούσαν το σώμα σου κι έβλεπαν μέσα στην ψυχή σου. Δεν έμοιαζαν με άλλα μάτια. Τίποτα στη Μάχη δεν έμοιαζε με όσα έχει ένα κανονικό κορίτσι δεκαέξι χρονών. Ίσως γι' αυτό τ' αγόρια την πείραζαν και τα κορίτσια... τη ζήλευαν; ή τη θαύμαζαν; Μάλλον ούτε και τα ίδια δεν ήξεραν.

Κι η Μάχη μελαγχολούσε και χωνόταν στο μόνο πράγμα που της έδινε θάρρος, αγάπη, εμπιστοσύνη και τρυφερότητα, στις επαφές με τους φίλους της.

Από τότε που θυμόταν τον κόσμο, η Μάχη είχε τους πιο ανέλπιστους φίλους που μπορεί να έχει ένα παιδί, τα ζώα. Το χάρισμα να ελκύει τα ζώα το θυμόταν πάντα στον εαυτό της. Σκυλάκια και γατάκια μαζεύονταν στο γκαζόν, όταν πήγαιναν στο εξοχικό τους, μαζί με σκιουράκια, νυφίτσες, κουνάβια, βατράχια, βαριεστημένες χελώνες, σκαντζοχοιράκια, πολύχρωμα πουλιά κι ένα σωρό ζουζούνια που χαλούσαν τον κόσμο με τα βομβητά τους. Χρειαζόταν να τρέξει η μαμά, να διώξει τα πιο πολλά μ' ένα μικρό ξόρκι, για να μπορέσει η μικρούλα Μάχη να παίξει με αυτά που ήθελε.

Η μικρούλα Μάχη δεν ήξερε ακόμα να ελέγχει το χάρισμά της. Ήξερε όμως πως το απόκτησε στη βάφτισή της, σα δώρο από τη νονά της, την καλή νεραϊδομάγισσα Βέστλα, που την είχε δει μόνο τρεις

φορές στη ζωή της, αλλά είχε πάρει πολλή από τη δύναμη και τη γνώση της.

Κι οι γονείς της ήταν περίφημοι μάγοι. Όλοι στο Μπλε Τριαντάφυλλο τους αγαπούσαν και τους θαύμαζαν. Η Μάχη είχε βρεθεί σε μια δυο συγκεντρώσεις μάγων από το Μπλε Τριαντάφυλλο κι είχε δει τον ενθουσιασμό τους, όταν οι γονείς της έκαναν τα εντυπωσιακά κόλπα τους. Και η Μάχη ένιωθε όμορφα ανάμεσά τους.

Η μαμά της τής έδειξε αρκετά ξόρκια και την έμαθε να μη φοβάται τους τετράποδους και τους φτερωτούς φίλους, που συνεχώς έκαναν αισθητή την παρουσία τους γύρω της.

«Πρέπει να είσαι περήφανη, αγάπη μου», της έλεγε. «Είσαι μια μάγισσα της Γης, θα γίνεις ιέρεια της φυλής μας. Τα ζώα το ξέρουν και σ' αγαπούν. Αν δεν τα φοβάσαι, μπορείς να τα διατάξεις».

«Πώς δε θα τα φοβάμαι, μαμά;» ρωτούσε το κορίτσι. Κι η μαμά τής μάθαινε ξόρκια για να διώχνει το φόβο και της υποσχόταν πως στα δώδεκα χρόνια της θα τη μυήσουν στην Αδελφότητα του Μπλε Τριαντάφυλλου και θ' ανοιχτεί μπροστά της ένας πολύχρωμος κόσμος πέρα από κάθε φαντασία!

Έτσι η Μάχη έμαθε να νικάει το φόβο με τα ξόρκια. Γνώρισε τα ζώα κι έμαθε πράγματα για τα ζώα. Τώρα, που κοιτούσε τα κοπάδια των πουλιών που συνόδευαν το αεροπλάνο της, ήξερε όλα τα προσωπικά ονόματά τους· και συνειδητοποιούσε πως οι συμμαθητές της δεν ήξεραν να ξεχωρίζουν ούτε τα σπουργίτια. Χαμογέλασε· ήταν μια παρηγοριά κι αυτό. Δεν υπήρχε ζώο στην Ελλάδα (στην ξηρά, τη θάλασσα ή τον ουρανό) που να μην ήξερε τ' όνομά του και τις συνήθειές του. Τα μάθαινε βέβαια από βιβλία, ταινίες, αλλά και μαθήματα που έκανε παίζοντας στο σπίτι με τους γονείς της. Ήθελε να γίνει ζωολόγος. Ακόμη καλύτερα, ήθελε να γίνει κτηνίατρος.

Μόνο που δεν της άρεσε το διάβασμα στο σχολείο. Σκούρα τα πράματα! Γιατί να μη με βάλουν να διαβάζω για ζώα;

3

Η Μάχη έμαθε επίσης από τη μαμά και το μπαμπά της πως οι περισσότεροι άνθρωποι δεν είναι μάγοι και δεν ξέρουν ότι υπάρχουν μάγοι. Νομίζουν πως οι ιστορίες για μάγους είναι παραμύθια, κι οι μάγοι τους αφήνουν να το πιστεύουν, γιατί, αν ανακαλυφθεί η ύπαρξή τους, εκατομμύρια άνθρωποι θα κινηθούν εναντίον τους. Οι απλοί άνθρωποι φοβούνται ό,τι είναι

διαφορετικό απ' αυτούς – και απλοί άνθρωποι, έλεγαν οι γονείς της Μάχης, είναι όλοι όσοι δεν είναι μάγοι, ακόμη κι αν είναι καθηγητές πανεπιστημίου.

Έτσι η Μάχη δε μιλούσε ποτέ για το χάρισμά της. Όταν πήγε σχολείο, πάντα την πλησίαζαν ζώα στα διαλείμματα· οι συμμαθητές της παραξενεύονταν, αλλά πού να φανταστούν την αλήθεια; Άλλωστε τους άρεσε να παίζουν με τους παράξενους φίλους. Τα πράγματα όμως δυσκόλεψαν στη δευτέρα δημοτικού, όταν μια νυφίτσα δάγκωσε την Έβελιν, την πιο κολλητή της φίλη! Όλοι κατατρόμαξαν, το μικρό πήγε στο νοσοκομείο, οι γονείς του διαμαρτυρήθηκαν, η δασκάλα έβαλε τη Μάχη τιμωρία κι η μικρή μάγισσα κατάλαβε για πρώτη φορά πώς είναι να σε πληγώνουν οι άνθρωποι που σ' αγαπούσαν μέχρι χτες. Ή τουλάχιστον έλεγαν πως σ' αγαπούσαν. Η Έβελιν από τότε δεν της ξαναμίλησε. Σήμερα καθόταν μερικές σειρές πιο μπροστά, αλλά η Μάχη δεν την έβλεπε πια. Είχε συνηθίσει να αγνοεί εκείνους που την αγνοούσαν. Κι από το επεισόδιο με τη νυφίτσα, πριν οχτώ χρόνια, όλοι σχεδόν οι συμμαθητές της αγνοούσαν τη Μάχη!

Τώρα κοίταξε τα πουλιά μ' ένα αίσθημα περηφάνιας. Μπορούσε να τους μιλάει με το νου της, να τα κρατάει σε απόσταση· αν ήθελε, μπορούσε να τα κάνει να ρίξουν το αεροπλάνο!

“Είμαι μάγισσα” ψιθύρισε χωρίς ήχο, κουνώντας μόνο τα χείλη της· χαμογέλασε.

Αλλά δεν ήθελε.

«Πώς τα καταφέρνεις;» τη ρώτησε πέρυσι ο Χρήστος, ο καλύτερος μαθητής, βλέποντάς την να παίζει με δύο σκιουράκια.

Ήταν ένα πανέμορφο αγόρι κι όλες οι κοπέλες ήταν ερωτευμένες μαζί του. Η Μάχη τα 'χασε βλέποντάς τον να της μιλάει. Ούτε που σκέφτηκε πως ήταν μια πρόφαση για να της πιάσει κουβέντα. Ήταν όμορφη, μα δεν το ήξερε ακόμη.

Μειδίασε ειρωνικά κι αποφάσισε να δοκιμάσει:

«Κάνω μάγια» απάντησε και τα σμαραγδένια μάτια της έλαμψαν.

Ο Χρήστος γέλασε κι η μικρούλα μάγισσα κατάλαβε πως δεν είχε πολλούς λόγους ν' ανησυχεί· ακόμα κι αν έβγαινε στα κεραμίδια να ξεφωνίσει το μυστικό της, κανείς δε θα την πίστευε!

Λίγο πριν τα δωδέκατα γενέθλιά της όμως, η Μάχη έμαθε και κάτι άλλο, κάτι που την τάραξε συθέμελα και την τρόμαξε ως τη ρίζα της ύπαρξής της: ότι υπάρχουν και κακοί μάγοι!

Άκουσε πρώτη φορά μια έντονη συζήτηση των γονιών της μ' έναν άλλο μάγο από το Μπλε Τριαντάφυλλο, που μιλούσε για έναν πολύ κακό μάγο, και πολύ δυνατό. Δεν κατάλαβε τι έλεγαν, αλλά ένιωσε πόσο ανήσυχοι ήταν οι γονείς της. Στην ατμόσφαιρα πλανιόταν κάτι σαν ηλεκτρική εκκένωση, μια τεράστια σκοτεινή απειλή.

Μετά τους ρώτησε κι εκείνοι της είπαν απλά πως υπάρχουν δυνάμεις στον κόσμο που μπορεί να θελήσουν να κάνουν κακό στους καλούς ανθρώπους. Αυτές τις δυνάμεις τις προσέχουμε και μαθαίνουμε δυνατά ξόρκια για να τις καταπολεμούμε.

«Και, όπως όλα τα ξόρκια», πρόσθεσε ο μπαμπάς της, «πρέπει να τα λέμε σωστά, γιατί, αν τα πούμε λάθος, μπορεί ν' ανοίξουμε κάποια πύλη κι αυτό που θα βγει από μέσα να μην είναι... ακριβώς ό,τι θα θέλαμε να συναντήσουμε!».

Η Μάχη ανατρίχιασε.

«Δηλαδή;» φέλλισε.

«Όλες οι απορίες σου θα λυθούν στην τελετή μύησης»
είπε η μαμά και την έκλεισε στην τεράστια (έτσι
φαινόταν στη Μάχη) καθησυχαστική αγκαλιά της.

Από τότε η Μάχη περίμενε τα δωδέκατα γενέθλιά της
με ανυπομονησία! Ήταν ήδη μέλος του Μπλε
Τριαντάφυλλου – είχε γίνει με τη βάφτισή της, όταν
ήταν δύο χρονών – αλλά με τη μύηση θα γινόταν
ιέρεια της Αδελφότητας κι ένας κόσμος απίστευτης
ομορφιάς θα ξετυλιγόταν μπροστά της!

Έτσι της έλεγε η μαμά κι η Μάχη το πίστευε, γιατί
συχνά οι γονείς της έφευγαν και πήγαιναν σ' αυτό τον
κόσμο, αφήνοντάς την με κάποιον άλλο μάγο που
τους επισκεπτόταν, συνήθως το Ντότζο, έναν Ισλανδό
νάνο, ή τον Ντουμ, έναν χωρατατζή Ιάπωνα. Η Μάχη
περνούσε πολύ καλά μαζί τους, της έκαναν ένα σωρό
απίθανα κόλπα, της μάθαιναν μάλιστα και τα πιο
εύκολα, και μάζευαν στο σπίτι ολόκληρες συντροφίες
από ζώα κι έπαιζαν μαζί. Οι γονείς της συνήθως
έλειπαν μόνο λίγες ώρες ή το πολύ μια νύχτα.

Τώρα η Μάχη βρισκόταν στα δέκατα έκτα γενέθλιά
της. Και ήταν μια οντότητα πολύ διαφορετική από το
δωδεκάχρονο κορίτσι που τρύπωνε στην αγκαλιά της
μαμάς της.

Τα μάτια της δεν ήταν πια σμαραγδένια, αλλά μπλε, σαν μπλε φεγγάρια, και πετούσαν κίτρινες αστραπές. Το δέρμα της ήταν ωχροό κι είχε μια κάθετη ουλή στο αριστερό της μάγουλο. Ήταν η μόνη που σώθηκε από το αεροπορικό δυστύχημα, όταν σμήνη πουλιών έριξαν το αεροπλάνο τους στο αεροδρόμιο της Μόσχας.

Κανείς δεν την είχε δει να φεύγει από τα συντρίμια. Κανείς δεν την ξαναείδε από τότε, ούτε γονείς, ούτε συμμαθητές· επίσημα είχε καταγραφεί στους νεκρούς. Κάποιοι μόνο, μέσα στη νύχτα και την ομίχλη, φαντάστηκαν πως είδαν τη σιλουέτα ενός αιλουροειδούς να ξεκολλάει από τα φλεγόμενα συντρίμια και ν' απομακρύνεται βιαστικά ανάμεσα στις εγκαταστάσεις. Έκαναν λάθος φυσικά, γιατί δεν κυκλοφορούν λιοντάρια στα αεροδρόμια, ούτε υπάρχουν αδέσποτα θηρία στις ορθολογικές πόλεις του λευκού ανθρώπου· ούτε μαγεία.

Κεφάλαιο 3

1

Ο υπαστυνόμος Στάθης Μαβίλης είχε αναλάβει την πιο περίεργη υπόθεση, στη σταδιοδρομία όχι μόνο τη δική του, αλλά κάθε Έλληνα αστυνομικού όλων των εποχών: κατασπαραγμός από λιοντάρια σε κεντρική περιοχή της Αθήνας!

Το θηρίο επιμένει, όπως έδειξε το δεύτερο περιστατικό. Και δεν είναι ένα, αλλά δύο· η νεκροφία φανέρωσε τα σαγόνια δυο διαφορετικών θηρίων.

Πού κρύβονται; Πού φωλιάζουν; Πώς έφτασαν στην πόλη;

Ο υπαστυνόμος ερεύνησε τσίρκα, πάρκα, ζωολογικούς κήπους· από κανένα δεν έλειπαν ένα ή, ακόμα χειρότερα, δυο λιοντάρια.

«Κάποιος εκκεντρικός θα τ' αγόρασε μωρά, τα κράτησε σπίτι του και μετά τ' αμόλησε – ή του ξέφυγαν» συμπέρανε. «Θα τα είχε κατοικίδια, να παίζουν τα παιδιά του· ένας Θεός ξέρει τι, τέλος πάντων».

«Πώς θα τον βρούμε, κ. υπαστυνόμε;» ρώτησε ένα από τα παλικάρια του.

«Ίσως δεν τον βρούμε» αποκρίθηκε ο υπαστυνόμος. «Αυτό που επείγει είναι να πιαστούν τα ζώα».

«Έχουμε αιτήσεις από φιλοζωικές οργανώσεις να πιαστούν ζωντανά» είπε ο διοικητής του τμήματος. «Θα τα πάνε σε κάποιο καταφύγιο και μετά σε φυσικό περιβάλλον».

«Εγώ λέω να αντιμετωπιστούν ως κατά συρροήν δολοφόνοι, οπλισμένοι μάλιστα και ιδιαίτερα επικίνδυνοι» είπε ο υπαστυνόμος. «Μόλις εντοπιστούν, μπαμ! Πριν θρηνήσουμε κι άλλο θύμα. Όχι και να βάλουμε τους άντρες μας να τα πιάσουν, να χάσουνε κάνα χέρι ή κάνα κεφάλι! Θηριοδαμαστές είμαστε;».

«Όχι, υπαστυνόμε» αποκρίθηκε ο διοικητής. «Οι οικολόγοι μας στέλνουν ήδη ειδικούς κυνηγούς».

«Τότε ν' απαλλαγούμε εμείς και ν' αναλάβουν οι παλαβιάρηδες!».

«Με συγχωρείτε, υπαστυνόμε», αποτόλμησε μια αστυφύλακας, «αν μου επιτρέπετε» (ο υπαστυνόμος έγνεψε με το κεφάλι), «οι οικολόγοι δεν είναι παλαβιάρηδες, ούτε τα ζώα ευθύνονται για τα ένστικτά τους. Όλα πλάσματα του Θεού είναι και βρέθηκαν εδώ από την ανευθυνότητα ανθρώπων. Φυσικά πρέπει να προλάβουμε νέους θανάτους...».

«Εντάξει» είπε ο υπαστυνόμος. «Καταλαβαίνω. Αλλά δεν έχω και πολλή υπομονή, να ξέρεις· έτσι και τα βρω μπροστά μου, δε θα τηλεφωνήσω σε κυνηγούς σαφάρι· θα έχω γεμάτο το όπλο μου κι ό,τι θέλει ας γίνει!».

Οι αστυφύλακες – παλικάρια και κοπέλες – κούνησαν το κεφάλι τους. Οι περισσότεροι συμφωνούσαν.

«Χρειαζόμαστε χιλιάδες μάτια να ερευνούν την Αθήνα» είπε η ανθυπαστυνόμος

Αγγέλου, η Αμαζόνα, όπως την έλεγαν όλοι, η καλύτερη στο τμήμα. «Μάτια, όχι μόνο αστυνομικών και φιλόζωνων, αλλά και πολιτών – χωρίς βέβαια να κινδυνεύσουν. Πρέπει να επικηρύξουμε τα λιοντάρια στις σελίδες κοινωνικής δικτύωσης».

«Καλή ιδέα» συμφώνησε ο υπαστυνόμος. «Εμείς ωστόσο, με συναδέλφους απ' όλη την Αττική, ασ ψάχνουμε στις γωνιές. Η Αθήνα έχει σπηλιές, στοές, σκοτεινά περάσματα, υπόγειες διαβάσεις... Μπορεί να φωλιάζουν ακόμα και σε δημόσιες τουαλέτες!».

Ο υπαστυνόμος Μαβίλης είχε μια μόνιμη μελαγχολία στο βλέμμα, ένα μόνιμο τρέμουλο στη βραχνή του φωνή, ένα μόνιμο σφίξιμο στην καρδιά του. Όλοι στο τμήμα και σε ολόκληρη την Υπηρεσία ήξεραν γι' αυτά. Είχε τινάξει στον αέρα την ευτυχία του, είχε διαλύσει το σπιτικό του απατώντας τη γυναίκα του και εγκαταλείποντας το παιδί του και ήταν βαθιά και ανομολόγητα δυστυχισμένος γι' αυτό.

Βέβαια, πολλοί στην Υπηρεσία ήταν χωρισμένοι, και σε ολόκληρη την κοινωνία· επιδημία έχουν γίνει οι διαλυμένοι γάμοι και κανείς πια δεν το θεωρεί

τραγικό – εκτός ίσως από τα παιδιά, πολλά από τα οποία δεν έχουν γνωρίσει καν τον ένα γονιό τους ή τον βλέπουν περιστασιακά, μια φορά την εβδομάδα, μια φορά το μήνα, και δεν έχουν ζήσει ποτέ, σε όλη τους τη σύντομη μέχρι τώρα ζωούλα, το να είναι οι γονείς τους μαζί, σαν οικογένεια... Μα ο υπαστυνόμος, ίσως για κάποιους δικούς του παράξενους λόγους, ποτέ δεν κατάφερε να το ξεπεράσει.

Σε όλη του τη σταδιοδρομία προσπαθούσε να προστατεύει το κοριτσάκι του από μαστροπούς και εμπόρους ναρκωτικών, επίδοξους βιαστές και ηλεκτρονικούς εγκληματίες... Να το προειδοποιεί, όταν το συναντούσε, κι ας ήταν ολόκληρη κοπέλα πια, και να συλλαμβάνει όσο το δυνατόν περισσότερους. Όχι φουκαράδες, αλλά πραγματικές απειλές – που δυστυχώς, όχι λίγες φορές, είχαν δυνατούς προστάτες κι έβγαιναν λάδι. Γι' αυτό κι ο υπαστυνόμος, αν και άνθρωπος της εξουσίας, είχε πάντα πρόβλημα με την εξουσία· κι αυτό το πρόβλημα πειθαρχίας το αισθανόταν και τώρα, με τα λιοντάρια: είτε δύο είτε τέσσερα πόδια και μακριά ουρά είχε ένας δολοφόνος (αδίστακτος, πεινασμένος για ανθρώπινο κρέας) δε θα επέτρεπε ν' απειλήσει τους γονείς αθώων παιδιών, τα παιδιά ανύποπτων γονιών, και προπάντων την πρώτην γυναίκα του, που σε τίποτα δεν του είχε φταίξει, και την κόρη του, τη Χρυσένια!...

Το μόνο, για το οποίο δεν ήταν προετοιμασμένος, ήταν πως επρόκειτο για λιοντάρια με ανθρώπινη νοημοσύνη, που τη μέρα κυκλοφορούσαν με δυο πόδια, φορώντας κοστούμι και γραβάτα.

2

Στα Θρησκευτικά η Χρυσένια ένωθε περίεργα. Δεν είχε ζητήσει απαλλαγή, όχι γιατί δε μπορούσε να επικαλεστεί πως ανήκε στη «θρησκεία της μαγείας», αφού τέτοια θρησκεία δε γνωρίζει και δεν αναγνωρίζει ο νόμος, αλλά γιατί την τραβούσε μια μεταφυσική αναζήτηση.

Δεν εκδηλωνόταν στην τάξη· όμως ένωθε μια παράξενη ταραχή. Σίγουρα αυτά που τους έλεγε ο θεολόγος από το ένα αφτί έμπαιναν κι απ' το άλλο έβγαιναν. Όμως, αντίθετα με τους πολλούς, που κοροΐδευαν το μάθημα, κοιμούνταν, κουβέντιαζαν ή διάβαζαν κανένα μάθημα κατεύθυνσης, εκείνη παρακολουθούσε με προσοχή.

Η ταραχή που ένωθε την εξίταρε ακόμα περισσότερο, αν και δε μπορούσε να την εξηγήσει. Κάποια αρνητική ενέργεια υπήρχε σ' αυτό το μάθημα – ο Θεός των χριστιανών δε γινόταν να συνυπάρχει με τη θεά της.

Στην τάξη της πήγαινε κι ο Αλέξης. Ένα πιστό παλικάρι, παιδί του κατηχητικού, φυτό, ξερακιανό, με χοντρά στρογγυλά γυαλιά (ολίγον πατομπούκαλος) και πεταχτή μύτη, που άκουγε με τρομερό ενδιαφέρον ό,τι τους ξεφούρνιζε ο θεολόγος.

Καλός μαθητής, όχι άριστος, διαβαστερός, πάντα σοβαρός ή με σεμνότυφο χιούμορ, περιθωριοποιημένος απ' όλη την τάξη. Πολλοί τον κορόιδευαν και μερικές φορές έτρωγε και καζούρα από διάφορους μάγκες. Ήταν δειλός και συναισθηματικός. Ακατάλληλος για το σχολείο, ακατάλληλος γι' αυτό τον κόσμο.

Έγραφε πάντως καλές εκθέσεις και πετούσε και τσιτάτα από μερικούς λογοτέχνες, είχε διαβάσει σίγουρα Ντοστογιέφσκι και αρκετούς ποιητές. Πράγματα που δε μετρούσαν στη σχολική κοινωνία, αλλά μετρούσαν στους φιλόλογους. Με δυο λόγια, ήταν ένας μικρομέγαλος, ολίγον θεούσης, ολίγον κουλτουριάρης.

Αυτό έλκυε τη Χρυσένια. Ήταν βλέπεις κι εκείνη ακατάλληλη γι' αυτό τον κόσμο, είχε μια μυστική ζωή, στεκόταν στο περιθώριο της σχολικής κοινωνίας κι αυτό φιλοφαινόταν κι ας προσπαθούσε να το κρύψει. Είχε έναν αέρα μεγάλης – ολίγον ψηλομύτα, ολίγον απροσάρμοστη, ολίγον φρικιό.

Μια μέρα πλησίασε τον Αλέξη, κρατώντας το Ντέμιαν του Έρμαν Έσσε.

«Θες να το διαβάσεις;».

Ο νέος το πήρε έκπληκτος. Την ευχαρίστησε.

«Θα το διαβάσω και θα σου πω».

Μετά ήρθε με το μυαλό γεμάτο σχόλια. Λίγο εωσφορικό του φαινόταν, γεμάτο εγωισμό, δοκησιοφία (πρώτη φορά άκουγε η Χρυσένια τη λέξη), ότι προσπαθούσε να πουλήσει πνεύμα με αντιχριστιανικές κορώνες περί ηθικής ελευθερίας – κι άλλα τέτοια σοφιστικές. Η Χρυσένια ένιωσε μια ανεπαίσθητη αναγούλα. Χαμογέλασε κι άγγιξε τον Αλέξη στο μπράτσο:

«Ει, πλένε τα δόντια σου!» του είπε. «Μυρίζουν».

Το παλικάρι κοκκίνισε. Συνέχισε, στρέφοντας το κεφάλι προς τα πέρα.

«Συγνώμη» είπε. Η κοπέλα γέλασε.

«Κοίτα, δεν ήθελα να σε προσβάλω. Αλλά πρέπει να φροντίζουμε τον εαυτό μας – όχι μόνο για τα κορίτσια, αλλά και για λόγους υγείας!».

«Ε ναι, βέβαια. Δε διαφωνώ». Ξεθάρρεψε. «Μάλλον έχω μείνει λίγο πίσω σ’ αυτό το θέμα».

Από τότε άρχισαν να τα λένε πότε πότε. Ο Αλέξης ένιωσε πως βρήκε, πρώτη φορά, κάποιον που τον

καταλάβαινε. Κι ας έβλεπε πως η Χρυσένια ήταν τόσο διαφορετική. Εκείνη ήταν σίγουρη για τα πάντα – εκείνος ψαχνόταν ακόμα. Όχι για το Θεό, γι' Αυτόν ήταν σίγουρος· είχε διαβάσει τους βίους όλων των σύγχρονων γερόντων και δεν αμφέβαλλε καθόλου για την αλήθεια. Ψαχνόταν στη συμπεριφορά του, στη σχέση του με τους άλλους και ιδιαίτερα με τα κορίτσια.

Δηλαδή ποια κορίτσια; Η Χρυσένια ήταν το πρώτο κορίτσι που του μιλούσε φιλικά· και ήταν ένα όμορφο κορίτσι. Αντίθετα, βέβαια, απ' αυτόν, που ήταν σα στέκα με γυαλούμπες και μύτη.

«Έχεις διαβάσει Κάφκα;».

Κούνησε το κεφάλι του. «Και Κάφκα και Πόε και Ρεμπώ και Μποντλαίρ» της απάντησε. Η Χρυσένια ένευσε με θαυμασμό. «Δε μ' αρέσουν...» συνέχισε εκείνος. «Δηλαδή είναι σπουδαίοι συγγραφείς, αλλά πες μου, τι αξία έχει να χάσεις την ψυχή σου και να είσαι καλός συγγραφέας;».

«Γιατί νομίζεις πως έχασαν την ψυχή τους; Το να είσαι καλός συγγραφέας δε σε κάνει να ξεχωρίζεις; Κι αυτό δε σημαίνει ότι κερδίζεις την ψυχή σου;».

«Κοίτα... Εσύ έχεις διαβάσει πατέρα Παΐσιο;»

Το κορίτσι έκανε μια γκριμάτσα άγνοιας.

«Μάλλον, θα σου ξεκινήσω απ' αλλού. Έχεις ακουστά τον πατέρα Σεραφείμ Ρόουζ;».

«Για να τον λες έτσι, μάλλον θά 'ναι παπάς».

«Ορθόδοξος παπάς Αμερικάνος. Πέθανε το 1982».

«Πολύ πριν γεννηθούμε».

«Όπως κι ο Κάφκα, ο Πόε και οι λοιποί».

«Σωστά... Λοιπόν;».

«Έχω ένα βιβλίο με τη ζωή του και θά 'θελα να το διαβάσεις».

«Φέρ' το. Να ξέρεις πάντως πως εγώ... δεν πιστεύω στο Θεό».

«Δεν εκπλήσσομαι. Φαίνεται».

Η Χρυσένια χαμογέλασε γλυκά, αλλά ένωσε αμηχανία: «Αλήθεια; Έχω ταμπελάκι;».

«Έχεις ένα μικρό» γέλασε ο νέος. Είδε πως τον κοίταζε με προσδοκία. «Ας μην το συζητήσουμε» είπε. «Ούτ' εγώ ξέρω να σου το εξηγήσω. Ξέχασέ το».

«Εννοούσα πάντως πως δεν πιστεύω στο δικό σου Θεό, το Θεό των χριστιανών – όπως κι οι περισσότεροι εδώ μέσα βέβαια. Ο χριστιανισμός είναι μια τελειωμένη υπόθεση, προ πολλού. Είσαι από τους τελευταίους του είδους σου, το ξέρεις φαντάζομαι».

Ο Αλέξης σήκωσε τους ώμους· ήταν η σειρά του να νιώσει αμηχανία.

«Όπως το πάρεις... Δηλαδή πιστεύεις σε κάποιον άλλο Θεό;».

«Κάποια στιγμή θα σου πω».

«Ανυπομονώ».

3

«Ο θεός μου είναι ένας θεός που με κάνει δυνατή».

Κάθονταν σ' ένα πεζούλι, στην άκρη της αυλής, μακριά απ' τη βαβούρα που δε συμπαθούσαν.

«Μήπως τον λένε Λόρδο Βόλντεμορτ;» αστειεύτηκε με νόημα το παλικάρι.

Η Χρυσένια έκανε μια θεατρική κίνηση με το χέρι της.

«Είναι η μαγεία» είπε.

«Χμ... Αληθινή μαγεία;».

«Ναι... Δεν εκπλήσσεσαι; Έχω και γι' αυτό ταμπελάκι;».

Σκέφτηκε λίγο πριν απαντήσει.

«Έτσι κι έτσι. Δεν εκπλήσσομαι, γιατί η μαγεία είναι της μόδας τώρα. Στην Αγγλία η Wicca έχει χιλιάδες πιστούς, και κυρίως πιστές. Προπαγανδίζεται συνέχεια, με βιβλία, ταινίες, σειρές, τα πάντα. Και στην Ελλάδα έχουμε διάφορους βαρεμένους... Συγγνώμη κιόλας».

«Πιστεύεις πως δεν υπάρχει μαγεία;» ρώτησε κάπως θιγμένη.

«Α, όχι. Ο διάβολος έχει πολλά ποδάρια. Και μεγάλη δύναμη φυσικά. Και εξαπατά εύκολα όποιον ονειρεύεται ν' αποκτήσει κι εκείνος δύναμη».

«Άκου, πιτσιρίκο» είπε η Χρυσένια, λίγο τρυφερά, λίγο αμυντικά. «Οι μάγοι δεν ονειρευόμαστε ν' αποκτήσουμε δύναμη» (έλεγε ψέματα εν μέρει και της το είπε η καρδιά της). «μεταφέρουμε μια κληρονομιά μέσα στους αιώνες, που ενώνει τους ανθρώπους με τις δυνάμεις της Φύσης, με όλα τα πλάσματα της Φύσης, με την ίδια τη Φύση».

Ο Αλέξης την κοίταξε προσεχτικά.

«Εσύ έχεις τέτοια κληρονομιά;».

«Χαίρομαι που δεν είχα ταμπελάκι γι' αυτό. Δεν είναι κάτι που το διαφημίζω βέβαια, εντάξει;».

«Χρυσένια, μιλάς σοβαρά τώρα;».

Ένευσε καταφατικά.

«Ξέρεις, είναι πολύ επικίνδυνο αυτό».

«Είναι πιο επικίνδυνο», κούνησε το δάχτυλό της, «να καταπίνεις αμάσητα αυτά που σου λένε οι παπάδες για τους δαίμονες».

Ο Αλέξης σκέφτηκε.

«Κι αν αυτοί οι παπάδες είναι άγιοι;» ρώτησε. «Αν έχουν επαφή με όντα από άλλους κόσμους σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό απ' ό,τι νομίζεις; Αν έχουν υπάρξει και οι ίδιοι μάγοι;».

«Τότε έχουν προδώσει τη μαγεία».

«Όχι, έχουν καταλάβει τη σκοτεινή της φύση – που την ξέρεις κι εσύ, αν πράγματι ασχολείσαι σε βάθος». «Κι εσύ τι ξέρεις για τη μαγεία, πέρα από ορθόδοξα βιβλία που την πολεμάνε;».

«Ξέρω κάτι. Ας πούμε, πως ένα ξόρκι μπορεί να ελευθερώσει ένα κακοποιό πνεύμα, που άντε τρέχα μετά να το μαζέψεις με αντίθετο ξόρκι».

«Μόνο αν είσαι άσχετος».

«Ναι, αλλά μια τέχνη που παίζει με τέτοια πράγματα πώς μπορεί να μην είναι σκοτεινή και δαιμονική;».

«Ο δαίμονας είναι επινόηση των παπάδων σου, φίλε μου... Το καλό και το κακό συνυπάρχουν στο σύμπαν και πρέπει να βρίσκονται σε ισορροπία για να βαδίζει ο κόσμος με αρμονία – αλλά και για να έχουν οι άνθρωποι δύναμη και γνώση».

Ο Αλέξης κούνησε το κεφάλι. Δεν ήθελε να συνεχίσει. Δεν ήθελε να μπει σε διαμάχη λογικών επιχειρημάτων, εκεί που, όπως πίστευε, η πραγματικότητα είναι πιο εύγλωττη από χιλιάδες επιχειρήματα.

Και δεν ξαναμίλησαν γι' αυτό το θέμα μερικούς μήνες.

4

«Ει, σαλτιμπάγκο!».

Η συμμορία του breakdance έκανε το νούμερό της στην Πλατεία των Νεκρών Σπουργιτιών.

Κανονικά η πλατεία λεγόταν αλλιώς, αλλά οι ίδιοι την ονόμασαν έτσι, από τα ογδόντα νεκρά σπουργίτια που είχαν μαζέψει κάποτε από 'κεί με τη μία.

Πώς είχαν πεθάνει όλα μαζί; Ένα θλιβερό θέαμα από ισχνά, μικροσκοπικά κορμάκια και πούπουλα... Σίγουρα κάποιος σκοταδόψυχος, κάποιο ανθρωπόμορφο κτήνος, θα τα είχε δηλητηριάσει. Τα τοποθέτησαν σ' ένα χάρτινο κιβώτιο και τα έθαψαν παραδίπλα, σ' ένα οικόπεδο. Έπαιξαν για χάρη τους στο cd player μια λυπητερή ροκ μπαλάντα. Και συχνά πυκνά επισκέπτονταν τον τάφο, που τον είχαν σημαδέψει μ' ένα μαύρο ζωγραφισμένο σταυρό σε μια πέτρα.

Πράγματι κάποιος τα είχε δηλητηριάσει. Δεν ήξεραν όμως πως το δεν το 'χε κάνει με χημικά, αλλά χτυπώντας τα δάχτυλά του – τα 'χε ρίξει νεκρά όλα μαζί σ' ένα δευτερόλεπτο – με μια έκρηξη μαγείας, γελώντας σατανικά με τα δόντια και τα μάτια του. Κάποιος, που είχε κι εκείνος για στέκι του την πλατεία και του άρεσε να παίζει με τη ζωή των πλασμάτων.

Εκεί, στην πλατεία, από νύχτα σε νύχτα, έβαζαν το cd player στη διαπασών και ξεδίπλωναν την ψυχή τους χορεύοντας δυο τρεις ώρες. Τις φιγούρες και τ' ακροβατικά τους δεν τα χώραγε ο νους. Έβαζαν κι από ένα καπέλο στις τέσσερις άκρες κι όποιος θεατής είχε την καλοσύνη μπορούσε να ρίξει μέσα κανένα κέρμα· έτσι έβγαζαν το χαρτζιλίκι τους.

Ήταν ο Αρμπέν, η Ρεβέκκα, η Σάντρα, ο Μπάμπης κι ο Ιωσήφ – τρία παλικάρια και δυο κοπέλες, μαθητές λυκείου, περπατημένοι στη ζωή από τα γεννοφάσκια τους. Και τι δεν είχαν περάσει! Πρέζες, μεθύσια, κόντρες, φασαρίες... Πόσες φορές δεν είχαν μπλέξει, πόσο ξύλο δεν είχαν φάει απ' τους δικούς τους για “να γίνουν άνθρωποι”!

Μα ανθρώπους δεν τους έκανε το ξύλο, αλλά μια γυναίκα.

Η πλατεία είχε γίνει στέκι για τα φιλαράκια τους. Έρχονταν παρές, έπιναν μπύρες, καμάρωναν το θέαμα, άφηναν και κάνα ψιλό. Οι πιο πολλοί ήταν ίδιοι κάθε βράδυ, ανάμεσά τους και συμμαθητές των παιδιών, κουλτουριάρηδες, φρικιά, αυτοί που δε φοβούνται, ούτε ντρέπονται να τρυπώνουν σε τέτοια μονοπάτια· τα ψαγμένα “ανθρωπιστικά φρικιά”. Περνούσαν και τυχαίοι και σαραβαλιασμένοι κάθε ηλικίας – από έφηβοι μέχρι ραμολιμέντα, ναυάγια της

ζωής – και γενικά η πλατεία δεν ήταν για να κυκλοφορούν “καθώς πρέπει”. Και οι γείτονες φυσικά διαμαρτύρονταν και καλούσαν την αστυνομία κι η συμμορία έπαιζε το παιχνίδι του ποντικιού και της γάτας, γελώντας που έβαζε λίγο κίνδυνο και μια τζούρα περιπέτεια στη ζωή της.

Μια πανέμορφη λυγερή κοπέλα με γυαλιστερά τζιν και μαύρες μπότες μπήκε στην πλατεία. Όλα τα βλέμματα μαγνητίστηκαν πάνω της. Οι χορευτές την είδαν (πρώτη η Σάντρα κι έκανε νόημα στους άλλους) και τη χαιρέτισαν γελώντας!

«Γεια σου, Αμαζόνα! Αυτό το νούμερο για σένα!». «Ει, Μπάμπη, είναι αρραβωνιασμένο το κορίτσι!». «Άσε μας, ρε βλήτο! Τώρα περνάει η βασίλισσα της πλατείας!».

Κι έκαναν το καλύτερο χορευτικό τους, που σίγουρα θα το ζήλευαν και στη Νέα Υόρκη. Η κοπέλα χαμογέλασε τόσο όμορφα, που θα έκανε και σαμουράι έτοιμους για μονομαχία να πετάξουν τα κατάνια τους· χαιρέτησε σηκώνοντας το δεξί της χέρι κι έριξε ένα χαρτονόμισμα στο καπέλο.

«Ει, Αμαζόνα, τι κάνεις εκεί;» γκρίνιαξε ο Αρμπέν. «Τα λεφτά σου δεν περνάνε εδώ πέρα, δεν το 'μαθες;».

«Σώπα» του σφύριξε εκείνη στ' αφτί. «Βγάξετε το ψωμί σας τώρα».

Οι πέντε χορευτές αγκαλιάστηκαν από τους ώμους και τη χαιρέτησαν με μια υπόκλιση. Το κοινό, όποιο ήταν, ξέσπασε σε χειροκροτήματα. Κι από τις γύρω πολυκατοικίες ξίνισαν τα μούτρα τους οι φιλήσυχοι μικροαστοί, που την ησυχία τους ήθελαν μονάχα, μα κανέννας δεν το πρόσεξε.

«Δεν πιστεύω να κάνετε πάλι κουτουράδες» είπε η κοπέλα τρυφερά, με καλοσυνάτη αυστηρότητα.

«Πεντακάθαροι!» δήλωσαν οι μάγκες. Τα κορίτσια της παρέας έγνεψαν μόνο καταφατικά, χαμογελώντας. Τους χαιρέτησε αγκαλιάζοντας τα δυο κορίτσια, χτύπησε στο μπράτσο τ' αγόρια και χάθηκε με σταθερό βήμα στην άλλη μεριά της πλατείας.

Η συμμορία, χαρούμενη και χαλαρωμένη, άλλαξε το cd κι ετοιμάστηκε να ξαναχορέψει.

Τότε πλησίασε εκείνος. Νέος, όμορφος, με ακριβά τζιν, καταδεχτικό ύφος, βλέμμα καπετάνιου μαζί κι αντάρτη.

«Ει, σαλτιμπάγκο!» φώναξε χωρατεύοντας στο Μπάμπη. Πλησίασε αυτός και χαιρετήθηκαν μ' ένα ηχηρό χτύπημα στις παλάμες τους.

Κι οι τέσσερις άλλοι πλησίασαν και τον χαιρέτησαν χαμογελώντας. Τα μάτια του συναντήθηκαν με της Ρεβέκκας· ήταν φανερό πως η κοπέλα έλιωνε – για πάρτη του. Της χαμογέλασε κι εκείνη ένωσε την καρδούλα της να φτερουγίζει.

«Ποια είναι η κοπέλα;» ρώτησε για κείνη που είχε περάσει.

«Ένα πολύ εντάξει παιδί» απάντησε ο Μπάμπης, τονίζοντας με μια ιδιότυπη επισημότητα κάθε λέξη.

«Το οποίο;».

«Μας βοήθησε να καθαρίσουμε, να ξεκόψουμε απ' την πρέζα, να σταθούμε όρθιοι» εξήγησε ο Ιωσήφ, κουνώντας τα χέρια με τον ιδιαίτερο, θεατρικό τρόπο του.

Ο άντρας κοίταξε τη Ρεβέκκα. “Μη φοβάσαι”, της έστειλε μήνυμα με το νου του· “εσύ είσαι για μένα, και μόνο εσύ”. Το κορίτσι, χωρίς να ξέρει γιατί, ένωσε γαλήνη και σιγουριά. Κόλλησε πάνω του. Όλοι ήξεραν πως ήταν τσιμπημένη μαζί του.

«Είναι αστυνομικός» συμπλήρωσε η Σάντρα. «Τη λέμε Αμαζόνα. Την είδαμε κάποτε να πλακώνει στο ξύλο έναν νταβατζή. Ανίκητη σου λέω!».

Χαμογέλασε ο άντρας και τα μάτια του γυάλισαν. Ο Αρμπέν έβαλε μπροστά τη μουσική.

«Θα χορέφεις;». Ο άντρας έγνεψε όχι με το χέρι.
«Έλα! Αφού είσαι άσσος!».

Κι άρχισαν να χορεύουν. Ο ξένος τους ακολούθησε·
χόρεψε μαζί τους σα φωτιά, σαν αερικό. Όλοι οι
θεατές τον θαύμασαν.

“Ανίκητη, ε; Αμαζόνα!” σκεφτόταν, κάνοντας πως
καμάρωνε τη Ρεβέκκα. “Θυμίστε μου να τη φάω
κάποτε. Τότε να δούμε ποιος θα νικήσει: η Αμαζόνα ή
ο Φοίβος;”.

5

Το επεισόδιο με τα λιοντάρια τάραξε τη Χρυσένια.
Έτσι, κατέφυγε με χαρά στην παρέα του Αλέξη, όταν
τον είδε τυχαία να πηγαίνει στο φροντιστήριο, στο
ίδιο μ’ εκείνη και τους φίλους της, που δεν είχαν
πάντα τις ίδιες ώρες και δεν τους είχε συναντήσει
απόψε.

Περπάτησε μαζί του. Εκείνος, με πολύ δισταγμό,
ξεπέρασε τη ντροπή του και βρήκε το θάρρος να τη
ρωτήσει:

«Ασχολείσαι ακόμα με τη μαγεία;».

Ένευσε θετικά. Ήθελε και δεν ήθελε να το συζητήσει.

«Ξέρεις», είπε εκείνος, «υπάρχει ένας μάγος, που όχι μόνο παράτησε τη μαγεία, αλλά έκανε με τα κρεμμυδάκια τους άλλους μάγους κι όλες τις δυνάμεις που υποτίθεται ότι ελέγχουν».

«Αλήθεια; Ποιος είναι;».

«Και μάλιστα τον βοήθησε μια απλή κοπέλα, που μπορεί να ήταν στην ηλικία μας... Αυτή τον νίκησε πρώτη και μετά εκείνος ενδιαφέρθηκε να μάθει τι υπάρχει από πίσω».

Τον κοίταξε με ενδιαφέρον.

«Το όνομά του;».

«Κυπριανός. Έζησε πριν από δεκαεφτά αιώνες».

«Με δουλεύεις, ρε Αλέξη;».

Χαμογέλασε.

«Όχι, γιατί η δύναμη που χρησιμοποίησε υπάρχει ακόμα και έχει τα ίδια αποτελέσματα και σήμερα».

«Ποια δύναμη;».

Έκανε το σταυρό του· η Χρυσένια ένιωσε μια ανεξήγητη παγωνιά.

«Αυτή» απάντησε. Τα μάτια της κοπέλας βούρκωσαν· ρίγησε. Ο Αλέξης το πρόσεξε σιωπηλά.

«Πάντως μεταστράφηκε τόσο πολύ, που έδωσε και τη ζωή του γι' αυτό που πίστευε. Τον σκότωσαν οι Ρωμαίοι με πολλά βασανιστήρια, μαζί με την κοπέλα, την αγία Ιουστίνα».

«Και πού ήταν τότε η δύναμη του σταυρού;».

«Για να καταλάβεις, πρέπει να δεις όλο το παζλ».

«Δηλαδή;».

«Η δύναμη του σταυρού τον ανέβασε στον ουρανό. Οι χριστιανοί νικάμε, όχι με τη βία, αλλά με την αγάπη. Φαίνεται να χάνουμε, όπως ο Χριστός, αλλά έτσι, ενωμένοι μαζί Του, πάμε στον ουρανό και επηρεάζουμε θετικά και τον κόσμο. Εννοώ με την προσευχή των αγίων – αυτοί είναι που έχουνε σίγουρα μερίδιο στον ουρανό, οι άλλοι είμαστε γιαλαντζί. Στον κόσμο φαίνεται να υπερισχύει το κακό, αλλά όταν κάποιος δεν επιτίθεται με βία, αλλά με αγάπη και προσευχή στο όνομα του Χριστού, τότε κερδίζει το καλό».

«Πού ακριβώς είναι αυτό το καλό;» ειρωνεύτηκε η Χρυσένια.

«Εκεί». Έδειξε τον ουρανό. «Εδώ... και εδώ», κι έδειξε την καρδιά του και τη δική της. «Έξω κυριαρχεί το κακό – δηλαδή οι ίδιες δυνάμεις που κάνουν πάρτι στη μαγεία σου».

Η Χρυσένια σκέφτηκε λίγο.

«Παραμύθια» είπε. «Πώς ξέρεις πως ο άγιός σου δεν είναι παραμύθι;».

Σήκωσε τους ώμους του.

«Υπάρχει η βιογραφία του, η εικόνα του... Η μνήμη του, που γιορτάζεται 2 Οκτωβρίου... Αλλά και τα

κείμενά του, οι εξορκισμοί του, που ακόμα και σήμερα κάνουν το διάβολο να τσιρίζει».

Έκανε το σταυρό του, νιώθοντας ένα φόβο που πρόφερε το όνομα του ακατονόμαστου.

«Αλήθεια, Αλέξη, δεν έχω δει άλλον σαν εσένα» είπε η Χρυσένια. «Δεν ξέρω αν είσαι θρησκόληπτος, δεισιδαίμονας, μορφωμένος, σοβαρός ή γελοίος· με μπερδεύεις! Έχεις κάτι αντιλήψεις που με εκπλήσσουν!».

«Υπάρχουν και σύγχρονοι μάγοι, αντίστοιχοι με τον άγιο Κυπριανό· παράδειγμα, ο Κλάους Κένεθ, ένας Αυστριακός μάγος, που, μετά από πολλές αναζητήσεις και ταξίδια σ' όλο τον κόσμο, γνώρισε έναν άγιο της εποχής μας και μεταστράφηκε στην Ορθοδοξία».

«Ζει αυτός;».

«Βέβαια· και υπάρχουν πολλά βίντεο με ομιλίες και συνεντεύξεις του».

«Θα τον φάξω στο Facebook» υποσχέθηκε. «Αλλά αμφιβάλλω για την περίπτωσή του».

«Δεν είναι κακό πράγμα η αμφιβολία».

«Η Εκκλησία την πολεμάει».

«Καθόλου. Η απιστία του αγίου Θωμά έκανε το Χριστό να του εμφανιστεί και να του προσφέρει τα χέρια Του με τα σημάδια. Και ακριβώς έτσι το σχολιάζουν οι άγιοί μας και οι ύμνοι της Κυριακής του Θωμά».

«Χμ... Κάπως καινούργιο αυτό για τον τρόπο που βλέπω την Εκκλησία μέχρι τώρα – Ιερά Εξέταση κι έτσι».

«Δεν είναι Εκκλησία αυτό», χαμογέλασε ο Αλέξης, «αλλά αυτό που λέμε αίρεση· ακριβώς γι' αυτό είναι αίρεση, επειδή έχει "Ιερά Εξέταση κι έτσι"».

«Μάλιστα...».

«Πες μου, σε παρακαλώ... Στη μαγεία έχεις δει υπερφυσικά πράγματα;».

«Πάρα πολλά, φυσικά». Σκέφτηκε τα λιοντάρια.

«Έχω να σου δείξω κι εγώ κάτι».

«Τι; Σχετικό με τον Κυπριανό σου;».

«Μπα, όχι. Έλα το Σάββατο, κατά τις οχτώ το βράδυ, στο πάρκο. Μπορείς;».

«Γιατί όχι; Να 'ναι κάτι καλό όμως, ε;».

Ο νέος χαμογέλασε αινιγματικά. Ίσως είχε προβάρει αυτό το σημείο κάμποσες φορές.

«Σούπερ» απάντησε.

6

Εκείνη τους είπε:

«Υπάρχουν ελάχιστοι που δεν υποτάσσονται, προς το παρόν, στις δυνάμεις μας. Και λιγότεροι από δέκα άνθρωποι που μας απειλούν». Κοίταξε τον Άλκη. «Ο

ένας μάς απειλεί περισσότερο, γιατί η μικρή σου φίλη ετοιμάζεται να τον συναντήσει».

«Αδύνατον» ψέλλισε εκείνος.

«Μην κάνεις τον έκπληκτο. Ξέρεις πως έχει αρχίσει να λοξοδρομεί. Πρόκειται να πάει απόψε, ακολουθώντας τον ανόητο φίλο της!».

Ο Άλκης ένωσε φόβο – ήταν υπεύθυνος γι’ αυτή τη μάγισσα. Διακυβευόταν η ζωή του.

Ένωθε τώρα τι σήμαινε να είσαι πιστός σ’ αυτό το Τάγμα, και σ’ εκείνον που στεκόταν αθέατος πίσω απ’ το Τάγμα. Όλη η αλαζονεία του είχε μαζευτεί στο μπλουτζίλ του, στην πίσω τσέπη.

«Αν του μιλήσει, ίσως καταστραφούν όλα» συνέχισε η αρχιέρεια. «Εκείνος ξέρει και σίγουρα θα το προσπαθήσει».

Στα μπράτσα της κουλουριάζονταν φίδια και στα πόδια της ήταν μαζεμένες δεκάδες γάτες και ποντίκια, μεθυσμένα, που τρίβονταν το ένα στο άλλο αρνούμενα ν’ ακολουθήσουν τα ένστικτά τους. Πάνω απ’ τα κατάμαυρα μαλλιά της με το χρυσό στέμμα φτερούγιζαν νυχτερίδες.

Δεν ήταν μεγαλύτερη από είκοσι πέντε χρονών. Όμως ένωθε σα να ’χαν περάσει από πάνω της χιλιάδες

χρόνια. Σα να είχε ζήσει πολλές ζωές, που τις θυμόταν όλες· σχεδόν σαν να μην ήταν πια άνθρωπος. «Θα την προειδοποιήσω» μουρμούρισε ο νέος χαμηλώνοντας τα μάτια, χωρίς να τολμάει να ρωτήσει ποιος είναι “εκείνος”, τι ακριβώς ξέρει και – το κυριότερο – από ποια πηγή.

Σκέφτηκε να προσθέσει “θα υπακούσει”, αλλά δεν τόλμησε να δώσει υπόσχεση που δεν ήξερε αν θα τηρούσε.

Η αρχιέρεια τον κάρφωσε με τα φεγγαρίσια μάτια της, απ’ όπου ξεπήδησαν μικρές κίτρινες αστραπές. Γύρω τους αναδεύονταν τουλάχιστον είκοσι λιονταρίσια κορμιά μέσα στη νύχτα και τα μάτια τους λαμπύριζαν στο σκοτάδι.

«Αν δεν υπακούσει» έκρωξε σαν κοράκι (και πολλά κοράκια τη συνόδευσαν απ’ τα γύρω δέντρα), «ρίξε της κατακέφαλα!».

7

«Μην πας στο πάρκο».

Η Χρυσένια κοίταξε με απορία την Ήβη, που της μιλούσε από την οθόνη του κινητού της.

«Ποιος σου είπε πως θα πάω στο πάρκο;».

«Ο Άλκης».

«Μπα; Και σου είπε τι θα κάνω εκεί πέρα;».
«Όχι, μόνο μου είπε να σου πω να μην πας».
«Και γιατί δε μου το λέει ο ίδιος;».
«Τι να σου πω, ρε Χρυσενάκι; Αφού δεν του μιλάς.
Θα σκέφτηκε πως εμένα θα μ' ακούσεις».
«Κι από τότε κάνω αυτό που μου λέει ο Άλκης;».
«Πάντως, αν θέλεις τη γνώμη μου, μην πας. Δεν ξέρω
τι θα κάνεις, αλλά τρώμαξα όπως τον είδα».
«Καλά, άσ' τον να γαυγίζει».

Της έστειλε φιλάκια κι έκλεισε το τηλέφωνο. “Ένας λόγος παραπάνω να πάω” σκέφτηκε και σούφρωσε τα χειλάκια της γεμάτη πείσμα.

Αλλά στο πάρκο, στο Άλσος των Χελωνών, ώρα 8, είχε βραδιάσει. Έκανε και ψύχρα. Λίγοι περπατούσαν, μερικά ζευγαράκια αγκαζέ, ένας δυο παππούδες... Ο Αλέξης φαινόταν ενθουσιασμένος· η Χρυσένια αμήχανη.

«Δε θα μου πεις;».
«Δεν ξέρω πώς να το περιγράψω· καλύτερα να δεις μόνη σου αυτό που βλέπω κι εγώ».

Χώθηκαν στα μονοπάτια. Για κάποιο λόγο τους φάνηκε πιο μεγάλο, με σκοτεινές γωνιές· ίσως ήταν που σιγά σιγά έπεφτε η νύχτα.

Κάμποσες χελώνες αργοσέρνονταν αθέατες, φορώντας πάνω στο καβούκι τους το λυκόφως. Έβοσκαν, έπιναν νερό από τις λιμνούλες, όπου να 'ναι μάλλον θα πήγαιναν για ύπνο.

Σε μιαν ακρούλα, κοντά στον τοίχο με τα μυτερά κάγκελα στην άλλη άκρη, διακρινόταν κάτι σαν παράγκα. Ήταν φτιαγμένη με κλαδιά από φοίνικες, μαζί με πλατιά φύλλα μπανανιάς, ανακατεμένα με διάφορα άλλα, μαζί και κάτι χρωματιστά σεντόνια και κουρέλια. Ήταν το καλυβάκι ενός άστεγου.

Σ' ένα κούτσουρο καθόταν εκείνος, τυλιγμένος με κάτι σαν πανωφόρι. Σήκωσε το βλέμμα. Η κοπέλα τον μέτρησε από πάνω ως κάτω· απροσδιόριστης ηλικίας, ρυτιδιασμένος, με κοντά γκριζα γένια· και μάτια που έλαμπαν σαν αστέρια.

Σηκώθηκε κι άνοιξε την αγκαλιά του.

«Καλώς τα καλά μου τα παιδιά!» φώναξε σχεδόν, γεμάτος κέφι. Το κορίτσι ξαφνιαστήκε, ενώ το αγόρι άφησε ένα χαρούμενο γέλιο.

«Αυτή είναι η Χρυσένια, μπάρμπα Νίκο».

Η κοπέλα ένωσε το βλέμμα του να βυθίζεται στο δικό της, ζεστό και φιλικό, όπως ο ήλιος που

βασιλεύει στη θάλασσα. Κάτι σα συγκίνηση, πρωτόγνωρο, ανέτειλε στην καρδιά της.

«Γεια σου, Χρυσένια» είπε κοφτά, χαμογελώντας με καλοσύνη.

Τους χαιρέτησε με μια θερμή χειραφία. Τους έδειξε κάτι κούτσουρα και κάθισαν. Έβγαλε κάτι παλιόκουπες και τις γέμισε ζεστό τσάι από ένα θερμό.

Τα ρούχα του ήταν βρώμικα και κουρελιασμένα, όμως δε μύριζε, όπως άλλοι άστεγοι, που έτσι και βρεθείς δίπλα τους το βάζεις στα πόδια από τη μπόχα – πού να πλυθούν, αφού κανείς δεν τους βάζει σπίτι του να κάνουν ένα μπάνιο; Ο μπάρμπα Νίκος, λοιπόν, δεν έζεχνε. Μάλιστα, ανέδιδε μια παράξενη λεπτή ευωδία, που η Χρυσένια δεν τη συνειδητοποίησε εκείνο το βράδυ.

“Είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος” σκέφτηκε η κοπέλα. “Αυτή όμως η καλοσύνη δεν είναι ικανή ν’ αλλάξει όσα ξέρω για τον κόσμο”. Λοξοκοίταξε τον Αλέξη, που απολάμβανε την παρουσία του εκεί, και μειδίασε θλιμμένα. “Θα τον απογοητεύσω” κατέληξε με μια κρυφή εγωιστική ικανοποίηση.

Είπαν μερικές κουβέντες για το σχολείο, τις πανελλήνιες που θ' ακολουθούσαν του χρόνου, την αγωνία τους για το επαγγελματικό μέλλον... Και μετά, ξαφνικά, ο λιπόσαρκος γεροντάκος της είπε, θα 'λεγες σαν με κάποια επισημότητα:

«Χρυσένια, ξέρω γιατί σε έφερε απόψε εδώ ο Αλέξης».

«Σας μίλησε ο Αλέξης για μένα;» ρώτησε κάπως αμήχανα το κορίτσι.

Ο μπάρμπα Νίκος σκέφτηκε μια στιγμή.

«Όχι...» απάντησε. «Κάποιος άλλος μου τα είπε».

“Ο άγιος Κυπριανός; Ο Χριστός;” σκέφτηκε εκείνη, σαν κάτι την εμπόδιζε να πει αυτά τα ονόματα και να ρωτήσει. Αντί γι' αυτό, ρώτησε:

«Είστε ιερέας;».

Χαμογέλασε καλόκαρδα το γεροντάκι.

«Όχι· αν ήμουν ιερέας, θα φορούσα ράσα. Είμαι μόνο ένας ταλαίπωρος άστεγος, που δεν έχει ούτε χρυσό ούτε ασήμι να τον βαραίνει και ζει με την ελεημοσύνη των καλών ανθρώπων, μ' ένα πιάτο σούπα από το συσσίτιο της Εκκλησίας και καμιά μικρή σοκολάτα από το ζαχαροπλαστείο του Χριστού».

Η Χρυσένια ρίγησε σ' αυτό το όνομα.

«Ζαχαροπλάστης είναι;» ρώτησε, κι η φωνή της άρχισε να γίνεται λίγο επιθετική.

«Και ζαχαροπλάστης και γιατρός και αρτοποιός... και πολεμιστής και γεωργός... και ήλιος και φεγγάρι. Ό,τι και να χρειαστούμε, Εκείνος γίνεται».

Η έφηβη μάγισσα κοίταξε στα μάτια τον παράξενο ερημίτη· προσπάθησε να τον διαβάσει με τις μαγικές της δυνάμεις, μα κουτούλησε σ' έναν πνευματικό τοίχο. Συνοφρυώθηκε.

«Κι εμένα μ' αρέσουν οι σοκολάτες» απάντησε.

«Μπαίνεις στα βαθιά, είσαι θαρραλέα· θέλεις να γευτείς, μα θα σου φανεί λίγο πικρή στην αρχή».

“Ξέρω από πίκρα” σκέφτηκε να του πει. “Δε φαντάζεσαι τι εμπειρίες έχει ζήσει αυτό το πνεύμα που βλέπεις!”. Αντίθετα, είπε με κάποια αυθόρμητη αυθάδεια:

«Αν υπάρχει, είναι πιο αδύναμος απ' τη θεά μου».

«Και ποια είναι η θεά σου;».

«Η Φύση, που δίνει τις δυνάμεις στις μάγισσες και τους μάγους».

Ο Αλέξης, δίπλα, παρακολουθούσε τη στιχομυθία με αγωνία, μα και χαρά· γι' αυτό είχαν έρθει.

«Τις δυνάμεις», είπε ήρεμα ο ερημίτης του πάρκου, «δεν τις δίνει η Φύση, αλλά ο σατανάς».

«Επιτρέψτε μου να πω ότι δεν ξέρετε τίποτα για τη μαγεία» απάντησε με έξαψη η κοπέλα, ενώ μέσα της χόρευαν οι λογισμοί πως ήταν ένας φανατικός γέρο ξεκούτης και πως έπρεπε να του το πετάξει κατάμουτρα, φτύνοντάς τον μάλιστα, και να την κάνει.

«Ενώ εσύ ξέρεις για το Χριστό, ε;».

Σήκωσε τους ώμους της. Ο μπάρμπα Νίκος συνέχισε, στον ίδιο φιλικό, πατρικό θα έλεγε κανείς, τόνο:

«Αγαπημένα μου αδελφή, όλα εδώ γύρω είναι λουσμένα στη χάρη του Θεού – του Ιησού Χριστού – και καμιά μαγεία, όσο δυνατή κι αν είναι, δε μετράει εδώ πέρα. Δε μπορώ να σου το αποδείξω χωρίς να κάνω κάποια επίδειξη, και θα ήταν άδικο, γιατί είσαι μικρή ακόμα».

Όμως εκείνη το ήξερε, γιατί δεν έβλεπε ξωτικά, ούτε πνεύματα, ούτε νεράιδες. Δεν είχε δει κανένα, από τη στιγμή που πάτησαν τα παπούτσια της στην πύλη του άλσους. Πήγε κάτι ν' αντιτείνει, μα ο άντρας ύψωσε, χωρίς έπαρση, το δάχτυλο προς τα χείλη της.

«Ναι, έχεις δυνάμεις, έτσι νομίζεις, μα είσαι μικρή ακόμα. Θα 'ρθει στιγμή που θα τα δεις και θα τα μάθεις όλα. Προς το παρόν, σε παρακαλώ, πες στη

φίλη σου την Ήβη να μην πάει στη συνάντησή με το φίλο σας και τους άλλους μάγους, γιατί σκοπεύουν να της κάνουν...», κόμπιασε λίγο, «πάρα πολύ μεγάλο κακό».

Το κορίτσι σάστισε. Κοίταξε τον Αλέξη περιμένοντας να διαβάσει στο βλέμμα του πως εκείνος είχε μιλήσει. «Πώς ξέρετε την Ήβη; Πώς ξέρετε για όλα αυτά;». «Επειδή ο Χριστός μας είναι πολύ δυνατότερος από την υποτιθέμενη θεά σου».

«Και ποιο είναι το κακό που θέλουν να της κάνουν;» ρώτησε και το σάλιο της είχε στεγνώσει.

«Δε μου είπε. Αυτό είναι αρκετό για να σε προειδοποιήσω. Πρέπει να διαλέξεις μόνη σου, ξέρεις». Την κοίταξε βαθύτερα. «Ακόμα και η Παναγία, πρώτα διάλεξε να πει ναι στην πρόσκληση του Θεού και μετά έμεινε έγκυος το Θεάνθρωπο».

Η εικόνα ενός κρίνου ανάτειλε στο μυαλό της.

«Όχι βέβαια με κρίνο», διάβασε τη σκέψη της ο ερημίτης, «αλλά με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος».

Την πλησίασε ένα βηματάκι.

«Θέλεις ακόμα λίγη σοκολάτα από το ζαχαροπλαστείο του Χριστού;».

Σκέφτηκε λίγο.

«Ναι» απάντησε θαρρετά. Τώρα ήταν που δεν έπρεπε να κάνει πίσω.

Ο ερημίτης ύψωσε το δεξί του χέρι κι άρχισε να σταυρώνει τον αέρα προς το μέρος της.

«Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» είπε. «Σταυρός ο φύλαξ πάσης της οικουμένης, σταυρός η ωραιότης της ευσεβείας...».

«Όχι!» ούρλιαξε η κοπέλα, νιώθοντας αναρίθμητες σουβλιές στο μυαλό της. «Σταμάτα!».

Τους γύρισε την πλάτη κι άρχισε να τρέχει.

Κεφάλαιο 4

1

Ο Αλέξης κοίταξε το μπάρμπα Νίκο. Εκείνος του έγνεψε να την ακολουθήσει. Το παλικάρι έτρεξε ξωπίσω της μουρμουρίζοντας την Ευχή του Ιησού. Το πράγμα είχε παρασοβαρέψει.

Ο γεροντάκος τρύπωσε στην αυτοσχέδια καλυβίτσα του κι άρχισε να προσεύχεται κι εκείνος μπροστά σε μερικές μικρές εικονίτσες, που παρίσταναν το Χριστό, την Παναγία, τον άγιο Νικόλαο κι άλλους αγίους. Αμέσως έφυγε νοερά απ' τον κόσμο και του δόθηκε εποπτεία όλων των γεγονότων. Η προσευχή του δυνάμωσε σαν ηφαιστειο κι αν ήταν εκεί κάποιος, που είχε τη χάρη να βλέπει πνευματικές καταστάσεις, θ' αντίκριζε όλο το πάрко να λάμπει σαν ήλιος, σκεπάζοντας με το φως του τη συνοικία.

Μα κανείς δεν ήταν τέτοιος άνθρωπος εκεί πέρα. Μόνο πολύ μακριά, πολύ κοντά, σε μια φτωχική γειτονιά ξεχασμένη απ' το χρόνο και τους μεγάλους του κόσμου, ένας παπάς ανασήκωσε το κεφάλι, κι ακόμα πιο μακριά, σ' ένα μικρό καλογερικό κελί γεμάτο εικόνες, μια γριά μοναχή κοντοστάθηκε πηγαίνοντας ν' ανάψει το καντηλάκι μπροστά σ' ένα κασελάκι με άγια λείψανα. Είχαν αντιληφθεί την ενέργεια – την αγαθή ενέργεια του Θεού, τη θεία χάρη

– κι άρχισαν αμέσως κι αυτοί να προσεύχονται για τη Χρυσένια και τον Αλέξη και την Ήβη και τις οικογένειές τους, χωρίς να τους γνωρίζουν.

“Λιγότεροι από δέκα μας απειλούν” είχε πει η αρχιέρεια. Να, εκείνοι ήταν απ’ αυτούς τους δέκα.

Ο Αλέξης έφτασε τη Χρυσένια κάμποσους δρόμους έξω απ’ το πάρκο. Την έπιασε απαλά απ’ το χέρι. Στάθηκαν κι οι δυο λαχανιασμένοι.

Το κορίτσι φαινόταν να ’χει κάπως ηρεμήσει· ο πανικός της είχε φύγει, μα η καρδιά της χτυπούσε τώρα σαν ταμπούρλο και το στήθος της ανεβοκατέβαινε με το ρυθμό της.

Κοίταξε τον Αλέξη αγριεμένη, σα μαινάδα.

«Τι δεν ξέρω;» τον ρώτησε αυστηρά.

«Ο πατέρας μου είναι ταξιτζής· η μαμά μου υπάλληλος σε παπουτσίδικο».

«Όχι! Τι μου κρύβεις;»

«Ότι μου αρέσεις και σ’ αγαπώ» απάντησε εκείνος με πρωτόγνωρο θάρρος. «Κι όταν μεγαλώσουμε, θα ’θελα πολύ να σε κάνω γυναίκα μου».

«Με δουλεύεις;» φώναξε, χτυπώντας τον στο στήθος με τη γροθιά της. «Είπα, τι μου κρύβεις;».

«Κι εγώ σου απάντησα· αυτό μόνο σου έκρυβα. Τώρα το ’μαθες».

«Κι αυτός εκεί;». Έδειξε με το δάχτυλό της κατά το πάρκο.

«Δε σου κρύβω τίποτα για το μπάρμπα Νίκο. Δεν του είπα τίποτα, δεν έκανα κανένα κόλπο. Ήθελα μόνο να τον γνωρίσεις, να σου μιλήσει, γιατί είναι ένας κρυμμένος πνευματικός φάρος μέσα στη ζούγκλα της πόλης».

Άρχισαν να περπατούν στα στενά, μέσα στη νύχτα.

«Βέβαια, μπορεί να ξέρεις την Ήβη, μα δεν ξέρεις για τη συνάντησή με τον Άλκη και τους άλλους μάγους».

«Ωστε θα γίνει».

«Μπορεί να είναι κι εκείνος μάγος».

«Δεν είναι μάγος. Το ξέρεις πολύ καλά. Είναι άγιος».

Κοντοστάθηκε. Είχε δίκιο· το ένιωθε, δεν ήταν μάγος. Ήταν κάτι άλλο. Κάτι που δεν μπορούσε να κατανοήσει, κάτι που δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι υπάρχει.

Ήταν η Αλήθεια.

Κοίταξε γύρω. Δεν διέκρινε ζωτικά, ούτε πνεύματα, ούτε νεράιδες. Ανατρίχιασε· όλα σα να την είχαν εγκαταλείψει.

«Έλα σπίτι μου» τον παρακάλεσε. «Δεν έχεις δουλειά, ε; Δεν πιστεύω να μ' αφήσεις τώρα».

Εκείνος χάρηκε μέσα του, όπως κάθε ερωτευμένος σε μια παρόμοια πρόσκληση.

«Όχι βέβαια! Ευχαρίστως θα έρθω». Αυτή – δεν το φανταζόταν τότε – ήταν η φράση που άλλαξε τη ζωή του.

«Ωστε μ' αγαπάς;».

Σήκωσε τους ώμους του κοκκινίζοντας κάτω από το χλομό φως των στύλων. Εκείνη χαμογέλασε βλέποντάς το.

«Τι να κάνουμε;» της είπε. «Ήτανε να το μάθεις έτσι».

«Ναι, αλλά ξέρεις πόσο διαφορετικοί κόσμοι είμαστε;».

«Ξέρω, αλλά ελπίζω».

Χαμογέλασε πιο πλατιά. Τα μάτια της άστραψαν. Εκείνος, μέσα στη ντροπή που τον είχε κυριεύσει, σχεδόν δεν την έβλεπε· όμως κάτι πρόσεξε.

«Είσαι παράξενος άνθρωπος, γυαλάκια. Παράξενο παιδί».

«Δεν πας πίσω».

«Γι' αυτό φοβάμαι πως ή θα παντρευτούμε...».
Κοντοστάθηκε και σοβάρεψε απότομα, σα να της ήρθε
ένα μήνυμα απ' το υπερπέραν. «Η θα σκοτωθούμε»
κατέληξε πνίγοντας ένα λυγμό.

2

Η μαμά της Χρυσένιας δεν είχε ιδέα για όλ' αυτά. Ο
πατέρας της ζούσε μίλια μακριά· ήταν χωρισμένοι
από τότε που εκείνη πήγαινε στο νηπιαγωγείο.

Η κυρία Μαρίνα, γραμματέας σ' ένα καρδιολογικό
ιατρείο, χάρηκε που η κόρη της έφερε επιτέλους ένα
φίλο στο σπίτι. Μόνο διάβασμα, διάβασμα – έτσι
νόμιζε – στο τέλος θα ξεχνούσε πώς είναι να είσαι
γυναίκα.

Τους έστυψε πορτοκαλάδες και τους πρόσφερε
σπιτικό κέικ και κοτόπιτα. Ευχαρίστησαν και τα
πήραν μέσα, μπήκαν στο δωμάτιο της κοπέλας κι
έκλεισαν την πόρτα.

Ο Αλέξης ήταν ακόμα κοκκινισμένος· διπλάσιαζε τη
ντροπή του (και το κοκκίνισμα) η ιδέα πως η μαμά
θα σκεφτόταν πως κάτι άλλο πήγαιναν να κάνουν
μέσα, παρά να μιλήσουν ή να διαβάσουν.

«Μη σε νοιάζει», μάντεψε η Χρυσένια. «Η μαμά μου χαίρεται. Είναι αθώα η καημένη. Και σε συμπάθησε». Του έδειξε να κάτσει στο κοριτσίστικο κρεβάτι της· τα πάντα γύρω ήταν ροζ και μωβ, μόνο που υπήρχε ένα μαρμάρινο ειδώλιο της Άρτεμης υψωμένο σ' ένα μικρό βάθρο, σε μια γωνία. Ήταν τώρα η σειρά του Αλέξη ν' ανατριχιάσει αντικρίζοντάς το.

Είπε μέσα του το “Πάτερ ημών” και του φάνηκε πως το άγαλμα συνοφρυώθηκε. Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του πως ήταν της φαντασίας του, ανοησίες.

Η Χρυσένια κάθισε σε απόσταση αναπνοής απέναντί του.

«Τι μέρος του λόγου είναι αυτός ο άνθρωπος που συναντήσαμε;».

Το αγόρι σκέφτηκε λίγο σουφρώνοντας τα χείλη του.

«Δεν ξέρω πολλά γι' αυτόν» παραδέχτηκε. «Τον θυμάμαι από μικρό παιδί, στην αρχή να περιφέρεται στους δρόμους ρακένδυτος, σα ζητιάνος, και κάποιοι να του δίνουν ελεημοσύνη. Αργότερα, που μεγάλωσα κι άρχισα να κάνω βόλτες, τον είδα να μένει σ' αυτή την καλύβα στο πάρκο. Είδα κάτι εικονίτσες, ένα σταυρό, ένα κεράκι... Κατάλαβα πως πίστευε στο Θεό κι άρχισα να του μιλάω».

«Εσύ πάντα πίστευες;».

Ένευσε καταφατικά: «Οι γονείς μου είναι αρκετά θρήσκοι. Πάνε εκκλησία, νηστεύουν, μεταλαβαίνουν... Ακολούθησα αυτό το δρόμο με το παράδειγμά τους, χωρίς να μου πούνε τίποτα. Τέλος πάντων, έχω και μια λόξα με τα γράμματα, είμαι λοιπόν ένας θρησκευόμενος γραμματισμένος, λίγο σπασίκλας...».

Χαμογέλασε αμήχανα κι η Χρυσένια ανταπέδωσε μ' ένα χαμόγελο τόσο γλυκό, που του ράγισε την καρδιά.

«...λίγο ούφο, λίγο στον κόσμο μου... Μάλλον πάω για θεολόγος».

«Θρησκευτικός δηλαδή; Σαν αυτό τον καραγκιόζη που έχουμε στην τάξη;».

«Γιατί είναι καραγκιόζης; Δεν έχεις καταλάβει ποτέ τι λέει».

«Θέλω να τον ακούσω, αλλά παίρνει πολύ στα σοβαρά τον εαυτό του».

«Ενώ εσύ θα 'θελες να πει πως είναι όλα ψέματα, όλες οι θρησκείες είναι ίδιες, δεν ξέρουμε τίποτα για την αλήθεια και τέτοια».

Χαμογέλασε ξανά με μια γκριμάτσα παραδοχής. Ο Αλέξης έκανε μια μικρή επίθεση:

«Κι όμως, εσύ δεν τα πιστεύεις αυτά. Θεωρείς πως αυτό εδώ είναι η αλήθεια», κι έδειξε το μικρό άγαλμα πάνω στο βάθρο του στη γωνία.

«Κι αυτό δε μου το συγχωρείς, ε;» έκανε εκείνη.
«Ξέρεις, έχω κάνει πολλές τελετές στο όνομά της· έχω ιερουργήσει πολλές τελετές. Είμαι ιέρεια της Άρτεμης».

Ο Αλέξης έκανε μια χειρονομία απελπισίας αναστενάζοντας ελαφριά.

«Καλά κρασιά» ξεφύσηξε. «Ξέρεις πως η Άρτεμη ήταν από τις πιο σκληρές, πιο αιματηρές θεότητες, που της άρεσε να λατρεύεται με ανθρωποθυσίες και τσάκιζε ανελέητα όποιον αρνιόταν να τη λατρέψει;».
«Αυτά τα γράφουν οι πονηροί παπάδες σου» θύμωσε εκείνη.

«Οι αρχαίοι Έλληνες τα γράφουν. Θυμήσου την Ιφιγένεια, το ξόανο της Ορθίας Αρτέμιδος, που λατρευόταν με ανθρωποθυσίες στην Ταυρίδα και με αίμα μαστιγωμένων εφήβων στη Σπάρτη, τον Ακταίωνα, που τον μεταμόρφωσε σε ελάφι γιατί την είδε κατά λάθος, ο φουκαράς, να κάνει μπάνιο, κι έβαλε τα ίδια τα σκυλιά του να τον κατασπαράξουν· τον Ιππόλυτο, το γιο του Θησέα – α όχι, αυτόν τον σκότωσε η Αφροδίτη, επειδή λάτρευε την Άρτεμη, σαν κυνηγός που ήταν, και αρνιόταν να λατρέψει αυτήν, τη θεά της πορνείας, συγγνώμη, του έρωτα ήθελα να πω...».

«Άει παράτα μας!».

«Συγνώμη· διάβασε και λίγο μυθολογία. Υπάρχουν κι άλλα θύματά της».

«Εγώ έχω δει την Άρτεμη, δε χρειάζεται να διαβάσω μυθολογία».

«Κι εγώ έχω δει πολλές φορές τη σοφία, αλλά και τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος που έχουν άνθρωποι σαν το μπάρμπα Νίκο. Και με συγχωρείς, αλλά η Άρτεμή σου δεν είναι καλό παιδί· σε κοροϊδεύει».

Σταμάτησαν για λίγο ν' ανασάνουν από τη μονομαχία. Η Χρυσένια ένωθε κάποια θλίψη. Δεν ήθελε να μαλώνουν· αυτός την αγαπούσε. Ή μήπως κι εκείνη, χωρίς να το καταλαβαίνει;

«Η Ήβη. Τι θα πάθει η Ήβη;», θυμήθηκε ξαφνικά την προειδοποίηση του ερημίτη.

«Δεν ξέρω, αλλά πρέπει να της μιλήσεις».

Η κοπέλα έπιασε το κινητό της.

Και τότε το άγαλμα γκρεμίστηκε από το βάθρο του.

Η Χρυσένια ξεφώνισε τρομαγμένη κι ο Αλέξης ενστικτωδώς την αγκάλιασε.

Η μαμά της φώναξε απ' το διάδρομο. Έπιασε ν' ανοίξει την πόρτα, μα είχε σφηνώσει.

«Παιδιά, κλειδώσατε; Είναι όλα εντάξει;».

Ένα είδος σκοτεινής ενέργειας άρχισε ν' απλώνεται στο χώρο.

«Κάτι δεν πάει καλά» ψιθύρισε η Χρυσένια. «Ξέρουν πού πήγα και θα θέλουν να με τιμωρήσουν».

Έφυγε από κοντά του και προσπάθησε να κάνει ένα προστατευτικό ξόρκι.

Και τότε, απότομα, σαν τσουνάμι, άρχισε το πάρτι.

Όλα στο δωμάτιο δονήθηκαν και τα πιο ελαφριά – βιβλία, κουκλιά, μαξιλάρια, σεντόνια, φωτογραφίες, το φωτιστικό και το λάπτοπ – άρχισαν να σβουρίζουν· το κρεβάτι και το γραφείο ανασηκώνονταν και κοπανούσαν με βία το πάτωμα· η καρέκλα του γραφείου ακολούθησε το χορό τρέχοντας σα μεθυσμένη με τα ροδάκια της. Τα συντρίμμια του ειδωλίου σηκώθηκαν και την ακολουθούσαν και προσγειώθηκαν πάνω στο λάπτοπ, στον αέρα, τσακίζοντάς το, σα να συγκρούστηκαν μικροσκοπικοί αστεροειδείς σε κοσμική δίνη.

Τα δυο παιδιά κέρωσαν στην αρχή· ένιωσαν τρόμο, μα ο τρόμος τους ήταν διαφορετικός, χωρίς να το ξέρουν. Μετά, σαν έτοιμος από καιρό, ο Αλέξης άνοιξε την αγκαλιά του κι η Χρυσένια τρύπωσε μέσα κρύβοντας

τα ματάκια της. Εκείνος, μετά από στιγμιαία αμηχανία, σταύρωσε το χώρο με το δεξί του χέρι απαγγέλλοντας δυνατά:

«Άγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν επέμφθη, ειπείν τη Θεοτόκω το χαίρε!...».

Αμέσως ένα κύμα βίαιου ανέμου τους άρπαξε, σα φούχτα γίγαντα, τους κοπάνησε στον τοίχο και τους άφησε να γκρεμοτσακιστούν χάμω, σαν πατσαβούρια. Βόγκηξαν.

Και μεμιάς όλα είχαν ησυχάσει κι είχαν γίνει φυσιολογικά, όπως πριν.

Η μαμά της Χρυσένιας άνοιξε με δύναμη την πόρτα κι όρμησε μέσα.

«Παναγία μου!» κραύγασε σκύβοντας πάνω απ' το κορίτσι της. Η Χρυσένια, στο άκουσμα, τινάχτηκε από σπασμούς.

«Κύριε, ελέησον!» φώναξε ο Αλέξης. «Χριστέ, ελέησον!».

Οι σπασμοί συνεχίστηκαν· η μάνα έσφιγγε το παιδί της στην αγκαλιά της κι ο νέος, εμβρόντητος, στεκόταν από πάνω τους σαν ιππότης, ιππότης με γυαλούμπες και πεταχτή μύτη – αυτός δεν το ένιωθε βέβαια, ήταν γεμάτος φόβο, ακίνητος, μα ένιωθε να

τον διαπερνάει ηλεκτρικό ρεύμα – κι απάγγελλε με φωνή όσο πιο σταθερή γινόταν τους Χαιρετισμούς της Παναγίας και την Ευχή του Ιησού:

«Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον ημάς τους αμαρτωλούς»...

Ποτέ δε φανταζόταν πως θα ερχόταν ώρα να τα χρησιμοποιήσει ενάντια σε αληθινούς δαίμονες – να τα χρησιμοποιήσει για να προστατεύσει τη ζωή του. Και τη ζωή κάποιων άλλων· κάποιων που αγαπούσε.

Κι όταν κάλμαρε το κορμί της κι αφέθηκε μόνο να τρέμει σαν ψάρι στην αγκαλιά της μαμάς της, εξαντλημένος έπεσε στα γόνατα, έκρυψε το πρόσωπό του στις δυο παλάμες κι άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

3

«Τι έγινε, παιδί μου; Γιατί τα σπάσατε όλα εκεί μέσα;».

Η κυρία Μαρίνα ξάπλωσε τη Χρυσένια της στον καναπέ και ρωτούσε τον Αλέξη κρατώντας το χέρι της με αγωνία.

«Δεν τα σπάσαμε εμείς» απάντησε αυτός. Κοίταξε το κορίτσι, που μόλις είχε μισοσυνέλθει. «Δεν ξέρει πως ασχολείσαι με τη μαγεία η μαμά σου;».

«Τιι;!».

«Γιατί το είπες;» ξεφώνισε η Χρυσένια με όση φωνούλα της είχε απομείνει.

«Καιρός να το μάθει – σε παρακαλώ, μη στενοχωριέσαι – γιατί τα πράγματα έχουν γίνει πολύ σοβαρά».

«Γιατί μου το έκαναν αυτό; Γιατί;» έκλαψε το κορίτσι.

«Γιατί δεν είναι οι καλοί, Χρυσένια μου» απάντησε ο Αλέξης. «Είναι οι κακοί». Σκέφτηκε μια στιγμή. «Και δε θέλουν να προειδοποιήσεις την Ήβη» συνέχισε. «Άρα πρέπει να την προειδοποιήσουμε αμέσως!».

«Την Ήβη; Είναι κι αυτή μπλεγμένη;» ρώτησε η μητέρα.

«Δεν το ήξερα, αλλά μάλλον ναι» είπε το αγόρι.

«Μπλεγμένη;» απάντησε η κοπέλα. «Όχι μόνο μπλεγμένη· η Ήβη γεννήθηκε μέσα στη μαγεία. Η ίδια και η μητέρα της είναι ιέρειες κι ο πατέρας της...», κοντοστάθηκε λίγο, «δεν είναι άνθρωπος, αλλά κάποιου είδους θεότητα».

«Τι είναι αυτά που λες, αγάπη μου;» απόρησε, όλο και πιο φοβισμένη, η κυρία Μαρίνα.

«Δηλαδή δαίμονας» ψιθύρισε ο Αλέξης. «Μπα, δε νομίζω πως οι δαίμονες κάνουν παιδιά... Μάλλον κάποιος απατεώνας μάγος θα ήταν, το ελπίζω δηλαδή, γιατί ποτέ δεν ξέρεις. Όμως αυτό που λες τώρα, Χρυσένια, Χρυσένια μου, κορίτσι μου», της έσφιξε στοργικά το χέρι, «ίσως απαντάει στο γιατί

θέλουν να της κάνουν τόσο κακό. Μήπως πρόκειται να τη θυσιάσουν;».

Η κοπέλα τον κοίταξε αποσβολωμένη.

«Μήπως τη γέννησαν και την ανάθρεψαν ακριβώς για να τη θυσιάσουν;» συνέχισε ο Αλέξης. Ένωσε μια κρυφή εγωιστική χαρά, που έβλεπε στα μάτια της αυτόν το φόβο. “Θεέ μου, συγχώρεσέ με” σκέφτηκε. “αυτή η χαρά είναι εωσφορική, δεν έχει μέσα της ίχνος αγάπης – κι εγώ θέλω να την αγαπώ καθαρά και παντοτινά”.

Έβγαλε το κινητό του.

«Μου λες το νούμερό της;».

Η Χρυσένια, σαστισμένη, πρόφερε τα ψηφία. Ο Αλέξης κάλεσε και της το έδωσε.

«Καλύτερα να της μιλήσεις εσύ».

Όμως το σήκωσε η μαμά της Ήβης, η κάτοχος και φύλακας της αρχαίας γνώσης.

«Χρυσένια μου, η Ήβη δεν μπορεί να σου μιλήσει αυτή τη στιγμή. Καλύτερα να συναντηθούμε και θα σου εξηγήσω ποια είναι η αλήθεια. Μόνο...», η γλυκιά

φωνή της σκλήρυνε ξαφνικά, «να φύγει από κοντά σου αυτός ο ιερόσυλος!».

«Πώς ξέρετε ότι είμαι εδώ, κυρία Ηλέκτρα;» φώναξε σαρκάζοντας το παλικάρι.

Αμέσως η γραμμή νεκρώθηκε. Πριν πέσει τελείως, τους φάνηκε πως άκουσαν ένα μουγκρητό, που δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο. Ανατρίχιασαν.

Ο Αλέξης έκανε το σταυρό του. Η Χρυσένια ρίγησε σ' αυτή την πράξη. Ένιωσε παγωνιά. Και για πρώτη φορά στη ζωή της δεν ήξερε τι να πιστέψει – ποια αλήθεια να πιστέψει, ποια να επιλέξει. Ή μάλλον ποιο στρατόπεδο να επιλέξει.

«Είναι φανερό πως έχουμε ανοίξει πόλεμο» αποφάνθηκε ο νέος, ανακτώντας την ψυχραιμία του και κοιτάζοντας τις δυο γυναίκες. «Δεν είμαστε ασφαλείς εδώ. Και δεν ξέρω πού είμαστε ασφαλείς, ούτε αν είναι ασφαλείς οι δικοί μου γονείς κι ο μικρός μου αδερφός, που θα κάθονται αμέριμνοι στην τηλεόραση ή στο κομπιούτερ τους».

Η Χρυσένια σηκώθηκε, πήγε στο μπάνιο κι έπλυνε το πρόσωπό της. Τη στιγμή που στράφηκε στον καθρέφτη, κάτι είδε κι άρχισε να ξεφωνίζει. Ο Αλέξης έτρεξε, δεν είδε τίποτα παρά μόνο το πανικόβλητο είδωλο του προσώπου της, σταύρωσε τον καθρέφτη

λέγοντας το όνομα του Χριστού κι εκείνος έγινε δυο κομμάτια κι έπεσε στο πάτωμα.

Η Χρυσένια απόμεινε να τον κοιτάζει.

«Αν το έκανες αυτό εσύ, ένας σπασίκλας», φέλλισε με δέος, «φαντάσου τι μπορεί να κάνει ο μπάρμπα Νίκος».

Κεφάλαιο 5

1

«Πού θα είμαστε ασφαλείς;» αναρωτήθηκε ο Αλέξης.
Κατά βάθος ήξερε. Τηλεφώνησε στους γονείς του:
«Πάρτε το μικρό και πηγαίνετε αμέσως στο μοναστήρι. Έρχομαι κι εγώ. Κινδυνεύουμε».
«Από ποιον κινδυνεύετε;» ρώτησε θορυβημένος ο πατέρας του.

Το αγόρι σκέφτηκε λίγα δευτερόλεπτα πριν απαντήσει.

«Από μαύρη μαγεία!».

«Τι εννοείς; Πες μου πού είσαι και θα 'ρθω να σε πάρω αμέσως».

«Όχι! Έχουμε αμάξι, ερχόμαστε στο μοναστήρι. Θα ξαναμιλήσουμε στο δρόμο. Σε παρακαλώ, ξεκινήστε αμέσως! Μην ανησυχείτε για μένα».

Έκλεισε το τηλέφωνο ευχόμενος να κάνουν ό,τι τους είπε.

«Πάμε» είπε στις δυο γυναίκες, κι η φωνή του ήταν ικετευτική, αλλά μαζί κι επιτακτική.

«Τι μοναστήρι είναι αυτό;» ρώτησε η κυρία Μαρίνα.

«Η μονή της Παναγίας της Πεντάπυργης· δεν είναι μακριά. Σίγουρα την ξέρετε. Εκεί είναι ο πνευματικός μας».

«Πνευματικός τι σημαίνει;» ρώτησε η γυναίκα, καθώς ξεκινούσαν. Η Χρυσένια κοίταξε φευγαλέα το διαλυμένο της δωμάτιο με το σπασμένο ειδώλιο της Άρτεμης – το θάρρος και τη δύναμή της μέχρι πριν λίγο.

Ο Αλέξης σκέφτηκε. Πώς να το εξηγήσει;

«Ο πνευματικός μας οδηγός» απάντησε.

«Δεν είναι ο μπάρμπα Νίκος;» ρώτησε η Χρυσένια, καθώς έβγαιναν στο διάδρομο της πολυκατοικίας.

«Άλλο ο μπάρμπα Νίκος, άλλο αυτό».

«Είναι πιο δυνατός;».

«Ο Χριστός είναι ο δυνατός, Χρυσένια. Πάμε, θα σας εξηγήσω αργότερα».

Πήραν το ασανσέρ, κατέβηκαν, βγήκαν στο δρόμο. Το αυτοκίνητο της κυρίας Μαρίνας ήταν παρκαρισμένο δίπλα στο πεζοδρόμιο. Μα, πριν ξεκλειδώσει την πόρτα, δυο νεανικές φωνές τους σταμάτησαν:

«Χρυσένια, έλα μαζί μας! Όλα θα πάνε καλά!».

Στράφηκαν· πίσω τους στέκονταν δυο όμορφοι νέοι, ο Φοίβος κι ο Άλκης.

Ο Αλέξης και η κυρία Μαρίνα ήξεραν τον Άλκη· το Φοίβο, γύρω στα τριάντα, πρώτη φορά τον έβλεπαν.

Αθλητικοί, περιποιημένοι, φαινόταν η ταραχή στα μάτια τους.

«Έλα» ξαναείπε ο Άλκης, «μαζί με τη μαμά σου. Θα σε προστατεύσουμε».

Η κοπέλα σκέφτηκε μια στιγμή.

«Από σας ποιος θα με προστατεύσει;» ρώτησε ενοχλημένη, με μια παγωνιά στη φωνή της.

«Δεν έχεις να φοβηθείς από μας» απάντησε ο Φοίβος.
«Ψέματα! Είδα τι κάνατε – ή εσείς ή οι δικοί σας. Τι θα κάνετε στην Ήβη;».

Ο Άλκης έκανε ένα βήμα μπροστά· η Χρυσένια, ενστικτωδώς, ένα βήμα πίσω. Ο Αλέξης άρχισε να προσεύχεται μέσα του, ενώ ο φόβος άρχισε να πολιορκεί την καρδιά του.

«Τίποτα κακό» είπε ο Άλκης. «Τη μεγαλύτερη τιμή· θα γίνει μια Πάναγνη Μητέρα».

«Και θα γεννήσει τι;».

«Το Λιονταρίσιο Μωρό!».

Τα μάτια της Χρυσένιας άστραψαν – από έκπληξη; φόβο; ή ίσως ζήλεια; Έδιωξε και τους τρεις αυτούς πειρασμούς.

«Ξέρεις πόσο σημαντικό είναι» συμπλήρωσε ο Φοίβος. «Κι εσύ, αδελφή μας, πρέπει να είσαι δίπλα της».

«Αδελφή σας;» σάρκασε ο Αλέξης.

«Σκάσε εσύ, φιόγκο!» ούρλιαξε ο Άλκης.

Το παλικάρι σήκωσε το δεξί του χέρι κι αποκότησε να πολεμήσει. Σταύρωσε τον αέρα προφέροντας δυνατά το όνομα του Ιησού Χριστού. Οι δυο μάγοι ρουθούνισαν σαν λιοντάρια, δείχνοντας τα δόντια τους.

«Το ήξερα!» φώναξε η Χρυσένια. «Μαμά, πάμε!».

Η σαστισμένη γυναίκα πάτησε το κουμπί ξεκλειδώνοντας αυτόματα το αμάξι της. Οι δυο άντρες βρυχήθηκαν δυνατά και στη στιγμή είχαν μεταμορφωθεί σε λιοντάρια.

Οι γυναίκες ξεφώνισαν φοβισμένες. Ο Αλέξης προσευχόταν εντός του με την Ευχή του Ιησού και τράβηξε προστατευτικά τη Χρυσένια κοντά του.

Το λιοντάρι, που ήταν ο Φοίβος, μ' ένα σάλτο βρέθηκε στην οροφή του αυτοκινήτου, κόβοντάς τους το δρόμο. Το άλλο πλησίασε αργά, καρφώνοντάς τους με τα πελώρια μάτια του, βαριανασαίνοντας, έτοιμο να ορμήσει.

Στις γύρω πολυκατοικίες οι ένοικοι κοίταξαν, παγωμένοι από τρόμο, πίσω απ' τις γρίλιες. Ένας έφηβος άρπαξε το κινητό του κι άρχισε να τραβάει.

Η Χρυσένια σήκωσε το χέρι και προσπάθησε να εξαπολύσει μια κατάρα ενάντια στους αντιπάλους της. Σοκαρίστηκε, διαπιστώνοντας πως δεν μπορούσε.

Η επίδραση της Ευχής δίπλα της ίσως ήταν που δεν την άφηνε.

Από την κορυφή μιας κολώνας του ηλεκτρικού, μια κουκουβάγια παρακολουθούσε με ενδιαφέρον. Δεν ήταν κοινή κουκουβάγια· ήταν η αρχιέρεια.

“Φάτε τους!” διέταξε τα λιοντάρια μέσα στο νου της. «Χριστέ μου, βοήθεια!» φώναξε ο Αλέξης. «Μπάρμπα Νίκο, βοήθεια!».

Και ξαφνικά, από το πουθενά, εμφανίστηκε ένας ιερέας, με μαύρα ράσα και πετραχήλι στο στήθος. Τα λιοντάρια κοντοστάθηκαν. Εκείνος, χωρίς να πει λέξη, άνοιξε τα μπράτσα, έκλεισε στην αγκαλιά του τους τρεις φυγάδες κι εξαφανίστηκε μαζί τους.

Τα λιοντάρια απόμειναν να οσφραίνονται τον αέρα σαστισμένα. Μετά έτρεξαν, το ένα από 'δώ, το άλλο

από 'κεί, και χάθηκαν στους μισοσκότεινους δρόμους, όπου κανείς δεν περνούσε.

Η κουκουβάγια, πάνω στο στύλο, άρχισε να βρίζει και να καταριέται χωρίς λόγια. Η δύναμη του Ναζωραίου ήταν μεγάλη! Το ήξερε, αλλά πρώτη φορά έπαιρνε μια γεύση.

Τι θα έκαναν τώρα οι κυνηγημένοι; Θα προστάτευαν το τομάρι τους – όπως έλπιζε – ή θα φρόντιζαν να της κάνουν χαλάστρα;

Ευχήθηκε κρώζοντας μακάβρια να μη συμβεί κάτι τέτοιο. Κατόπιν άνοιξε τα φτερά της και χάθηκε στο συννεφιασμένο νυχτερινό ουρανό.

2

Τα ξημερώματα, στο Μαραθώνα, ένα λιοντάρι είχε φάει ένα νυχτοφύλακα, που επέστρεφε από τη δουλειά του. Απόψε, κατά το σούρουπο, ένα άλλο κατασπάραξε δυο κορίτσια, που έπαιζαν κοντά στη θάλασσα, στη Σαρωνίδα.

Από το Υπουργείο Επιβολής του Νόμου ήρθε εντολή να πάψουν οι έρευνες για τα θηρία στην περιοχή της Αθήνας· όμως πριν λίγο ένας έφηβος, στο Γαλάτσι, ανέβασε στο Facebook ένα βίντεο, που έδειχνε δυο

εξαγριωμένα θηρία να μάχονται στο δρόμο κάτω απ' το διαμέρισμά του!

Στο βίντεο δεν φαινόταν ποιους κυνηγούσαν, ούτε βέβαια είχε προλάβει να καταγράψει πως ήταν μεταμορφωμένοι άνθρωποι. Όμως ο υπαστυνόμος Μαβίλης, που ενημερώθηκε επείγοντως για το συμβάν, διαπίστωσε έντρομος πως βρίσκονταν ακριβώς έξω από το σπίτι της κόρης του!

Τηλεφώνησε αμέσως στο κοντινό τμήμα, απ' όπου έστειλαν περιπολικά. Έσπευσε κι ο ίδιος, ιππεύοντας τη μοτοσυκλέτα του. Δε βρήκαν τίποτα, εκτός από μερικές τρίχες (που έδειξαν γνήσιο λιονταρίσιο DNA όταν εξετάστηκαν) και τα σημάδια από το σκαρφάλωμα του λιονταριού στο αμάξι της πρώην συζύγου του. Πανικοβλήθηκε.

Χτύπησαν το κουδούνι, κανείς δεν ήταν. Τηλεφώνησαν στα κινητά, δεν είχαν σήμα. Μπήκαν στο σπίτι παραβιάζοντας την πόρτα και είδαν το δωμάτιο του κοριτσιού άνω κάτω. Ρώτησαν τους γείτονες κι επιβεβαίωσαν πως άκουσαν κρότους και φωνές – και μετά έφυγαν οι δυο γυναίκες, μαζί μ' ένα νεαρό, προς άγνωστη κατεύθυνση.

Μίλησαν και στο νεαρό με το βίντεο, από την απέναντι πολυκατοικία. Δεν είχε δει τίποτα περισσότερο.

Ο υπαστυνόμος ειδοποίησε την κεντρική διεύθυνση και μάζεψε στο αστυνομικό τμήμα όλες τις δυνάμεις του.

Εκείνη την ώρα εμφανίστηκε ο διοικητής.

«Η έρευνα σταματάει – ή μάλλον, μετατοπίζεται εκτός Αθηνών. Τα λιοντάρια έχουν φύγει».

«Με συγχωρείτε, κ. διοικητά», απάντησε με ένταση ο υπαστυνόμος, «αλλά πριν από λίγο εντοπίστηκαν στο Γαλάτσι, έξω από το σπίτι της πρώην συζύγου μου και της κόρης μου. Πήγα επιτόπου, μπήκα στο διαμέρισμα και ήταν όλα λίμπα. Η οικογένειά μου αγνοείται. Δε θα υπακούσω το υπουργείο, αλλά τα μάτια μου και τη λογική».

Κατόπιν στράφηκε στην ανθυπαστυνόμο Αγγέλου και σ' όλους τους άντρες και τις γυναίκες της δύναμής του:

«Όλα τα μάτια πρέπει να κοιτάζουν· από ελικόπτερα μέχρι δορυφόροι. Και να σταλούν μηνύματα σ' όλα τα μέσα, σ' όλες τις ιστοσελίδες, ακόμα και στα κινητά τηλέφωνα. Δεν μπορεί να χάθηκαν δυο ολόκληρα

λιοντάρια – κάποιος θα τα δει. Και τα όπλα μας να είναι γεμάτα».

«Κι αν δεν είναι μόνο δύο;» ρώτησε ένας αστυφύλακας.

Όλοι ανατρίχιασαν.

«Τότε μάλλον κάτι ανεξήγητο συμβαίνει εδώ» αποκρίθηκε ο υπαστυνόμος. «Ας το εξηγήσουν, ξέρω 'γώ, οι χαρτογιακάδες του υπουργείου, που γνωμάτευσαν πως έκλεισε η υπόθεση. Εμείς ξέρουμε ένα πράγμα, πως έχουμε πόλεμο!».

Οι αστυνομικοί, άντρες και γυναίκες, ένευσαν καταφατικά, μ' ένα ξαφνικό σφίξιμο στην καρδιά τους. Ο διοικητής δεν μπορούσε να προβάλλει αντίρρηση. Τηλεφώνησε όμως στο προσωπικό τηλέφωνο του υπουργού, ενημερώνοντάς τον εμπιστευτικά για τις εξελίξεις.

3

Ένα μεγαλόσωμο λιοντάρι με πυκνή χαίτη μπήκε περπατώντας αργά στην Πλατεία των Νεκρών Σπουργιτιών. Το κοινό είχε σκορπίσει και η συμμορία των χορευτών τα μάζευε για να φύγει. Είχαν πει μια δυο μύρες, καθισμένοι στα σκαλοπάτια μιας

εισόδου, είχαν μετρήσει τις πενιχρές τους εισπράξεις και σιγοκουβέντιαζαν, να μην ενοχλούν.

Αντίθετα με ό,τι νόμιζαν οι γείτονες, αυτά τα παιδιά είχαν σεβασμό· έναν αντρίκιο, πολεμικό σεβασμό, προς εκείνους που θεωρούσαν γενναίους και τίμιους. Είχαν επίσης σεβασμό στον άμαχο πληθυσμό, σαν τους άγνωστους μικροαστούς που φώλιαζαν, συγνώμη, κατοικούσαν τριγύρω, κρεμασμένοι κάμπους ορόφους πάνω απ' τα κεφάλια τους, σαν καναρίνια.

Τι φταίγανε κι αυτοί; Σ' αυτό τον πόλεμο ή τρως ή σε τρώνε, κι αυτά τα ανθρωπάκια ήτανε το κανναβούρι.

Ναι, η κοινωνία είναι σε πόλεμο, ο κόσμος είναι σε πόλεμο κι εμείς είμαστε πολεμιστές, λαβωμένοι, μπαρουτοκαπνισμένοι, στραπατσαρισμένοι, αλλά ακόμα όρθιοι και ζωντανοί. Έτσι έβλεπαν τον κόσμο οι πέντε της συμμορίας, όπως και χιλιάδες άλλοι έφηβοι σαν αυτούς σ' όλο τον πλανήτη.

Μόνο που δεν ήξεραν, κι ας νόμιζαν πως ήξεραν, ποιος πολέμουσε με ποιον και οι ίδιοι με τίνος το μέρος ήταν.

Και τότε η Ρεβέκκα διέκρινε τον ίσκιο του λιονταριού πίσω από τα δέντρα. Τέντωσε το χέρι ξεφωνίζοντας δυνατά. Όλοι πετάχτηκαν επάνω! Θεέ μου! Τώρα;

Άρχισαν να χτυπούν τα κουδούνια μετά μανίας. Χτυπούσαν, χτυπούσαν, κανείς δεν τους άνοιγε. Καλά, όλο κουφοί κατοικούσαν σ' αυτή την πολυκατοικία; «Δεν είναι κουφοί!» έγρουξε ο Αρμπέν. «Είναι κάτι χειρότερο: δειλοί και προδότες!».

«Ανοίξτε! Λιοντάρι!» τσίριξε η Σάντρα.

«Σκάσε» της φώναξε πνιχτά ο Ιωσήφ.

Στέκονταν ακριβώς στην είσοδο του κτηρίου, σ' ένα μέρος με άπλετο φωτισμό. Ήταν τέλειος στόχος, τέλεια θύματα. Ανοήτως τέλεια και ανυπεράσπιστα, σαν αμνοί.

Ήταν μοιραίο το θηρίο να τους πάρει χαμπάρι.

Ο Φοίβος, με λιονταρίσια μορφή, τους είχε δει και τους είχε αναγνωρίσει αμέσως. Χαμογέλασε μέσα στο νου του. Τι ειρωνεία! Οι “φίλοι” του, που τους περιφρονούσε και τους σιχαινόταν, αλλά έπαιζε μαζί τους όταν ήθελε να παραστήσει το τζέντλεμαν.

Ας τους τρόμαζε λίγο. Βέβαια, έψαχνε τη Χρυσένια, αλλά ήταν σίγουρος πως δε θα την έβρισκε. Ας διασκέδαζε λοιπόν, ας τους τρόμαζε λίγο. Και, αν άνοιγε η όρεξή του, ας έτρωγε και κανέναν.

Βγήκε απ' τις σκιές και βημάτισε στο κέντρο της πλατείας πλησιάζοντας προς το μέρος τους. Εκείνοι, ξεφωνίζοντας, ξεκόλλησαν από την είσοδο και το 'βαλαν στα πόδια, όλοι προς μια κατεύθυνση. Τη στιγμή εκείνη, κάποιος από πάνω πάτησε το αυτόματο άνοιγμα.

Η Ρεβέκκα άκουσε το θόρυβο, δεν είχε κατέβει ακόμα τα σκαλοπάτια, στράφηκε μ' ένα πήδημα κι άνοιξε την πόρτα.

«Ει, άνοιξε, ελάτε!» φώναξε στους φίλους της, μα εκείνοι έτρεχαν και χάνονταν σ' ένα στενάκι.

Τρύπωσε μέσα κατάγλομη από τρόπο· η καρδιά της είχε σχεδόν σταματήσει. Το λιοντάρι της έριξε μια ματιά, την περιφρόνησε – έτσι δεν έκανε όλος ο κόσμος; σκέφτηκε υποσυνείδητα το κορίτσι – κι άρχισε να τρέχει, κυνηγώντας τα θηράματά του.

Τους έφτασε κοντά στα θεμέλια μιας οικοδομής. Τους στρίμωξε για τα καλά κι άρχισε να πλησιάζει, ήρεμα κι ωραία, ενώ εκείνοι στέκονταν μπροστά στο κενό. Τα τέσσερα παιδιά πιάστηκαν χέρι χέρι, παγωμένα απ' το φόβο τους. Και ξαφνικά, άρχισαν να χορεύουν. Μπροστά στο θηρίο βάλθηκαν να κάνουν τις

απίστευτες φιγούρες τους, χωρίς μουσική, έχοντας το ρυθμό στην αναπνοή και στο χτύπο της καρδιάς τους. Ο Φοίβος σάστισε μια στιγμή. Τι προσπαθούσαν να κάνουν; Να ξεφύγουν; Αδύνατον. Να πεθάνουν αξιοπρεπώς; Ανόητο. Μια αξιοπρέπεια ήξερε εκείνος: του νικητή, που τρομοκρατεί και ταπεινώνει τους ηττημένους!

Όρμησε μπροστά. Εκείνοι ξεφώνισαν και πισωπάτησαν. Μονομιάζ βρέθηκαν στον αέρα. Ένωσαν για ένα δευτερόλεπτο να πετάνε, καθώς βουτούσαν στην άβυσσο. Και μετά, άγγελoi τους άρπαξαν μέσα απ' το σώμα τους και ξεκίνησαν να τους περάσουν υπερμαχώντας μέσα από στρατιές σκοτεινών δαιμόνων, που ούρλιαζαν μανιασμένοι και τους διεκδικούσαν.

Την άλλη μέρα βρήκαν τα σώματά τους τσακισμένα στον πάτο της οικοδομής. Κανείς δεν τα σύνδεσε με τα λιοντάρια. Η Ρεβέκκα έκλαιγε πεσμένη στο πάτωμα, προφυλαγμένη μέσα στην είσοδο της πολυκατοικίας. «Αμαζόνα, πού είσαι, Αμαζόνα;» ψιθύριζε. Αυτή δεν την περιφρονούσε· κι αν ήταν εκεί, θα του έδινε να καταλάβει του κτήνους και θα έσωζε τους φίλους της, που κι αυτοί δεν την περιφρονούσαν. Κανείς δεν είχε βγει στο διάδρομο να δει τι κάνει, να τη ρωτήσει τι είχε συμβεί, να της προσφέρει ένα ποτήρι νερό, να καλέσει την αστυνομία... Τη βρήκαν

μισολιπόθυμη το ξημέρωμα, σοκαρισμένη, οι πρώτοι που πήγαιναν για τη δουλειά τους.

Το λιοντάρι, καθώς ορμούσε, είχε αλλάξει δρόμο, υπακούοντας σ' ένα αόρατο ξαφνικό κάλεσμα, πριν τα τέσσερα θύματά του φτάσουν στον πάτο, εκεί όπου τους περίμενε ο θάνατός τους.

Είχε αλλάξει δρόμο, γιατί έπρεπε να ενωθεί με την αγέλη και να πάνε κάπου.

Εκείνη τη νύχτα ο μπάρμπα Νίκος έκλαιγε στην καλύβα του και προσευχόταν. Δεν έκλαιγε και δεν προσευχόταν μόνο για τη Χρυσένια και τον Αλέξη, αλλά και για τέσσερα παιδιά που πέθαναν κι ένα πέμπτο, που είχε απομείνει ζωντανό και δυστυχισμένο.

4

Η μονή της Παναγίας της Πεντάπτυργης είναι γυναικεία, με καμιά εικοσαριά μοναχές· δυο τρεις ηλικιωμένες, κάποιες μεσήλικες, οι περισσότερες νέες. Ηγουμένη είναι η γερόντισσα Μακρίνα, η “μητέρα Μακρίνα”, μια σοφή γυναίκα, δυναμική κι ανοιχτόκαρδη, αν και καθηλωμένη σε αναπηρικό καροτσάκι.

Σήμερα στο μοναστήρι είχαν καταφτάσει και τρεις παπάδες, δηλαδή ορθόδοξοι ιερείς, ιερομόναχοι, απ' την ανδρική μονή των Αγγέλων, λίγα χιλιόμετρα παραπέρα. Η μονή γιόρταζε στη Σύναξη των Μυρίων Αγγέλων, στις 11 του Γενάρη. Και τα δυο μοναστήρια βρίσκονταν βόρεια, μέσα στα δάση που είχαν απομείνει ακόμη να περιβάλλουν την Αττική.

Είχε έρθει ο ηγούμενος, ο π. Βασίλειος, πνευματικός και των δύο μονών, με δυο ιερείς του μοναστηριού του, έναν ηλικιωμένο κι ένα νεότερο. Πνευματική οδηγός των μοναζουσών ήταν η ηγουμένη, αλλά για το μυστήριο της εξομολόγησης πνευματικός ήταν ο π. Βασίλειος, ένας άγιος αρχιμανδρίτης, μεγαλόπρεπος και ψηλός. Αυτός ήταν που είχε μεταφέρει, με τόσο εκπληκτικό τρόπο, τους τρεις κυνηγημένους από το Γαλάτσι στο μοναστήρι.

Η Χρυσένια, από τη στιγμή που έφτασε, καταλήφθηκε από τρομερό πονοκέφαλο και μετακινούνταν από αγκαλιά σε αγκαλιά· πότε στης μαμάς της, πότε στου Αλέξη.

Ο ηγούμενος σήκωσε το σταυρό που κρεμόταν στο στήθος του (έναν μικρό μεταλλικό σταυρό, με τον εσταυρωμένο πάνω του, κούφιο από μέσα, που περιείχε ίχνη από τίμιο ξύλο και λείψανα αγίων με θαυματουργική δύναμη) και τον ακούμπησε στο

μέτωπό της φιθυρίζοντας προσευχές. Η κοπέλα γούρλωσε τα μάτια κι άρχισε ν' αγκομαχεί και μετά να ξεφωνίζει και κατόπιν σωριάστηκε μισολιπόθυμη. Οι άνθρωποι που την αγαπούσαν την ανασήκωσαν προστατευτικά και τη βοήθησαν να καθίσει.

Βαριανάσαινε· δεν ήξερε τι την έχει πιάσει. Η κυρία Μαρίνα κοίταξε τον π. Βασίλειο με έκπληξη και ανησυχία, ανακατεμένα με κάποιο θυμό – τι είχε κάνει στο κοριτσάκι της;

«Θα τα ξαναπούμε αργότερα» είπε σοβαρά εκείνος.
«Μην ανησυχείτε. Ας είναι περαστικά, με τη βοήθεια του Χριστού και της Παναγίας μας».

Στην ώρα έφτασαν, με την ψυχή στο στόμα, οι γονείς κι ο μικρός αδερφός του Αλέξη.

Όλοι συναντήθηκαν στο αρχονταρίκι του μοναστηριού, στην αίθουσα δηλαδή φιλοξενίας των επισκεπτών, κι οι δικοί του αγκάλιασαν το παλικάρι με ανακούφιση. Εκείνος τους σύστησε τη Χρυσένια και την κυρία Μαρίνα και συνοπτικά τους εξήγησε την κατάσταση. Δεν το χωρούσε ο νους τους!

«Μάγια; Δαίμονες; Λιοντάρια;» έλεγε ο πατέρας του σηκώνοντας τα χέρια. «Άνθρωποι που

μεταμορφώνονται σε λιοντάρια; Τι είν' αυτά που λέτε;».

Κοίταξε τη μαμά της Χρυσένιας, φάχνοντας ένα λογικό άνθρωπο.

«Δυστυχώς, είναι ακριβώς όπως σας τα λένε» απάντησε εκείνη. «Τα είδα με τα μάτια μου».

«Επιτρέψτε μου να προσπαθήσω να σας εξηγήσω κάτι» είπε με τη βαθιά φωνή του ο π. Βασίλειος. Όλοι κάθισαν γύρω του, μαζί με την ηγουμένη Μακρίνα και μερικές μοναχές. Έξω η ανατολή ρόδιζε.

«Είναι γνωστό, αλλά και εύκολα αντιληπτό, ότι τον κόσμο πάντα τον κυβερνούσαν εκείνοι που έχουν το χρήμα. Πρόσωπα και ομάδες με αμύθητα πλούτη, που τους παρέχουν τεράστια πολιτική και κοινωνική δύναμη· πολυεθνικές εταιρίες, που ελέγχουν κυβερνήσεις. Όλος ο πλανήτης είναι στα πόδια τους. Οι συνειδήσεις μας και ασφαλώς η ενημέρωσή μας ελέγχονται από αυτούς, με τη βοήθεια των ΜΜΕ. Πολύ εύκολα μια ιδέα σφηνώνεται στο μυαλό μας, αφού κάποιος μπορούν να “δώσουν γραμμή” στα ηλεκτρονικά, ιδίως, ΜΜΕ πώς να την προβάλουν».

Κοίταξε, να δει αν τον παρακολουθούν.

«Ακόμη και η επιστήμη και η τεχνολογία» συνέχισε «προωθούνται και εξελίσσονται με σκοπό το εμπόριο

και την αύξηση του κέρδους των μεγάλων εταιριών και όχι φυσικά την εξυπηρέτηση των ανθρώπων. Οι άνθρωποι, απλώς, υφίστανται πλύση εγκεφάλου μέσω των διαφημίσεων για να αγοράζουν συνεχώς, ακόμη και τα πιο περιττά πράγματα – εντυπωσιακά, αλλά περιττά. Από την παιδική μας ηλικία ακόμη, να γίνουμε εξαρτημένοι καταναλωτές, να αγοράζουμε μέχρι θανάτου. Αν δεν μπορούμε να αγοράζουμε, νιώθουμε δυστυχισμένοι».

«Αυτά είναι γνωστά, αγαπητέ μου γέροντα», τον διέκοψε ευγενικά ο πατέρας του Αλέξη. «Αλλά τι σχέση έχουν με τη μαγεία και τα λιοντάρια;».

«Εσύ τι λες, Ελένη μου;» ρώτησε ο ηγούμενος τη μητέρα του αγοριού.

«Όλα τα θεωρώ πιθανά. Αφού δέχομαι πως υπάρχει και ο Θεός και ο διάβολος, ακόμη και στην εποχή της ψηφιακής τεχνολογίας όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοιχτά».

Ο ηγούμενος ένευσε καταφατικά.

«Το παράξενο είναι, αγαπητέ Σπύρο», είπε, «ότι ο πολιτισμός, που έχουν στήσει και επιβάλλει τα παγκόσμια κέντρα εξουσίας, δεν αποσκοπεί μόνο στην οικονομική εκμετάλλευση των λαών. Ο σύγχρονος τρόπος ζωής δεν αρκείται στο να μας αφαιρεί τα χρήματά μας (προς όφελος των πολυεθνικών), αλλά προχωρεί στην ψυχική και

σωματική μας εξόντωση. Σαν να είναι οργανωμένη πλέον η ζωή μας έτσι, ώστε να καταλήξουμε στον ψυχίατρο ή στον ογκολόγο ή να μαραθούμε, εξαρτημένοι είτε από ναρκωτικά, είτε από τη χρήση του ηλεκτρονικού υπολογιστή και του κινητού τηλεφώνου μας.

«Και ο λόγος;».

«Ο λόγος, κατά τη γνώμη μου, είναι ότι οι εξουσιαστές των λαών είναι επίσης και λάτρες του σατανά, οργανωμένοι σε ομάδες που ασκούν μαύρη μαγεία και σατανισμό. Και ο σατανάς δεν ενδιαφέρεται για το χρήμα, αλλά για την καταστροφή των ανθρώπων. Και οι λάτρες του, στο τέλος, γίνονται κι αυτοί θύματά του, αφού τους έχει χρησιμοποιήσει (δελεάζοντάς τους με το χρήμα, την εξουσία και τις ηδονές – τους τρεις αιώνιους πειρασμούς) για να εξουθενώσει και να εξολοθρεύσει τις λαϊκές μάζες».

«Και στις λαϊκές μάζες» αποκρίθηκε ο κ. Σπύρος «προπαγανδίζονται επίσης ως στόχοι της ζωής ακριβώς αυτά τα τρία: το χρήμα, η εξουσία και οι ηδονές, όχι η σοφία, η ηθική, η σύνεση ή η αγιότητα. Αυτά τα τελευταία έχουν συκοφαντηθεί προσεχτικά και μελετημένα και έχουν τεθεί στο περιθώριο».

«Ακριβώς. Με δέλεαρ αυτούς τους υποτιθέμενους τρεις στόχους της ζωής, οι άνθρωποι, από παιδική και εφηβική ηλικία, υποδουλώνονται στους εξουσιαστές των λαών και τελικά σ' εκείνον που κρύβεται στις

σκιές πίσω από τους εξουσιαστές των λαών, τον οποίο αναφέραμε προηγουμένως».

Στράφηκε στην κυρία Μαρίνα, που τον κοιτούσε επιφυλακτικά.

«Διαφωνείτε;». Εκείνη σήκωσε τους ώμους της. «Δεν πειράζει. Καλή καρδιά! Δε γίνεται να συμφωνούμε όλοι σε όλα».

«Δεν μπορώ πια ούτε να συμφωνήσω, ούτε να διαφωνήσω σε τίποτα» απάντησε εκείνη εξαντλημένη. «Θέλω μόνο να είναι το κοριτσάκι μου καλά. Έγιναν τόσα απόψε, που δεν περίμενα να τα δω ούτε στα χειρότερα όνειρά μου».

Εκείνη την ώρα, χτύπησε το τάλαντο.

Μια μοναχή, με τα πέπλα της ν' ανεμίζουν, άρχισε να κυκλοφορεί στην αυλή, μέσα στο ψυχρό πρωινό ημίφως, χτυπώντας ρυθμικά ένα μακρόστενο ξύλο μ' ένα σφυράκι.

Δεν ήταν απλό ξύλο, αλλά ένα παράξενο μουσικό όργανο, και το χτύπημα παρήγε μια μελωδία. Ήταν το τάλαντο κι έδινε το σύνθημα στις μοναχές και στους επισκέπτες να συγκεντρωθούν στο ναό.

Ο νέος ιερομόναχος πήγε αμέσως κι άρχισε η κυριακάτικη ακολουθία. Μετά τα προκαταρκτικά, θα εξελισσόταν στον όρθρο, την υπέροχη τελετουργία, όπου ψάλλονται όλα τα σπουδαία μουσικά και ποιητικά έργα των μεγάλων – και συχνά αγίων – υμνογράφων της Ορθοδοξίας των τελευταίων χιλίων τετρακοσίων χρόνων. Αμέσως μετά, θ' ακολουθούσε η λειτουργία, με το μυστήριο της θείας μετάληψης.

Αυτό ήθελαν, αυτό χρειάζονταν.

Ο π. Βασίλειος ρώτησε την κυρία Μαρίνα αν είναι χριστιανή.

«Φυσικά» απάντησε εκείνη.

«Χρυσένια;».

«Φυσικά όχι» είπε ξέπνοα το κορίτσι, που καθόταν ακόμα με το κεφάλι χαμηλωμένο. Ο πονοκέφαλος δεν είχε περάσει.

«Παρόλα αυτά, σε παρακαλώ να έρθεις στην εκκλησία» είπε τρυφερά ο π. Βασίλειος. «Εσάς, κυρία Μαρίνα, σας παρακαλώ όχι μόνο να έρθετε, αλλά και να κοινωνήσετε. Κι εσείς, αδελφοί μου», είπε στον Αλέξη και στην οικογένειά του.

Γονάτισε μπροστά στη σαστισμένη γυναίκα, που κρατούσε πάλι στη αγκαλιά της την κόρη της.

«Κυρία Μαρίνα, συγχωρέστε με. Καταλαβαίνετε ότι η κατάσταση είναι πολύ σοβαρή. Μπορείτε να πολεμήσετε μόνη ενάντια στις δυνάμεις, που παραλίγο να σας σκοτώσουν;».

Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι κοιτάζοντάς τον στα μάτια με κουρασμένο, αλλά αγέρωχο βλέμμα.

«Τότε, σας παρακαλώ, ακολουθήστε τις οδηγίες μου. Εμείς εδώ, να ξέρετε, που αγωνιζόμαστε μέσα στο Φως του Χριστού, έχουμε δει πολλές φορές τέτοια πράγματα. Όχι μόνο εμείς, αλλά και οι προκάτοχοί μας και οι δικοί τους προκάτοχοι κ.τ.λ. και υπάρχει μια πείρα αιώνων στην αντιμετώπισή τους. Με πιστεύετε;».

Ένευσε καταφατικά.

«Σας ευχαριστώ. Λοιπόν, ελάτε στη λειτουργία, κοινωνήστε και αργότερα θα σας ζητήσω να κάνουμε μια ακόμα συζήτηση, ιδιαιτέρως, που ονομάζεται εξομολόγηση». Κοντοστάθηκε. «Έχετε θάρρος» πρόσθεσε. «Ορίστε, φορέστε αυτό».

Και της πέρασε στο λαιμό το σταυρό του.

«Ό,τι κι αν γίνει, κρατηθείτε από το σταυρό. Έχει μεγάλη δύναμη. Τον τρέμουν».

5

Εκείνη την ώρα χτύπησε το κινητό της.

«Η κυρία Σαχτούρη;» ρώτησε μια γυναικεία φωνή, γλυκιά αλλά δυναμική.

«Μάλιστα. Η ίδια».

«Αστυνομία εδώ. Είστε καλά, εσείς και η κόρη σας;».

«Τώρα ναι» απάντησε η γυναίκα κι έριξε ένα βλέμμα στο χώρο. «Και νομίζω πως είμαστε ασφαλείς».

«Πού βρίσκεστε, παρακαλώ;».

«Σ' ένα μοναστήρι, βόρεια της Αθήνας».

«Σας συνδέω αμέσως με τον υπαστυνόμο Μαβίλη. Έχει ανησυχήσει πολύ για σας· όπως και όλοι μας».

Η κυρία Μαρίνα δεν περίμενε να ερχόταν στιγμή, που θα ένιωθε ανακούφιση ακούγοντας το όνομα του πρώην συζύγου της. Της φάνηκε σαν να προσγειώθηκε στον αληθινό κόσμο, ξυπνώντας από έναν εφιάλτη· σα να επρόκειτο να λυθούν ως εκ θαύματος όλα τα προβλήματα.

Όμως η σύνδεση δεν έγινε. Η γραμμή έπεσε. Και, πριν πέσει, άκουσε καθαρά μέσα απ' το τηλέφωνο – όλοι το άκουσαν και πάγωσαν – το βρυχηθμό ενός αγριεμένου λιονταριού!

Η ανθυπαστυνόμος Αγγέλου κρατούσε στο χέρι της το ακουστικό ενθουσιασμένη. Στράφηκε στον προϊστάμενό της, να του αναγγείλει το σπουδαίο νέο και να του δώσει τη χαρά να μιλήσει με την οικογένειά του. Τον είδε να συνομιλεί με μια αλλόκοτη γυναίκα, που περιστοιχιζόταν από τουλάχιστον δεκαπέντε άντρες, ντυμένους σα χούλιγκανς. Συνοφρυώθηκε.

Ο υπαστυνόμος συντόνιζε τις έρευνες. Εκατοντάδες αστυνομικοί είχαν εξαπολυθεί στην Αθήνα, ελικόπτερα περιπολούσαν, χιλιάδες ηλεκτρονικά μάτια κάθε λογής σάρωναν κάθε δρόμο και πλατεία, κάθε γωνία, κάθε ταράτσα. Αλλά δεν έβρισκαν, κι ούτε θα έβρισκαν, απολύτως τίποτα.

Η γυναίκα με το κάτωχρο δέρμα, τα σκοτεινά μπλε μάτια και την ουλή στο πρόσωπο, φορούσε μια μαύρη καμπαρτίνα, μοιάζοντας σαν πελώρια νυχτερίδα ή θηλυκός δράκουλας. Είχε εισβάλει στο αστυνομικό τμήμα ακολουθούμενη από το στρατό της κι είχε ζητήσει τον υπαστυνόμο Μαβίλη. Εκείνος προχώρησε.

«Υπαστυνόμε, γιατί δε συμμορφώνεστε με τις εντολές του υπουργού;».

Ενστικτωδώς ο υπαστυνόμος προσπέρασε όλα τα ενδιαμέσα στάδια σε μια πιθανή συζήτηση. Ποιοι

είστε, τι θέλετε· όλα αυτά, προς το παρόν, ήταν περιττά.

«Συλλαμβάνεστε» είπε σταθερά. «Νομίζω πως βρήκαμε επιτέλους την πρώτη άκρη!».

Όλοι οι αστυνομικοί, όσοι βρίσκονταν στο τμήμα, πετάχτηκαν απ' τις θέσεις τους. Η ανθυπαστυνόμος κατέβασε το ακουστικό, την ώρα που αντήχησε ο πρώτος βρυχηθμός.

Δεκαπέντε εξαγριωμένα λιοντάρια ρίχτηκαν καταπάνω τους.

Η Αμαζόνα τράβηξε το πιστόλι της αστραπιαία και πυροβόλησε ένα στο κεφάλι. Εκείνο κυλίστηκε στο πάτωμα – ένα άλλο της έκοψε το χέρι με τα τρομερά δόντια του κι ένα τρίτο όρμησε για την καρδιά της!

Αυτό το τρίτο κάποτε είχε σκεφτεί “θυμίστε μου να τη φάω”· και το έκανε.

Δυο τρεις ακόμη αστυνομικοί πρόλαβαν να πυροβολήσουν. Άλλο ένα λιοντάρι χτυπήθηκε και ξεψύχησε, επιστρέφοντας στην ανθρώπινη εμφάνισή του. Βρυχηθμοί, ουρλιαχτά και πίδακες αίματος γέμισαν το χώρο. Σε δευτερόλεπτα, συντελέστηκε ολόκληρη σφαγή!

Ο υπαστυνόμος σωριάστηκε στο πάτωμα, πισωπατώντας για ν' αποφύγει μιαν επίθεση. Η αλλόκοτη γυναίκα, μεταμορφωμένη πια σε λιοντάρι, βημάτισε εναντίον του. Πλησιάζοντας, άλλαξε μορφή· δεν ήταν πια λιοντάρι, αλλά τίγρη.

Ο υπαστυνόμος κοίταξε τα μεγάλα μπλε μάτια, μάζεψε την αξιοπρέπειά του κι ετοιμάστηκε για το μοιραίο. Το τέρας μύρισε με ικανοποίηση το φόβο του· από τα μάτια του άρχισαν να ξεπηδούν κίτρινες αστραπές.

Μα εκείνη την ώρα, ένα κάλεσμα το σταμάτησε. Για μια στιγμή κοντοστάθηκε αναποφάσιστο. Έπειτα, έκανε μεταβολή και βγήκε τρέχοντας από την εξώπορτα, ακολουθούμενο από τα υπόλοιπα.

Ο υπαστυνόμος έμεινε άναυδος. Ήταν ζωντανός!

Ανασηκώθηκε και κοίταξε γύρω. Ο μόνος ζωντανός!...

Ακόμα και οι φρουροί, που είχαν τρέξει μέσα ακούγοντας τους ήχους της συμπλοκής, κείτονταν νεκροί από τα ανελήετα, ανίκητα σαγόνια των ασυγκράτητων τεράτων. Τεράτων, που ήταν μεταμορφωμένοι άνθρωποι! Τι είχαν αντικρίσει τα μάτια του;

Άρπαξε το πιστόλι από το γραφείο του κι ακολούθησε χωρίς λογική τα θηρία.

Έξω από το αστυνομικό τμήμα δεν υπήρχαν λιοντάρια. Μόνο άνθρωποι, που έφευγαν σαν τον άνεμο, σαν βάρβαροι καβαλάρηδες άλλης εποχής, όμως ιππεύοντας μοτοσικλέτες μεγάλου κυβισμού. Κι ανάμεσά τους ένα πολυτελές αυτοκίνητο, στο οποίο ο υπαστυνόμος πρόλαβε να δει πως έμπαινε, πίσω δεξιά, η αρχηγός των τεράτων.

Ανέβηκε στη δική του μοτοσικλέτα και ξεκίνησε ξωπίσω τους.

Λίγους δρόμους αργότερα, διαχωρίστηκαν. Εκείνος συνέχισε ν' ακολουθεί το αυτοκίνητο. Διέσχισαν την Αθήνα κάτω από το πρώτο φως της αυγής και σταμάτησαν έξω από μια έπαυλη, σαν ανάκτορο. Άνοιξε η πόρτα της αυλής και το αυτοκίνητο μπήκε μέσα.

Ο υπαστυνόμος παρέμεινε απέξω. Ήξερε ποιος έμενε σ' αυτό το σπίτι.

Τι έπρεπε να κάνει; Να χτυπήσει το κουδούνι; Να καλέσει ενισχύσεις; Να προσπαθήσει να κατασκοπεύσει;

Ποιος θα τον πίστευε πως η αρχηγός των λιονταριών δολοφόνων – λιονταριών, που ήταν μεταμορφωμένοι άνθρωποι, μην το ξεχνάμε – μπήκε με επισημότητα στο σπίτι του υπουργού Επιβολής του Νόμου; Εκείνου που είχε διατάξει να σταματήσει η έρευνα για την υπόθεση...

6

Η κυρία Μαρίνα κάλεσε τον αριθμό του αστυνομικού τμήματος με επανάληψη κλήσης. Τίποτα· μέσα στη συμπλοκή, κανείς δεν άκουσε το τηλέφωνο και, αν το άκουγε, δε θα μπορούσε να το σηκώσει. Το ίδιο και το τηλέφωνο του πρώην συζύγου της, που το κάλεσε από τη μνήμη του κινητού της, όπου υπήρχε ακόμη.

«Μήπως πρέπει να πάμε εκεί;» αναρωτήθηκε με αγωνία.

«Όχι, μαμά!» απάντησε σχεδόν φωνάζοντας η Χρυσένια. «Δεν έχουμε καμιά ελπίδα». Κοίταξε τον ηγούμενο. «Τι λέτε κι εσείς;».

Ήταν η πρώτη φορά που του απεύθυνε το λόγο. Εκείνος χάρηκε ενδόμυχα. Στο μεταξύ, ο πονοκέφαλός της είχε υποχωρήσει ελάχιστα.

«Έχει δίκιο» είπε ο γέροντας στη μαμά της. «Λοιπόν, είναι η αστυνομία, σωστά; Είναι πιο κατάλληλοι από μας για σωματική μάχη. Εμείς θα πολεμήσουμε πνευματικά, εκεί».

Κι έδειξε την εκκλησία.

Παρακολούθησαν ήρεμα τον όρθρο. Κάποια στιγμή εμφανίστηκε κι ο μπάρμπα Νίκος (ένας Θεός ξέρει πώς κι από πού – τα μάτια του ήταν κλαμένα ακόμη για τα πέντε θύματα της προηγούμενης νύχτας) και χαιρετήθηκαν διακριτικά με τον Αλέξη και τον αδερφό του, τους γονείς του και τη Χρυσένια.

Το κορίτσι άρχισε να δείχνει ανήσυχο όταν οι μοναχές κίνησαν να ψάλλουν τη μεγάλη δοξολογία· και με την εκφώνηση “Ευλογημένη η βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος...”, που αποτελεί την έναρξη της θείας λειτουργίας, άρχισε ο χορός.

Η κοπέλα βάλθηκε να ξεφωνίζει, έπεσε κάτω και χτυπιόταν. Όλοι τραβήχτηκαν μακριά. Η μητέρα της πλησίασε, μα δε μπορούσε να την αγκαλιάσει. Η π. Βασίλειος κι ο ηλικιωμένος ιερομόναχος βγήκαν απ’ το ιερό, αφήνοντας το νεότερο ιερέα να λειτουργήσει. Πλησίασαν κρατώντας τους σταυρούς, που χρησιμοποιούσαν στη λειτουργία.

Κάτι σαν ανεμοστρόβιλος άρπαξε το κορίτσι και το εκσφενδόνισε στο υπερώο, στον εξώστη του ναού. Οι δυο ιερείς ανέβηκαν από τις σκάλες, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Ο π. Βασίλειος την ακινητοποίησε στρέφοντας καταπάνω της το σταυρό κι ο γέρο παπάς άρχισε να εκφωνεί τους εξορκισμούς του Μεγάλου Βασιλείου κατά των δαιμόνων:

«Εξορκίζω σε τον αρχέκακον της βλασφημίας, τον αρχηγόν της ανταρσίας και αυτουργόν της πονηρίας! Εξορκίζω σε τον εκριφθέντα εκ της άνω φωτοφορίας και σκότω βυθού κατενεχθέντα διά την έπαρσιν!...».

Τα ουρλιαχτά της ξεκούφαιναν και προκαλούσαν ανατριχίλα. Ο Αλέξης παρακολούθησε συγκλονισμένος και δακρυσμένος, προσευχόμενος μέσα στην καρδιά του. Ο αδερφός του, ο Νικήτας, ένα δεκάχρονο αγόρι, είχε τρέξει έξω απ' την εκκλησία μαζί με τη μητέρα του. Η μητέρα της κοπέλας σωριάστηκε μισολιπόθυμη – τι συνέβαινε στο κοριτσάκι της;

Στα παράθυρα του υπερώου ράγισαν τα τζάμια με τα πολύχρωμα υαλογραφήματα κι όλα τα καντήλια του ναού άρχισαν να τρέμουν. Μια φρικτή δυσωδία απλώθηκε στο χώρο, ως κάτω στο Ιερό, σα να είχαν φυλακιστεί όλοι στην καρδιά ενός βόθρου. Μα στο Ιερό, ο άρτος και ο οίνος, που περίμεναν στην αγία

πρόθεση να γίνουν αργότερα Σώμα και Αίμα Χριστού, άρχισαν να ευωδιάζουν και το άρωμά τους ξαπλώθηκε κι αυτό στο ναό. Ήταν φανερό πως δυο δυνάμεις μονομαχούσαν για την ψυχή της.

Οι παπάδες έλεγαν και όλο έλεγαν· η ηγουμένη κι οι μοναχές της προσεύχονταν με τα κομποσχοίνια τους· ο μπάρμπα Νίκος προσευχόταν νοερά με σκυμμένο το γκρίζο φαλακρό του κεφάλι κι από τα μάτια του έρεαν δάκρυα σαν ποτάμια.

«Φοβήθητι, φύγε, δραπετεύσον, αναχώρησον, δαιμόνιον ακάθαρτον και εναγές, καταχθόνιον, βύθιον, απατηλόν, άμορφον, θεατόν δι' αναίδειαν, αθέατον διά την υπόκρισιν...»

«Αισχύνθητι την εικόνα, την χειρί Θεου πλασθείσαν και μορφωθείσαν! Φοβήθητι του σαρκωθέντος Θεου το ομοίωμα και μη εγκρυβής εις την δούλην του Θεού Χρυσένιαν, αλλά ράβδος σιδηρά και κάμινος πυρός και τάρταρος και οδόντων βρυγμός, άμυνα της παρακοής σε περιμένει!...»

Και η μάχη τούτη κράτησε μέχρι που ο λειτουργός διάβασε το ευαγγέλιο, γύρω στα είκοσι λεπτά δηλαδή. Κατόπιν, η Χρυσένια ξάπλωσε απαλά στο πάτωμα του υπερώου και κοιμήθηκε μέχρι το τέλος της λειτουργίας. Η δυσοσμία χάθηκε. Η μητέρα της

έτρεξε κοντά της. Ανέβηκε κι ο Αλέξης, ακολουθούμενος απ' το μπάρμπα Νίκο. Οι ιερείς κατέβηκαν και οι δυο άντρες έμειναν δίπλα της, σαν πνευματικοί φρουροί, μέχρι την ώρα της θείας κοινωνίας.

Τότε ο Αλέξης κατέβηκε και κοινωνήσε, μαζί με όλους όσοι βρίσκονταν στον κυρίως ναό. Γύρισε και η κυρία Ελένη με το Νικήτα, που είχε γίνει κάτασπρος από το φόβο. Η κυρία Μαρίνα δεν κουνήθηκε ρούπι από το πλευρό της κόρης της· το ίδιο κι ο μπάρμπα Νίκος.

Η Χρυσένια ξύπνησε μόλις έληξε η λειτουργία. Σηκώθηκε κι ήταν μια χαρά. Αγκαλιάστηκαν με τη μητέρα της γεμάτες ανακούφιση.

Κατέβηκαν απ' το υπερώο. Η κυρία Μαρίνα κι ο μπάρμπα Νίκος κοινωνήσαν. Όλοι βγήκαν έξω και κάθισαν στα παγκάκια, στην αυλή του μοναστηριού – μια πέτρινη αυλή, πανέμορφη και συγυρισμένη, γεμάτη λουλούδια.

Η Χρυσένια κρατούσε χαμηλωμένο το πρόσωπό της και δε μιλούσε.

«Τι έγινε, κοριτσάκι μου;».

Έσφιξε το χέρι της μαμάς της.

«Δεν ήμουν εγώ» ψιθύρισε και τα μάτια της βούρκωσαν. «Σα να τα έβλεπα όλα απ' έξω, κλεισμένη σ' ένα μικρό δωμάτιο. Μια δύναμη μέσα μου, που με μισούσε, που ήθελε να με βασανίσει και να με κάνει κομμάτια, αυτή πάλευε με το σταυρό και με τους παπάδες».

Στράφηκε στους ιερείς.

«Σας ευχαριστώ. Καταλαβαίνω ότι με βοηθήσατε. Πολεμήσατε για μένα και μάλλον με σώσατε από το θάνατο».

«Ο Χριστός σε έσωσε» είπε ο π. Βασίλειος, «από τον πνευματικό θάνατο. Ο εχθρός δε θα σε σκότωνε, γιατί σε είχε δική του. Θα σε έστυβε όσο ήσουν ζωντανή και θα σε έπαιρνε τελείως μετά το θάνατό σου».

«Πώς τελείωσε;» τη ρώτησε ο Αλέξης.

«Σαν ένα ζεστό και στοργικό χέρι να τον άρπαξε από μέσα μου και να τον πέταξε σε μια απύθμενη, σκοτεινή άβυσσο».

«Το χέρι του Χριστού» αποφάνθηκε η ηγουμένη, πλησιάζοντας με την αναπηρική καρέκλα της.

Το κορίτσι χαμογέλασε μελαγχολικά, σηκώνοντας τους ώμους.

«Το κεφάλι μου είναι τώρα εντάξει» είπε. «Νιώθω υπέροχα».

Ο Αλέξης έκανε το σταυρό του ψιθυρίζοντας “δόξα τω Θεώ”.

«Ήταν δαιμονισμένο το κορίτσι μου;» ρώτησε η κυρία Μαρίνα τους ιερείς, γεμάτη πίκρα.

«Όλοι οι μάγοι είναι δαιμονισμένοι» αποκρίθηκε ο μπάρμπα Νίκος. «Ίσως όχι με την ιδέα που έχει για το δαιμονισμό ο κοινός άνθρωπος, αλλά είναι δεμένοι χειροπόδαρα από τον εχθρό, που τους δένει ολοένα και περισσότερο, για να μην του φύγουν».

«Μη νομίζετε πως τελείωσαν όλα» είπε ήρεμα ο π. Βασίλειος. «Ο εχθρός θα επιμείνει. Θα αντεπιτεθεί. Έχουμε μπροστά μας κι άλλες μάχες».

Κεφάλαιο 6

1

Ψηλός και ξερακιανός, με ξυρισμένο κεφάλι, τυλιγμένος σε πορφύραν και βύσσον, ο υπουργός Επιβολής του Νόμου στεκόταν μπροστά στην αρχιέρεια επιτιμώντας την για την πράξη της:

«Τι ήταν αυτό που έκανες;».

«Ήταν αποφασισμένος να μας ανακαλύψει» απάντησε εκείνη υποταγμένα, αλλά και θαρρετά. Στεκόταν προσοχή, με χαμηλωμένο το κεφάλι, αλλά τον κοιτούσε ήρεμα στα μάτια – στα κατακόκκινα σαν λυσσασμένου τέρατος μάτια του. «Αργά ή γρήγορα θα το κατόρθωνε».

«Πρέπει να κρυβόμαστε».

«Δεν ήρθε η ώρα που δε χρειάζεται πια; Η ώρα της απροκάλυπτης κυριαρχίας μας;».

«Το πότε και πώς θα το αποφασίσω εγώ κι όχι εσύ».

Ένευσε αμυδρά, μη ξέροντας τι ν' απαντήσει. Ο δαιμονικός μάγος συνέχισε, κι η φωνή του τώρα ήταν μαλακότερη, σα να είχε ανατείλει μέσα της λίγη στοργή:

«Μάχη, ξέρεις ότι δεν είμαι μόνο ο Δάσκαλός σου».

Η αρχιέρεια ένωσε κάποια ανακούφιση και ήξερε πως δεν πέρασε απαρατήρητο από το μέντορά της.

«Το γνωρίζω, το σέβομαι και το εκτιμώ» αποκρίθηκε.
«Είστε και ο πατέρας μου· πολύ περισσότερο
πατέρα μου από το φυσικό μου γεννήτορα».

«Σωστά· γιατί οι γονείς σου προσπάθησαν να
εμποδίσουν τη γνωριμία μας, συκοφαντώντας με ως
σκοτεινό μάγο. Και βέβαια είμαι, αλλά όχι για σένα».

«Γι' αυτό κι εγώ τους αντικατέστησα με το πρόσωπό
σας» απάντησε με ευγνωμοσύνη η αρχιέρεια.

«Τώρα λοιπόν, εντονότερα από κάθε άλλη φορά, σου
ζητώ να προστατεύσεις και το φυσικό μου παιδί. Το
Μεγάλο Θησαυρό του Τάγματος, την Πάναγνη
Μητέρα, που θα μας προσφέρει την παγκόσμια
κυριαρχία μας!».

«Θα την προστατεύσω με τη ζωή μου» είπε, κι από
τα φεγγαρίσια μπλε μάτια της ξεπήδησαν οι μικρές
κίτρινες αστραπές.

«Και να εξασφαλίσεις αντάξιο θύμα για την τελετή
της Άμωμης Σύλληψης».

«Έχω επιλέξει ήδη την πιο κατάλληλη».

«Εννοείς το άλλο κορίτσι... Κι εκείνη θα μπορούσε να
εξελιχθεί σε σπουδαία μάγισσα».

«Η αφοσίωσή της έχει κλονιστεί· και είναι η κόρη του
εχθρού μας».

Ο υπουργός κούνησε καταφατικά το κεφάλι του με
περίσκεψη.

«Το ξεκίνημά της ήταν παρόμοιο με το δικό σου» απάντησε.

«Όμως δεν είχε την τύχη να βρεθεί κοντά σας» συμπλήρωσε κάπως κολακευτικά η αρχιέρεια.

«Ξέρεις πού βρίσκεται τώρα ο πατέρας της;» ρώτησε εκείνος, σα να μην έδωσε σημασία στη φιλοφρόνηση.

Η αρχιέρεια τον κοίταξε με απορία. Ο μάγος γέλασε σαρδόνια:

«Ακριβώς έξω από αυτό το σπίτι».

«Ω!...».

«Έχει καταλάβει αρκετά και νοιάζεται για την κόρη του. Δεν είναι ανόητος, όπως νομίζεις».

«Θα μπορούσα να τον έχω κατασπαράξει».

«Σε εμπόδισα, ώστε να φροντίσω να προστεθεί άλλο ένα θύμα στην τελετή· το δεύτερο πιο αντάξιο και τέλειο θύμα που μας είναι απαραίτητο».

2

«Μήπως σκέφτεσαι να γίνεις χριστιανή;» ρώτησε τη Χρυσένια η μητέρα Μακρίνα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. Η πίστη της είχε κλονιστεί, μα δεν είχε αποφασίσει ακόμα να την αφήσει. Κι αν την άφηνε, δεν ήταν σίγουρη ποιο δρόμο θ' ακολουθούσε.

«Πάντως, αν το θελήσεις», εξακολούθησε η ηγουμένη, «θα γίνει με το να συμμετάσχεις στο μυστήριο του χρίσματος».

Η κοπέλα την κοίταξε χωρίς να μιλήσει. Δεν ήξερε τι ήταν αυτό, αλλά και δεν είχε διάθεση να ρωτήσει.

«Το βάπτισμά σου, ως μωρού, δεν εξαλείφεται ό,τι και να γίνει» εξήγησε η γερόντισσα. «Γι' αυτό, δε βαπτίζεται δεύτερη φορά. Χρίσμα είναι μια τελετή, όπου με ένα άρωμα, το άγιο μύρο, ευλογημένο στο κέντρο της Ορθοδοξίας, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, έρχονται σε μας τα τρία αξιώματα του Χριστού: βασιλιάς, ιερέας και προφήτης».

«Δηλαδή όλοι οι χριστιανοί είναι βασιλιάδες, ιερείς και προφύτες;» ρώτησε το κορίτσι με έκδηλη αμφιβολία.

«Ναι. Βέβαια, για να ενεργοποιηθούν, πρέπει να έχει αγία ζωή ο άνθρωπος».

«Σε μας, ενεργοποιούνται απλώς με μια σειρά τελετών».

Η γερόντισσα χαμογέλασε.

«Επειδή ο σατανάς ψάχνει ευκαιρία να τρυπώσει στην ψυχή σας» απάντησε ήρεμα. «Ενώ το Χριστό πρέπει να Τον θέλεις και να προσπαθήσεις αληθινά για να ενεργοποιήσεις μέσα σου τη χάρη Του. Έρχεται

εύκολα κοντά μας, αλλά δε μας δίνει – πώς να το πω;
– θαυματουργικά χαρίσματα με ρηχό τρόπο».

Η Χρυσένια ένευσε συγκαταβατικά. Πάλι η κουβέντα στο σατανά, το φόβητρο των χριστιανών. Ποια ήταν η αλήθεια; Άλλαξε θέμα:

«Πάντως βλέπω πως αυτοί εδώ οι άνθρωποι είναι άγιοι. Νόμιζα πως οι άγιοι είναι μυθικές μορφές, σε μεσαιωνικά βιβλία με φανταστικές ιστορίες. Δεν περίμενα να συναντήσω αληθινούς αγίους και μάλιστα στην Αθήνα του 21ου αιώνα».

«Ενώ μάγους, ναι» κάγχασε ο κ. Σπύρος.

Η γερόντισσα χαμογέλασε και πάλι.

«Είναι αλήθεια πως στην πρωτεύουσα η εκκλησιαστική ζωή φαίνεται πιο ψυχρή και τυποποιημένη (δηλαδή τυπολατρική) απ' ό,τι στην επαρχία. Πολλές φορές το να πας στην εκκλησία μπορεί να γίνεται αποκρουστικό και απωθητικό. Είσαι ένας άγνωστος, χαμένος σ' ένα ανώνυμο, απρόσωπο πλήθος. Ένα πλήθος που δε νοιάζεται για σένα κι εσύ δεν το αγαπάς, δεν αγαπάς κανένα μέσα σ' αυτό, δε βλέπεις καν ανθρώπους μέσα σ' αυτό, είναι απλά ένα πλήθος.

Φυσικά, καταλαβαίνεις (κι αυτό είναι το πιο τραγικό) πως αυτό δεν είναι καθόλου η αυθεντική μορφή του

χριστιανισμού, η αυθεντική μορφή χριστιανικών σχέσεων και χριστιανικής πνευματικότητας. Σε μια συντροφιά ευαισθητοποιημένων άθεων ή απλά σ' ένα μπαράκι όπου θα πας με το έτερον ήμισυ, μπορεί να βρίσκεις περισσότερη αγάπη, περισσότερη ζεστασιά και ανθρωπιά απ' όση νιώθεις να συναντάς πηγαίνοντας στην εκκλησία...

Κι όμως μέσα στο τσιμέντο, κάτω απ' τις στρώσεις της βρομιάς, ανάμεσα στα σκουπίδια και στα γκρίζα κτίρια, ανθίζουν και λουλούδια – ανθρώπινα ορθόδοξα λουλούδια. Άγιοι. Μικροί άγιοι, μικροί ήλιοι, ή μεγάλοι θαυματουργοί άγιοι, μεγάλοι ήλιοι. Και δεν εννοώ άγιοι που έζησαν πριν αιώνες και που η λαϊκή ευσέβεια (όπως ίσως πιστεύεις) τους έντυσε με το μανδύα του “θαυματουργού” χτίζοντάς τους προσκυνήματα όπου συσσωρεύονται από ανάγκη οι πιστοί (τα κατάλοιπα ενός αμαθούς πιστού λαού, ό,τι έχει αντέξει στο χρόνο μέσα στην αφέλεια και την αμάθεια). Εννοώ άγιοι που έζησαν στην εποχή μας και που ήταν θαυματουργοί ενώ ακόμα ζούσαν στη γη.

Κάποιοι απ' αυτούς ζουν ακόμη – ίσως είναι άνθρωποι της ηλικίας σου – και θα 'ναι πολύ σημαντικό για σένα να τους αναζητήσεις· θ' αλλάξει η ζωή σου».

Ασυναίσθητα η Χρυσένια κοίταξε τον Αλέξη· εκείνος, προσηλωμένος στα λόγια της μητέρας Μακρίνας, δεν το κατάλαβε.

«Εννοώ φυσικά ορθόδοξους χριστιανούς» συνέχισε η γερόντισσα, «άγνωστους και ταπεινούς, όχι μέλη προτεσταντικών ομάδων και αιρέσεων που ξεφυτρώνουν σα μανιτάρια ψαρεύοντας ανθρώπους που έχουν χάσει τις ρίζες τους και περιπλανώνται χωρίς να ξέρουν τι ψάχνουν... Εννοώ ορθόδοξους χριστιανούς, που ξέρουν πολύ καλά τι ψάχνουν και πώς να το βρουν. Ψάχνουν το Χριστό και Τον βρίσκουν μέσα στην εκκλησία, όπως οι πρόγονοί τους, όπως οι άγιοί τους (οι άγιοί μας, οι άγιοι των προγόνων σου) εδώ και πολλούς αιώνες».

Έκανε μια μικρή παύση.

«Μέσα στην τσιμεντούπολη, στην τερατούπολη, με τους βρόμικους δρόμους, το βρόμικο φαί, τις βρόμικες ζωές, τα βρόμικα μυαλά, τις βρόμικες καρδιές, ανθίζουν και άγιοι – και σε περιμένουν να τους γνωρίσεις και να γνωρίσεις μαζί τους την Πηγή της αγιότητας. Θ’ αλλάξει η ζωή σου, και δε θα ’ναι για σένα ήττα ή υποχώρηση, αλλά η μεγαλύτερη νίκη και η αρχή μιας αλλιώτικης, πραγματικά ποιοτικής ζωής. Α, ίσως έχει σημασία κι αυτό, θα είναι μια ζωή με αγώνα, όχι νιρβάνα».

Τώρα στην κουβέντα μπήκε κι ο γέρο παπάς. Η φωνή του έμοιαζε κουρασμένη, μα είχε κάτι που παρέπεμπε σε ουράνιους κόσμους:

«Άκου μερικούς από τους αγίους της Αθήνας (πολλούς απ' αυτούς ευδόκησε ο Θεός να τους γνωρίσω): ο άγιος Πορφύριος, ο μεγάλος άγιος της Πολυκλινικής· ο γέροντας Ευσέβιος Γιαννακάκης, ο άγιος του Ιπποκράτειου· η γερόντισσα Στέλλα, το “Σπουργιτάκι του Θεού”, η άστεγη αγία του κέντρου της Αθήνας· ο λεπρός σύγχρονος άγιος Νικοφόρος του Αντιλεπρικού Σταθμού· ο μαθητής του, ο γέροντας Ευμένιος του Αιγάλεω, ο γελαστός άγιος, ο φίλος των λεπρών... Α, και δυο άνθρωποι που αγωνίστηκαν πολύ ενάντια στις σκοτεινές δυνάμεις, παιδί μου: ο Δημήτρης Παναγόπουλος, ένας ιεροκήρυκας που δεν ήταν ούτε παπάς, ούτε μοναχός, και ο π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, ένας συγγραφέας και εκδότης με μεγάλο κοινωνικό έργο και αληθινή πείρα όχι μόνο από πνευματικές μάχες, μα και από πόλεμο ανθρώπων».

Η Χρυσένια, μαζί με όλους, παρακολουθούσε με αληθινό ενδιαφέρον. Η φωνή του αγιασμένου αυτού μοναχού γαλήνευε την καρδιά της.

«Θες ν' ακούσεις και μερικούς παλιότερους;». Ένευσε καταφατικά. «Ο θαυματουργός φτωχόπαπας της

Αθήνας, ο άγιος Νικόλαος Πλανάς (που γιάτρευε τα άλογα των αμαξάδων και όσα λεφτά κι αν πέρασαν απ' τα χέρια του, αμέσως τα έδινε κι έμενε πάμπτωχος)· ο άγιος Νεκτάριος, που κυνηγήθηκε, συκοφαντήθηκε, ακόμα κι από ανθρώπους της Εκκλησίας, και, όταν έγινε διευθυντής στη Ριζάριο Σχολή, καθάριζε μόνος του τις τουαλέτες, για να μην απολύσει το διοικητικό συμβούλιο μια άρρωστη καθαρίστρια...».

«Ωραίος» ψιθύρισε το κορίτσι.

«Η αγία Φιλοθέη, που διέθεσε όλη της την περιουσία στη βοήθεια του φτωχού λαού και τελικά της επιτέθηκαν οι Τούρκοι και την ξυλοκόπησαν μέχρι θανάτου... Ο άγιος Μιχάλης Πακνανάς, ο κηπουρός και μάρτυρας, που έδωσε τη ζωή του για να μην τουρκέψει... Και μερικοί αρχαίοι: ο άγιος Ιερόθεος, ο πρώτος επίσκοπος της Αθήνας· ο άγιος Αθηναγόρας, ο Αθηναίος φιλόσοφος· ο άγιος Αριστείδης, ο φιλόσοφος και μάρτυρας· ο άγιος Μιχαήλ Χωνιάτης, μητροπολίτης Αθηνών και μεγάλος συγγραφέας· ο άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης, ο άγιος των δικαστικών και των δικηγόρων, που έγινε χριστιανός διαπιστώνοντας πως το σκότος, κατά τη σταύρωση του Χριστού (που το είχε δει όταν σπούδαζε στην Αίγυπτο), δεν ήταν φυσιολογική έκλειψη ηλίου...».

Ο γέροντας σταμάτησε να μιλάει και πήρε ανάσα. Η Χρυσένια ένωσε να ξυπνάει από ένα όμορφο και καθησυχαστικό όνειρο.

«Η Ήβη!», θυμήθηκε, καθώς συνήλθε. «Πού να είναι η Ήβη;».

Κοίταξε τη μητέρα Μακρίνα και τον π. Βασίλειο.

«Ας ψάξουμε» είπε εκείνος και αποσύρθηκε μαζί με το γέροντα, να προσευχηθούν. Μερικές μοναχές, με ευλογία της γερόντισσας, αποσύρθηκαν κι αυτές στα κελιά τους, δηλαδή στα δωμάτιά τους, για τον ίδιο λόγο. Ο μπάρμπα Νίκος, που δεν είχε μιλήσει καθόλου, παρέμεινε κοντά στους φυγάδες, σαν να τους φρουρούσε.

Ο Αλέξης άρχισε να προσεύχεται κι αυτός μέσα του, λέγοντας την Ευχή, αν και ήξερε πως η προσευχή του δεν συγκρινόταν με τη βαθιά πνευματική, νοερή προσευχή αυτών των αγίων, με την πείρα δεκαετιών στην πνευματική εργασία και τις αμέτρητες νίκες στον ηθικό αγώνα. Ήταν σαν ένα στιλέτο ανάμεσα σε λόγχες.

«Ακόμα κι ένα στιλέτο μπορεί να βοηθήσει σε μια μάχη», σχολίασε ο μπάρμπα Νίκος, διαβάζοντας τη σκέψη του.

«Θα μας πεις τι είναι το Λιονταρίσιο Μωρό;» ρώτησε ο Αλέξης τη Χρυσένια, χωρίς να πάψει ν' απαγγέλλει μέσα του την Ευχή.

Εκείνη αναστέναξε ελαφριά. Σκέφτηκε λίγο και κατόπιν άρχισε να δίνει εξηγήσεις:

«Πριν από χιλιάδες χρόνια, στην Αφρική, κάποιοι πολύ μεγάλοι μάγοι μπορούσαν να μεταμορφώνονται σε λιοντάρια. Είχαν ασύλληπτες ικανότητες κι εξουσίαζαν ολόκληρους λαούς, ολόκληρα έθνη... Δεν ήταν κοινά λιοντάρια, αλλά ανθρωπόμορφα, κάτι τέτοιο, λεοντάνθρωποι ας πούμε, με τρομερές δυνάμεις».

Έκανε παύση. Όλοι παρακολουθούσαν συλλογισμένοι κι ανήσυχοι.

«Κάποια στιγμή, στα αρχαία χρόνια, η τέχνη αυτή χάθηκε. Από τότε, πολλοί φιλόδοξοι μάγοι προσπαθούν να την επαναφέρουν. Μερικούς αιώνες τώρα, στην Ευρώπη, δημιουργήθηκε το Τάγμα των Λιονταριών, όπου καλλιεργούν την ικανότητα μεταμόρφωσης σε ζώο και, ιδιαίτερα, λιοντάρι».

«Όπως ο Άλκης και ο άλλος τύπος» παρατήρησε ο Αλέξης. Η κυρία Μαρίνα άκουγε βυθισμένη σε περισυλλογή...

«Ακριβώς. Λοιπόν, ξέρουμε πως, για να επανέλθει αυτή η μαγεία, χρειάζεται μια Πάναγνη Μητέρα, μια

παρθένα, ένα κορίτσι, που, σε μια ειδική τελετή, θα μείνει έγκυος και θα γεννήσει ένα λιονταρομωρό, που θα είναι άνθρωπος, προικισμένος με την ικανότητα των αρχαίων μάγων, να γίνεται όχι λιοντάρι, αλλά ανθρωπόμορφο λιοντάρι. Αυτό, μεγαλώνοντας, θα διδάξει την τέχνη, θα μεταδώσει τις ικανότητές του – όχι μόνο της μεταμόρφωσης – και με το στρατό που θα φτιάξει θα κατακτήσει τον κόσμο».

«Πώς είναι δυνατόν να υπηρετείς μια τέτοια θρησκεία;» απόρησε ανατριχιάζοντας η κυρία Ελένη, η μητέρα του Αλέξη.

«Αυτή είναι σκοτεινή μαγεία» απάντησε η κοπέλα, κάπως ντροπιασμένη. «Εγώ ποτέ δεν ήμουν και δεν είμαι κακιά μάγισσα».

«Δεν υπάρχει καλή μαγεία» είπε με βεβαιότητα ο Αλέξης. Η Χρυσένια έκανε μια χειρονομία παραίτησης· δεν ήθελε να το συζητήσει.

«Είδες τι έκαναν οι υποτιθέμενοι καλοί μάγοι σου» επέμεινε ο νέος. «Και σίγουρα είδες τι έγινε στην εκκλησία, σε σένα την ίδια».

«Σταμάτα» τον διέταξε το κορίτσι κι έσφιξε τα χέρια της γύρω απ' το σώμα της. Η μαμά της έσπευσε και την αγκάλιασε.

«Συγνώμη» είπε ο Αλέξης και τα μάτια του δάκρυσαν. «Δε θέλω να σε πληγώσω. Αλλά ξέρεις την αλήθεια».

Η μαμά του τον έπιασε απ' τον καρπό και του έκανε νόημα να σταματήσει. Υπάκουσε.

«Και τι είδους τελετουργία είναι αυτή, Χρυσένια;» ρώτησε ο κ. Σπύρος.

«Δεν το ξέρω» απάντησε το κορίτσι και φάνηκαν δακρυσμένα και τα δικά της τα μάτια. «Δεν ανήκω στο Τάγμα».

Πάνω στην ώρα εμφανίστηκε ο π. Βασίλειος.

«Ξέρουμε πού είναι η φίλη σας» είπε. «Θα προσπαθήσουμε να τη φέρουμε εδώ».

3

Η σφαγή στο αστυνομικό τμήμα συγκλόνισε το πανελλήνιο. Οι δημοσιογράφοι τη λάτρεψαν, οι πολιτικοί ένιωσαν για λίγο τις καρέκλες τους να ζεματάνε.

Οι νεκροί εισβολείς στο τμήμα αναγνωρίστηκαν: ένας ευυπόληπτος Αθηναίος κι ένας μυστηριώδης Ισλανδός ταχυδακτυλουργός, ονόματι Ντότζο.

Οι κάμερες, που κατέγραφαν το εσωτερικό του τμήματος, δεν είχαν αποτυπώσει το παραμικρό· σα να

είχαν πάθει εμπλοκή, όλες μαζί, με το που εισέβαλε στο χώρο η παράξενη γυναίκα με την ακολουθία της.

Ο υπαστυνόμος Μαβίλης κατέθεσε την αλήθεια με κάθε λεπτομέρεια. Φυσικά δεν έγινε πιστευτός. Όχι μόνο αυτό, αλλά συστήθηκε ειδική επιτροπή, για να εξετάσει αν είναι με τα καλά του.

Ο διοικητής του τμήματος συνέβη να μη βρίσκεται εκεί την ώρα της σφαγής. Το βλέμμα του τώρα συναντήθηκε με το βλέμμα του υπαστυνόμου, ανάμεσα στους ερευνητές πάσης φύσεως που εξέταζαν τον τόπο του εγκλήματος. Ο υπαστυνόμος κατάλαβε αμέσως μια μεγάλη και πικρή αλήθεια: ότι δεν έπρεπε να τον εμπιστεύεται.

Ότι δεν έπρεπε να εμπιστεύεται κανένα, και μάλιστα όσους κάθονταν σε υψηλές θέσεις.

«Είναι κύκλωμα» μονολόγησε φιθυριστά. «Ολόκληρο κύκλωμα, εξαπλωμένο σε θέσεις κλειδιά, ώστε ο νόμος να μη μπορεί να το νικήσει». Έσφιξε τις γροθιές του.

Χωρίς να πει λέξη, βγήκε από το τραγικό αστυνομικό τμήμα – το τμήμα που είχε αγαπήσει, με τα παλικάρια και τις κοπέλες που είχε μαζί τους υπηρετήσει για χρόνια, τους αγαπούσε και τον

αγαπούσαν, τους εκτιμούσε και τον εκτιμούσαν, και τώρα ήταν όλοι νεκροί, κατασπαραγμένοι από λιοντάρια σαν χριστιανοί στο Κολοσσαίο, και περίμεναν τη δικαίωσή τους!... Βούρκωσε καθώς έβαζε μπροστά τη μοτοσικλέτα του και χανόταν σαν τον άνεμο στη στροφή του δρόμου. Στη μέση του, το υπηρεσιακό του πιστόλι, γεμάτο και οπλισμένο, αναπαυόταν στη θήκη του.

Στο μυαλό του κατάρτιζε μια λίστα από έμπιστους αξιωματικούς. Έμπιστους; Έτσι έλπιζε. Αυτούς θα καλούσε, μόλις έβρισκε κάποια άκρη. Κι ας γίνονταν όλα στάχτη και μπούλμπερη.

Κι αυτός μαζί τους.

4

«Πού είναι η Ήβη;».

«Δεν μπορούμε να τη φέρουμε».

Η Χρυσένια μειδίασε.

«Γιατί; Ο Χριστός σας δεν είναι πιο δυνατός απ' τους θεούς μας;».

«Ναι, είναι» απάντησε σοβαρά ο π. Βασίλειος. «Αλλά υπάρχει ένα πρόβλημα».

«Το οποίο είναι;».

«Ότι η ίδια δεν θέλει να έρθει. Ο Χριστός μας, ο αληθινός Θεός, αντίθετα από τους “θεούς” σας, δεν παίρνει κάποιον με το μέρος Του διά της βίας».

Η κοπέλα κούνησε το κεφάλι της.

«Η Ήβη θέλει να γίνει Πάναγνη Μητέρα» συμπέρανε.
«Το θεωρεί μεγάλη τιμή. Κι αν είναι όντως; Κι αν είστε εσείς οι κακοί;». Πετάχτηκε όρθια. «Πρέπει να κάνω ένα ξόρκι, να μιλήσω μαζί της!».

Η μητέρα Μακρίνα τη σταμάτησε, πιάνοντάς της απαλά το χέρι.

«Εδώ δε γίνονται ξόρκια, παιδί μου. Ούτε μπορώ να επιτρέψω να μολυνθεί ο ιερός χώρος της μονής μας με επίκληση πονηρών πνευμάτων. Αν όμως το θέλεις, θα σε βοηθήσουμε να της μιλήσεις».

Πήρε το κομποσχοίνι της, με χίλιους κόμπους.

«Αυτό εδώ το λένε κομποσχοίνι. Σε κάθε κόμπο λέμε μια επίκληση στον Ιησού Χριστό ή στην Παναγία ή στους αγίους».

Η Χρυσένια άπλωσε, να το πάρει. Μόλις το άγγιξε, το χέρι της τινάχτηκε πίσω, σα να είχε πάθει ηλεκτροπληξία.

«Σου φαίνεται κακό;» ρώτησε η γερόντισσα.

«Δεν ξέρω...». Μέσα της καταλάβαινε πως η αλήθεια διέφερε απ' αυτήν που είχε διδαχτεί από τα νηπιακά της χρόνια.

«Ξέρετε, είχα κι εγώ μια πνευματική μητέρα: τη γιαγιά μου. Ήταν μάγισσα με κληρονομικό χάρισμα· όπως και η μητέρα της, και οι γυναίκες πρόγονοί της. Κι εγώ γεννήθηκα με αυτό το χάρισμα· είμαι μάγισσα από μικρό κοριτσάκι, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου».

«Δεν υπάρχει κληρονομικό χάρισμα, κόρη μου, αδελφή μου, παιδί μου», είπε με κάποια θλίψη η γερόντισσα. «Απλώς, οι δαίμονες έχουν τυλίξει κάποιες οικογένειες κι αυτές τους έχουν παραδοθεί και παραδώσει τα παιδιά τους στα νύχια τους. Ή τις έχουν βρει αφύλαχτες, χωρίς την παραμικρή σχέση με το Θεό, και φιλόδοξες, ματαιόδοξες, κατάλληλες για να τις παγιδεύσουν στα δίχτυα τους».

«Υπάρχουν και άγιοι, που έχουν θαυματουργικό χάρισμα από παιδιά» είπε μια νεαρή μοναχή. «όπως η αόμματα αγία Ματρώνα της Μόσχας και ο άγιος Νεκτάριος· ή από έφηβοι. Όπως υπάρχουν και αγίες που θανατώθηκαν σε εφηβική ηλικία και έγιναν μεγάλες θαυματουργές αγίες, όπως η αγία Μαρίνα ή η αγία Κυριακή. Και αγόρια, όπως ο άγιος Μάμας».

«Αυτοί μπορεί να ήταν μάγοι με κληρονομικό χάρισμα» αντέτεινε η Χρυσένια.

Η γερόντισσα και η μοναχή σήκωσαν τους ώμους χαμογελώντας θλιμμένα.

«Δεν ήταν μάγοι» είπε η ηγουμένη· «και μάλιστα, μεγαλώνοντας, θα μπορούσαν να μη γίνουν άγιοι και φυσικά να χάσουν το χάρισμα που τους είχε δώσει – με βαριά ευθύνη – ο Πανάγιος Θεός».

«Τι θα κάνουμε με την Ήβη;» ρώτησε το κορίτσι.

Η γερόντισσα άρχισε να προσεύχεται στην καρδιά της, χωρίς ν' ακούγονται λόγια. Το ίδιο και οι μοναχές που βρίσκονταν εκεί, επιστρατεύοντας τα κομποσχοίνια τους. Οι άντρες βγήκαν έξω. Οι πιο προοδευμένοι θα προσεύχονταν κι αυτοί, από μέσα τους.

Η γερόντισσα συνήθως προσευχόταν χωρίς κομποσχοίνι· αλλά τώρα το είχε επιστρατεύσει για την περίπτωση.

Σχεδόν αμέσως η Χρυσένια ένιωσε ένα σκοτεινό σύννεφο να τους πλακώνει. Να πλακώνει, προπαντός, την ψυχή της. Κάθισε βαριά, αποφασίζοντας να το αντέξει. Πέρασαν λίγα λεπτά. Το κεφάλι της πόνεσε ξανά, πήγε να σπάσει· το στομάχι της δέθηκε κόμπος· έσφιγγε τα δόντια και δε μιλούσε.

Σε λίγα λεπτά, το σύννεφο διαλύθηκε κι ένας χαμογελαστός ζεστός ήλιος ανέτειλε στην ψυχή της. Ανακουφίστηκε, ένιωσε τόση γαλήνη, που παραλίγο να την πάρει ο ύπνος.

Αντιστάθηκε σ' αυτό. “Θέλω να μιλήσω στην Ήβη” σκέφτηκε.

Και μονομιιάς βρέθηκε κοντά της.

Το δεκατετράχρονο κορίτσι την αγκάλιασε με ενθουσιασμό και την έσφιξε με όση δύναμη είχε. Η Χρυσένια ξέσπασε σε γέλια, κλαίγοντας από συγκίνηση.

«Χρυσένια μου! Πού ήσουν;».

«Ήμουν σ' ένα χριστιανικό μοναστήρι» απάντησε εκείνη. «Συνέβησαν πράγματα και θάματα».

Ξέφυγε από την αγκαλιά της, την κοίταξε προσεχτικά, κοίταξε γύρω. Βρίσκονταν σ' ένα άγνωστο σπίτι.

«Είσαι καλά; Πού είμαστε; Τι πρόκειται να συμβεί, ξέρεις;».

«Ξέρω» είπε συνεσταλμένα το κορίτσι. «Εσύ ξέρεις;».

«Τα 'χω μπερδέψει. Θυμάσαι που μου είπες να μην πάω στο πάρκο; Από τότε δεν ξαναμιλήσαμε. Μου

φαίνεται σα να πέρασαν χρόνια – κι είναι μόνο λίγες ώρες».

Της διηγήθηκε τα γεγονότα· ξαναήρθαν στο νου της η προειδοποίηση του μπάρμπα Νίκου, η επίθεση στο δωμάτιό της, ο Άλκης και ο Φοίβος στο δρόμο, η μεταφορά στο μοναστήρι, ο εξορκισμός, οι μοναχοί και οι μοναχές, η κραυγή του λιονταριού στο τηλέφωνο από το αστυνομικό τμήμα...

Το Ηβάκι σοβάρεψε. Ίσως ανησύχησε λίγο, ίσως προβληματίστηκε. Ποιος ξέρει;

«Μ' έχουν προετοιμάσει πως θα γίνω Πάναγνη Μητέρα» εξομολογήθηκε στην καλύτερη της φίλη – στη μοναδική της φίλη. «Θα ήθελα να μοιραζόμουν αυτή την τιμή μαζί σου· όμως εμένα επέλεξαν· ελπίζω να μη ζηλέψεις».

Η Χρυσένια την αγκάλιασε με ειλικρινή αγάπη.

«Μη φοβάσαι, είσαι η αδερφή που δεν έχω», την καθησύχασε.

«Σ' ευχαριστώ! Μάλλον γι' αυτό ήρθα στον κόσμο, γι' αυτό συνδέομαι με τα ζώα, επειδή πρόκειται να γεννήσω αυτόν που θα συνδέσει για πάντα άνθρωπο και ζώο». Χαμήλωσε τη φωνή της και τα ματάκια της γελούσαν. «Και μάλιστα, δεν μπορώ να το πιστέψω,

μου αποκάλυψαν πως θα γνωρίσω και το μπαμπα μου!».

«Το όνειρο της ζωής σου!...».

«Αχ ναι! Τι χαρά!».

Η Χρυσένια σκυθρώπιασε.

«Αν όμως έχουν δίκιο αυτοί οι χριστιανοί; Αν πρόκειται να σου κάνουν κακό; Ήβη μου, παραλίγο να με σκοτώσουν! Στην εκκλησία ένιωσα καθαρά πως με είχε κυριεύσει μια σκοτεινή δύναμη κι εκείνοι, ή μάλλον ο Χριστός τους, την έβγαλε από μέσα μου μ' ένα παντοδύναμο στοργικό χέρι».

Το πρόσωπο της Ήβης σκοτείνιασε και για μια στιγμή φάνηκε ν' αγριεύει.

«Σ' έκαναν δική τους;» ρώτησε θυμωμένα.

Η Χρυσένια κούνησε έντονα το κεφάλι.

«Δεν τους είπα τίποτα. Δεν έδειξα πως τους πιστεύω· αντιστάθηκα».

«Όμως τους πιστεύεις!» είπε η Ήβη και την έσπρωξε από κοντά της.

Εκείνη την ώρα άνοιξε η πόρτα και εισέβαλαν δυο γυναίκες με φλογερά μάτια· η μητέρα της Ήβης και η αρχιέρεια.

Η Χρυσένια καταλήφθηκε από τρόμο. Ιδίως η μορφή της αρχιέρειας την πανικόβαλε. Τα μάτια τους συναντήθηκαν· δεν είχε ξαναδεί κάτι τόσο σκοτεινό.

Ψέματα· είχε δει ακριβώς αυτά τα μάτια, να την κοιτάζουν θέλοντας να τη σκοτώσουν, χθες το βράδυ, όταν κοίταξε τον καθρέφτη του σπιτιού της, πριν ο Αλέξης τον κομματιάσει σταυρώνοντάς τον με το σύμβολο του Θεού του.

Τώρα τα μάτια δεν ήθελαν να τη σκοτώσουν, αλλά να τη μαγέψουν και να την εξουσιάσουν, γεμάτα κακία.

«Θέλω να πάω πίσω!» ξεφώνισε. «Πάρε με πίσω!». Και ούρλιαξε τρομοκρατημένη.

Μονομιάζ αρπάχτηκε από κείνο το μέρος και ξαναβρέθηκε στο μοναστήρι.

Έπεσε βαριά στην αγκαλιά της γερόντισσας, που καθόταν πάντα στο αναπηρικό της καροτσάκι. Εκείνη την έσφιξε σα να 'ταν μάννα· περισσότερο από μάννα.

Η κυρία Μαρίνα έτρεξε κι εκείνη κι αγκαλιάστηκαν κι οι τρεις μαζί. Όλες έκλαιγαν, το ίδιο κι οι μοναχές. Όλες, εκτός από την ηγουμένη, που κοιτούσε βαθιά, σε άλλους κόσμους, δακρυσμένη, αλλά με βλέμμα γενναίο και ψύχραιμο, έτοιμο για μάχη.

Η αρχιέρεια είδε αυτό το βλέμμα. Άρχισε να το πολεμάει με κατάρες και ξόρκια. Η γερόντισσα ανταπέδωσε λέγοντας μέσα της την Ευχή του Ιησού.

Στο αρχονταρίκι του μοναστηριού, όπου βρίσκονταν, άρπαξαν φωτιά τα τραπεζομάντηλα. Οι μοναχές έτρεξαν να ρίξουν νερό. Η γερόντισσα, ακίνητη, κρατώντας στην αγκαλιά της τις δυο γυναίκες, κονταρομαχούσε.

Το μυστικό σπίτι, όπου κρατούσαν την Ήβη, άρχισε να τρέμει κι όλα στροβιλίζονταν κι έπεφταν δεξιά κι αριστερά. Όχι από κάποια δύναμη της γερόντισσας, αλλά από την αδυναμία της αρχιέρειας να βλάψει τους εχθρούς της και τη μαύρη μαγεία που επέστρεφε, νικημένη, και κατέστρεφε τη φωλιά της.

Και η αρχιέρεια σταμάτησε τη μάχη. Έξαλλη έφυγε από το χώρο πετώντας απ' το παράθυρο σαν κατάμαυρος πελαργός. Ποτέ δε θα παραδεχόταν πως νικήθηκε.

Η Ήβη και η μαμά της έμειναν μόνες, αγκαλιασμένες κι εκείνες, το κορίτσι μπερδεμένο και φοβισμένο, η μητέρα γεμάτη μίσος για όλο τον κόσμο, ακόμα και για το παιδί της.

Αυτό το μίσος της το είχε βάλει στην καρδιά της ο μεγάλος σκοτεινός μάγος, για να μη μισήσει εκείνον, όταν θα έχανε την κόρη της.

Η Ήβη είχε ξετρελαθεί που θα γνώριζε τον πατέρα της· δεν ήξερε πως ο πατέρας της σκόπευε να γίνει και εραστής της.

5

Νύχτα. Νωρίς ακόμη, αλλά χωρίς τηλεόραση στη μονή, ούτε Ίντερνετ, οι φιλοξενούμενοι, αφού έφαγαν το βραδινό τους και συζήτησαν όσο τους επέτρεπαν οι αντοχές τους, οδηγήθηκαν στα μικρά και περιποιημένα δωμάτιά τους – στα κελιά τους, όπως λένε οι μοναχοί – για ύπνο.

Πριν τα μεσάνυχτα θα ξαναχτυπούσε το τάλαντο για νυχτερινή λειτουργία. Αυτές τις μέρες το μοναστήρι μάζευε τις δυνάμεις του, για ν' αντέξει την πολιορκία και τις πνευματικές κανονιές.

Η Χρυσένια και η κυρία Μαρίνα οδηγήθηκαν στο κελί τους, στον ξενώνα, από τη νεαρή μοναχή που είχε μιλήσει στη Χρυσένια για τα παιδιά αγίους.

«Πόσων ετών είστε;» ρώτησε η Χρυσένια τη μοναχή, μη μπορώντας ν' αντέξει στον πειρασμό.

«Είκοσι οχτώ» απάντησε εκείνη με κάποια συστολή.

«Συγχωρέστε με», πήρε το λόγο τη κυρία Μαρίνα, «αλλά δεν είστε κάπως μικρή για να πάρετε μια τέτοια απόφαση, να μονάσετε;».

Η κοπέλα χαμογέλασε και κοκκίνισε ελαφριά· όμως απάντησε:

«Θα λέγατε το ίδιο, αν είχα πάρει την απόφαση να παντρευτώ;».

«Ναι» απάντησε χωρίς δισταγμό η κυρία Μαρίνα.

«Είστε μικρή ακόμη για ν' αποφασίσετε και το γάμο».

«Λοιπόν, φαίνεται πως εδώ, σ' αυτή τη χώρα των θαυμάτων που λέγεται Ορθόδοξη Εκκλησία», είπε η αδελφή αστεειευόμενη, «οι άνθρωποι ωριμάζουν νωρίτερα. Είκοσι οχτώ ετών νομίζω πως είμαι μια χαρά ώριμη για ν' αποφασίσω τι θέλω να κάνω στη ζωή μου».

Σκέφτηκε λίγο.

«Έχετε όμως υπόψιν ότι μοναχή έγινα μόλις προχθές· μέχρι τώρα, για τρία χρόνια, ήμουν δόκιμη και σ' αυτά τα τρία χρόνια – όπου τίποτα δε με δέσμευε στο μοναστήρι – βεβαιώθηκα ότι αυτή είναι η επιλογή που θέλω πραγματικά».

«Μια ζωή χωρίς έρωτα;» επέμεινε η γυναίκα. Η αδελφή κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και συλλογίστηκε τα λόγια της:

«Δεν είναι χωρίς έρωτα. Ο Χριστός είναι ο Νυμφίος ο Ωραιότατος. Δεν έχετε ακούσει που λένε “ιδού, ο Νυμφίος έρχεται”; Για το Χριστό μιλάει».

«Ναι, αλλά ο Νυμφίος αυτός», πήρε το λόγο η Χρυσένια, «που καταλαβαίνω ότι σημαίνει εραστής ή γαμπρός ή κάτι τέτοιο, είναι μεταφορικός και φανταστικός, όχι πραγματικός».

«Είναι εντελώς πραγματικός, ενώνεται με τον άνθρωπο και τον μεταμορφώνει μέσα στο Φως Του. Και μάλιστα, τολμώ να πω, ότι η επιλογή μου είναι πολύ πιο ελεύθερη από τις επιλογές που κάνει ένας νέος όταν δίνει πανελλήνιες π.χ. ή όταν επιλέγει το επάγγελμά του, που κι αυτό καθορίζει τη ζωή του. Και φαίνεται ότι είναι πολύ ελεύθερη, γιατί – συγχωρέστε με που θα το πω, χωρίς κακία – αναγκάστηκα να συγκρουστώ σκληρά με τους γονείς μου, που μου άσκησαν φρικτή ψυχολογική βία για να μην έρθω στο μοναστήρι».

Η κυρία Μαρίνα κούνησε το κεφάλι· καταλάβαινε, αν και δεν το χωρούσε ο νους της.

«Φυσικά, τους αγαπώ και τους συγχωρώ», συνέχισε η μοναχή, «απλώς είναι παγιδευμένοι στα κοινωνικά στερεότυπα. Λυπάμαι· τι να κάνω;». Παύση. «Και κάτι ακόμη, αν μου επιτρέπετε...».

«Βέβαια, μιλήστε».

«Σκοπός του μοναχού και της μοναχής, που ζουν σε μια πολύ ερωτική ατμόσφαιρα (ουράνια ερωτική), είναι ν' ανοίξουμε τόσο πολύ την πνευματική καρδιά μας, ώστε να περιλαμβάνει όχι μόνο το Θεό, ούτε μόνο τον εαυτό μας, μα όλους τους ανθρώπους και όλα τα όντα. Προσευχόμαστε για όλους τους ανθρώπους και όλα τα όντα. Πολλοί μοναχοί κάνουν και τεράστιο κοινωνικό έργο, εξαιτίας ακριβώς αυτής της αγάπης τους, αν και η κοινωνική προσφορά δεν είναι το κυριότερο έργο των μοναχών – ούτε και των κοσμικών, εκείνων που ζουν στον κόσμο δηλαδή. Ο καθένας επιλέγει το επάγγελμά του με βασικό γνώμονα το όφελός του, όχι την προσφορά του στην κοινωνία και στο συνάνθρωπο... Και ο μοναχός έρχεται εδώ για να σώσει την ψυχή του, αλλά, αν πραγματικά προσδεύσει πνευματικά, όλο και περισσότερο αγωνιά και προσεύχεται για τη σωτηρία όλου του κόσμου παρά του εαυτού του».

«Καλλιεργείται λοιπόν πνευματικά» συμπέρανε η Χρυσένια.

«Μήπως ένας άνθρωπος του κόσμου βιώνει σίγουρα και απολαμβάνει αυτό που εκείνος θεωρεί έρωτα; Ξέρουμε πόσο πληγώνουν πολλές φορές οι ερωτικές σχέσεις».

Η κυρία Μαρίνα, από την πείρα της, δεν μπορούσε να διαφωνήσει. Ωστόσο, επέμεινε:

«Μιλήσατε πριν γι' αυτό που ονομάζετε Φως του Χριστού. Το είδατε εσείς ποτέ;».

«Προσωπικά, όχι, αλλά η γερόντισσα, οι πατέρες που ήταν εδώ και ο μπάρμπα Νίκος το βλέπουν συχνά».

«Και πώς ξέρετε ότι όντως το βλέπουν; Μπορεί να ζουν σε παραισθήσεις».

Η αδελφή χαμογέλασε με συγκατάβαση.

«Είδατε αυτά που έγιναν στην εκκλησία» είπε. «Δεν ήταν ψέματα».

«Κι αν την υπνώτισαν και της υπέβαλαν ό,τι ήθελαν;» είπε η γυναίκα, αγκαλιάζοντας την κόρη της.

«Ξέρετε πολύ καλά ότι δεν είναι έτσι. Εσύ τι λες, Χρυσένια μου;».

Η Χρυσένια σκέφτηκε με προσοχή κι αποκρίθηκε πολύ σοβαρά:

«Ξέρω πως αυτό που ο κοινός άνθρωπος ονομάζει μεταφυσικά φαινόμενα, ή παραφυσικά ή κάπως έτσι, υπάρχει πραγματικά. Αυτό που δεν ξέρω είναι ποιος

λέει την αλήθεια και ποιος το ψέμα». Κοίταξε τη μοναχή στα όμορφα και γαλήνια μάτια της. «Το κακό είναι ότι είμαι αναγκασμένη να μάθω, γιατί βρίσκομαι ανάμεσα σε δυο στρατόπεδα. Πάντα πίστευα πως η μαγεία είναι κάτι καλό και πως ο χριστιανισμός είναι μια πνευματική νέκρα, κάτι στείρο, υποκριτικό... Τώρα βλέπω πως έχει ακόμα ζωντάνια και δύναμη. Δε σας κρύβω ότι φοβάμαι αρκετά».

Η μοναχή της έσφιξε τρυφερά το χέρι κι η Χρυσένια ανταπέδωσε το σφίξιμο. Μέσα της νοστάλγησε το χέρι του Αλέξη κι ένιωσε κάπως παράξενα γι' αυτό το αίσθημα.

«Έχει σημασία πάντως» παρατήρησε η αδελφή «πως αυτοί εδώ οι χριστιανοί δεν ανακατεύτηκαν από μόνοι τους, αλλά για να σας προστατεύσουν».

«Σ' αυτό έχετε δίκιο» απάντησε το κορίτσι και η μητέρα της συμφώνησε.

Η μοναχή σηκώθηκε να φύγει και τις ασπάστηκε.

«Με λένε Μάρθα» τους είπε. «Παρακαλώ, ας μου μιλάτε στον ενικό. Χρυσένια, δεν έχουμε μεγάλη διαφορά ηλικίας».

Η έφηβη μάγισσα χαμογέλασε, η μοναχή ανταπέδωσε κι η καρδιά της μητέρας γλύκανε και φωτίστηκε απ'

αυτά τα δυο ζεστά, γεμάτα ανθρωπιά και καλοσύνη, νεανικά χαμόγελα.

«Σωστά» αστειεύτηκε η Χρυσένια. «Αν εξαιρέσουμε πως η καθεμιά μας κουβαλάει μέσα της από μια κληρονομιά χιλιάδων ετών!».

Κάπου μέσα στη νύχτα λάλησε κάποιος κόκορας. Μάνα και κόρη είχαν μείνει μόνες και ήταν η ώρα για εξομολογήσεις.

Η κυρία Μαρίνα είχε αρνηθεί να εξομολογηθεί στον π. Βασίλειο κι εκείνος δεν την είχε πιέσει. Είχε συζητήσει, νωρίτερα, εκ βαθέων μαζί του κι η κουβέντα τους, στο μυαλό της, ήταν σαν εξομολόγηση και την είχε χαλαρώσει αρκετά, προσφέροντάς της κι ένα συναίσθημα σιγουριάς· έβλεπε πως ήταν ένας σοφός διδάσκαλος κι οι πνευματικές του δυνάμεις ήταν αναντίρρητες.

Τώρα πάντως ήταν η ώρα ν' αποκαλύψουν τον αληθινό εαυτό τους, στην ασφάλεια του μισοσκόταδου, μάνα και κόρη.

Ξάπλωσαν με τα ρούχα η μια δίπλα στην άλλη, κρατημένες χέρι με χέρι.

«Χρυσένια μου, θα μου πεις την αλήθεια;».

Στην ησυχία ακούγονταν οι ανάσες τους και κάποιο τριζόνι που είχε αρχίσει το δικό του εσπερινό στην αυλή.

«Ναι, μαμά μου».

«Πώς έμπλεξες σ' όλα αυτά; Πότε;».

Το κορίτσι αναπόλησε κοιτάζοντας το ταβάνι, μα βλέποντας πίσω, στο παρελθόν.

«Πρώτη φορά είδα ένα ξωτικό στον κήπο μας, πίσω απ' τα κυκλάμινα. Πήγαινα στον παιδικό σταθμό τότε». Η κυρία Μαρίνα ανατρίχιασε στη σκέψη. «Το ξωτικό μού μίλησε, με πήρε απ' το χεράκι και με πήγε πίσω απ' τις τριανταφυλλίες. Εκεί μου άνοιξε μια μυστική πύλη και μπήκα στον κόσμο των νεραϊδων – μεγάλες νεραϊδες, σαν άνθρωποι, όχι νεραϊδάκια με φτερουγάκια, σαν αυτά που βλέπουμε στα παιδικά. Ήταν καλές, λίγο περίεργες, λίγο τρομαχτικές, ξέρω 'γώ; Μου μίλησαν, έπαιξαν μαζί μου κι από τότε δεν έπαψα να έχω τέτοιες επαφές, μέχρι προχτές».

Στράφηκε στη μαμά της, κοιτάχτηκαν στο χαμηλό φως μιας απλίκας.

«Σου τα είχα πει τότε, αλλά νόμιζες πως ήταν η φαντασία μου».

Η μητέρα της άκουγε σιωπηλά, περιμένοντας ανήσυχη τη συνέχεια. Από τα μάτια της κύλησε ένα δάκρυ.

«Μεγαλώνοντας λίγο, απ' τις νεράιδες και τα ξωτικά έμαθα τι θα πει μαγεία. Μια νεράίδα μου φανέρωσε πως η γιαγιά ήταν μάγισσα. Άρχισα να ψάχνω στο σπίτι, στο χωριό, και βρήκα σε μια κασέλα, στο στάβλο με τα γουρούνια, το βιβλίο με τα ξόρκια, φυλαχτά, βότανα, μαντζούνια, ένα σωρό εργαλεία... Και μετά γνώρισα την Ήβη και τη μητέρα της, και μετά τον Άλκη...».

«Γιατί δε μου είπες τίποτα;».

Η Χρυσένια ντράπηκε.

«Κατάλαβα αμέσως πως δεν τα συμπαθούσες αυτά· μάλλον τα φοβόσουν. Συμβουλευτήκα και την κυρία Ηλέκτρα και με βεβαίωσε πως δεν έπρεπε να σου μιλήσω, όπως και σε κανένα που δεν ανήκε στην κοινωνία των μάγων. Και πέρασαν τα χρόνια και δε φαντάζεσαι τι έχω κάνει, σε τι χορούς πνευμάτων έχω βρεθεί, σε τι τελετές, τι μυήσεις...».

«Τι έχεις κάνει;».

«Δεν εννοώ κακές πράξεις· μαγικές γιορτές, τελετουργίες, ξόρκια, επικλήσεις πνευμάτων και θεοτήτων, λατρείες...».

Δεν της είπε πως είχε συμμετάσχει σε ιεροπραξίες με θυσίες ζώων, πως είχε πιει και η ίδια από το αίμα των θυμάτων, πως ήταν ιέρεια της Άρτεμης και την είχε δει στην έκστασή της.

Σώπασε ξαφνικά κι η καρδιά της άρχισε να χτυπάει σαν ταμπούρλο. Αναστέναξε. «Και σήμερα ένιωσα πως όλα αυτά συσώρευσαν μέσα μου μόνο κακό».

Άρχισε να κλαίει ήρεμα, κι η μαμά της, όπως ήταν ξαπλωμένες, πλησίασε και την έσφιξε στην αγκαλιά της.

«Είδα το κακό πρόσωπο της μαγείας. Αυτοί, που τους νόμιζα για καλούς, φάνηκαν κακοί». Τόνισε τις λέξεις: «Σκοτάδι. Πανικός. Πάγος». Σκέφτηκε λίγο και πρόσθεσε: «Έλεγχος».

Έκρυψε το πρόσωπο στις παλάμες της κι άρχισε να κλαίει με αναφιλητά. Η μαμά της αγωνιζόταν να την παρηγορήσει με φιλιά και χάδια.

«Ίσως έχει δίκιο ο Αλέξης» είπε η Χρυσένια και δεν ξαναμίλησε· έκλεισε τα μάτια και λίγα δευτερόλεπτα αργότερα αποκοιμήθηκε.

Η κυρία Μαρίνα απόμεινε να τη χαϊδεύει κρατώντας την αγκαλιά, με τα δικά της μάτια καρφωμένα στο άπειρο.

«Η γιαγιά σου πέθανε στο ψυχιατρείο τη μέρα που γνώρισες την Ήβη», άρχισε να λέει σχεδόν μονολογώντας. «Σ' έφερα στο ζωολογικό κήπο και σε άφησα στη θεία Όλγα, για να πάω στην κηδεία. Τα τελευταία τριάντα χρόνια μιλούσε μόνο με τ' αερικά. Έπαψε να μας μιλάει όταν ήμουν δώδεκα χρονών και ο θεός σου ο Μάρκος δεκατριών. Ο μπαμπάς μου σκοτώθηκε από αυτοκίνητο με λυμένο χειρόφρενο τη μέρα που είχε αποφασίσει να της φέρει ψυχίατρο. Μας μεγάλωσε η θεία Όλγα, αυτή έβαλε τη μαμά στο ψυχιατρείο και ποτέ δε μας είπε πως τ' αερικά και τα μάγια, που ανέφερε συνεχώς εκείνη, ήταν αληθινά· ούτε είδα ποτέ το βιβλίο με τα ξόρκια και τα μαντζούνια...».

Κοίταξε το ήρεμο, κοιμισμένο πρόσωπο της κόρης της. Ένωσε να σκληραίνει η μητρική της καρδιά. Ενώντια σε ποιον όμως έπρεπε να πολεμήσει;

«Έτσι έμαθα να μισώ τη μαγεία» κατέληξε. «Και τώρα βλέπω με το χειρότερο τρόπο πως είχα δίκιο».

Αύριο, σκέφτηκε, δε θα πήγαιναν στο σχολείο, ούτε στη δουλειά. Θα παρέμειναν στο μοναστήρι, περιμένοντας την τελική μάχη.

Και η τελική μάχη – δεν το ήξερε ακόμη – είχε πλησιάσει σε απόσταση μιας ανάσας.

6

Ο Αλέξης μοιράστηκε ένα κελί με το μπαμπά του και ο Νικήτας το διπλανό με τη μαμά του. Πριν κοιμηθούν, μαζεύτηκαν στο ίδιο κελί, να τα πούνε.

Ο μικρός Νικήτας, μισοξαπλωμένος στο κρεβάτι του κ. Σπύρου, άνοιξε το τάπλετ του, μπήκε στο Ίντερνετ κι άρχισε να παίζει το αγαπημένο του παιχνίδι, με υπερήρωες που πολεμούσαν τερατώδη ρομπότ.

Ο πατέρας του έσκυψε από πάνω του και είδε τι παίζει.

«Θα προτιμούσα να το κλείσεις αυτό» είπε.

«Γιατί;» απόρησε – πιο σωστά, διαμαρτυρήθηκε – το αγόρι.

«Δε μ' αρέσει η φάτσα τους» απάντησε ψύχραιμα ο πατέρας, μη ξέροντας πώς αλλιώς να το θέσει.

Ο μικρός γύρισε προς τον τοίχο χωρίς να μιλήσει και συνέχισε να παίζει. Ο κ. Σπύρος αποφάσισε να μη δώσει συνέχεια, αν και πειράχτηκε για την ανυπακοή. Δε θα ωφελούσε όμως σε τίποτα ένας καυγάς.

«Αλέξη μου», είπε μελιστάλαχτα η κ. Ελένη, «θα προσπαθήσεις, σε παρακαλώ, να μην εμπλακείς σε όλο αυτό;».

«Πώς να μην εμπλακώ, μαμά», χαμογέλασε ο νέος, «αφού έχω ήδη εμπλακεί;».

«Αναρωτιέμαι πώς τα κατάφερες» πήρε το λόγο, κάπως νευρικά, ο πατέρας του.

Το παλικάρι σήκωσε τους ώμους του:

«Να βοηθήσω μια ψυχή πήγα· δε φανταζόμουν πως θα πάρει τέτοιες διαστάσεις».

«Όταν ακούς για μαγεία, τι καταλαβαίνεις;» επέμεινε ο κ. Σπύρος. «Πως πρέπει ν' ανακατευτείς; Πήγες να βοηθήσεις... Και τι σε ένοιαζε εσένα;».

«Η Χρυσένια είναι συμμαθήτριά μου. Αλλά, εκτός απ' αυτό, αν δεις έναν άνθρωπο να 'χει πέσει μέσα σ' ένα λάκκο, και ξένος να 'ναι, δεν πρέπει ν' απλώσεις το χέρι να τον βοηθήσεις να βγει;».

«Καλύτερα να εξαφανιζόσουν όταν άρχισε η φασαρία, να σώσεις το τομάρι σου».

«Με συγχωρείς, μπαμπά, αλλά τότε θα ήμουν αυτό που είπες, τομάρι».

Ο Νικήτας σήκωσε το κεφάλι του από το τάμπλετ και στράφηκε προς το μέρος τους:

«Έχει δίκιο» είπε και γύρισε στο παιχνίδι του.

Ο πατέρας τους κούνησε το κεφάλι του.

«Το ξέρω» παραδέχτηκε σκεπτικός. Τι να πει; Είχε ζαλιστεί. Να πει: “Εμάς δε μας σκέφτηκες; Θες να σκοτωθούμε όλοι μας;” και κάτι τέτοια; Τι νόημα είχε; Ο γιος του ήταν χριστιανός· ήταν καλύτερος απ’ όλους τους· κι από ένα χριστιανό δεν μπορείς ν’ απαιτείς να προδώσει τις αρχές του. Το μόνο που θα καταφέρεις θα ’ναι να τον πληγώσεις.

“Εμένα δε με σκέφτεστε;” θα μπορούσε να του απαντήσει ο Αλέξης.

Τη στιγμή εκείνη ο Νικήτας ξεφώνισε ελαφριά και το τάμπλετ του ’πεσε πάνω στα σκεπάσματα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ανήσυχος ο κ. Σπύρος. Το αγόρι πετάχτηκε όρθιο, κρατώντας σφιχτά το τάμπλετ – σχεδόν αγκαλιάζοντάς το – άρπαξε τον αδερφό του απ’ το μπράτσο και βγήκαν έξω.

«Αλέξη, έλα μαζί μου» τον παρακάλεσε.

Οι γονείς τους κινήθηκαν να τους ακολουθήσουν. Ο νέος τους έγνεψε να περιμένουν· κάποιο μυστικό ήθελε να του ξεφουρνίσει ο μικρός.

Βγήκαν στην αυλή.

«Τι συμβαίνει, φιλαράκο;».

Του έδειξε το τάμπλετ.

«Η οθόνη έγραφε ένα μήνυμα: “Νικήτα, ακολουθήσέ με”. Κι όταν σκέφτηκα: “Ποιος είσαι;”, έγραφε το όνομα του ήρωα του παιχνιδιού μου, ο Ιππότης των Παγωμένων Άστρων!».

Ο Αλέξης ανατρίχιασε. Έκανε το σταυρό του και κοίταξε την οθόνη· έδειχνε μόνο τη φωτογραφία της επιφάνειας εργασίας, μια ζωγραφιά με Αμερικανούς υπερήρωες.

«Είναι δυνατόν κι εδώ μέσα, στο μοναστήρι, να μας πολεμούν;» αναρωτήθηκε φωναχτά. Ο αδερφός του ζάρωσε πάνω του. Ήταν ένα παχουλό αγόρι, αρκετά δειλό και προσκολλημένο κάπως υπερβολικά στη μαμά του. Ο Αλέξης τον αγκάλιασε διακριτικά, εφηβικά.

«Μη φοβάσαι» είπε, αν και ο ίδιος φοβόταν.

«Εσύ δε φοβάσαι;».

Αναγκάστηκε να πει την αλήθεια:

«Ναι, φοβάμαι». Σκέφτηκε λίγο. «Αλλά εδώ είναι ένα πνευματικό φρούριο, ίσως μπορούν να ρίξουν μερικά βέλη, ίσως ακόμη και φλεγόμενα βέλη, αλλά δε μπορούν να διεισδύσουν!».

Το είπε για να εμψυχωθεί ο ίδιος και να εμψυχώσει τον αδερφό του. Μέσα του ευχήθηκε να ήταν έτσι· ο μικρός τον κοιτούσε στα μάτια περιμένοντας κάτι που θα του έδινε θάρρος.

«Πάμε μια βόλτα;» είπε το παλικάρι.

Περπάτησαν στην αυλή, ανάμεσα στο ναό, στα οικήματα, στους κήπους με τα λουλούδια... Είχε φεγγάρι και ενίσχυε τις χλομές λάμπες που άναβαν πού και πού σε παλιομοδίτικους στύλους. Το μοναστήρι ήταν γαλήνιο και όμορφο στο ημίφως. Το τριζόني συνέχιζε τον εσπερινό του.

«Αλέξη;».

«Ορίστε, Νικήτα».

«Το κορίτσι σου είναι, έτσι;».

Ο Αλέξης χαμογέλασε και για πρώτη φορά ένιωσε άνετα να μιλήσει για τα συναισθήματά του:

«Ακόμα όχι, αλλά θα ήθελα να γίνει».

Ο Νικήτας χαμογέλασε κι εκείνος κοκκινίζοντας λίγο· χαλάρωσε κάπως.

«Ζούμε μια αληθινή ιστορία μαγείας;».

«Δυστυχώς, πολύ αληθινή. Μη φοβάσαι όμως· κάνε το σταυρό σου, την προσευχή σου, μείνε κοντά στο ναό, κοντά στο Χριστό. Ο Χριστός είναι ο πιο δυνατός απ' όλους». Γέλασε. «Ακόμα κι από τους ήρωες των παιχνιδιών σου!».

«Σίγουρα!» απάντησε γελώντας και το αγόρι.

Όμως στη στιγμή πάγωσε κι έδειξε με το χέρι του στην απέναντι γωνία:

«Μια γυναίκα!».

Ο Αλέξης έσφιξε τις γροθιές του κι άρχισε να λέει την Ευχή μέσα στην καρδιά του. Μια γριά μοναχή, μικροκαμωμένη, κάπως κυρτωμένη, ξετρώπωσε απ' τις σκιές. Τα δυο αγόρια ηρέμησαν.

Πλησίασαν. Φαινόταν πολύ γριά και φορούσε έξω απ' τα ράσα της το μαυροκόκκινο αγγελικό σχήμα, το διακριτικό της ένδυμα.

«Την ευχή σας, γερόντισσα» είπε ο Αλέξης.

Η γριουλά σταύρωσε τον αέρα προς το μέρος τους με το δεξί της χέρι. Τότε η καρδιά του παλικάριού ησύχασε εντελώς, γιατί κι ο διάβολος θα μπορούσε να εμφανιστεί σαν σεβάσμια γερόντισσα.

«Την ευχή του Κυρίου, παιδιά μου» απάντησε ήρεμα και καλοσυνάτα.

«Είστε εδώ, της μονής;». Πρόσεξαν πως η μαύρη στολή της διέφερε απ' τη φορεσιά των μοναζουσών που συναντούσαν από χθες το βράδυ.

«Όχι, ήρθα να σας δω. Σε λίγο, με τη δύναμη του Θεού, θα φύγω. Το μοναστήρι μου είναι πολύ μακριά».

«Τι λέτε γι' αυτά τα γεγονότα;».

Τους κοίταξε σοβαρά μ' ένα ζευγάρι διαπεραστικά φωτεινά ματάκια.

«Να προσέχετε. Και να προσεύχεστε. Ευτυχώς, έχετε καλούς υπερασπιστές. Και θα κάνω κι εγώ ό,τι μπορώ από πλευράς μου...».

«Θα γλιτώσει η Χρυσένια, γερόντισσα;» αποτόλμησε να ρωτήσει ο Αλέξης.

«Αν αφήσει το Χριστό να την προστατέψει... Πρέπει να τη βοηθήσετε· να τη βοηθήσουμε όλοι. Θα προσπαθήσουν να την πάρουν και θα κινδυνεύσει περισσότερο απ' όλους σας».

«Γερόντισσα, ξέρετε τι έγινε με το τάμπλετ μου;» ρώτησε φοβισμένος ξανά ο Νικήτας, δείχνοντάς της τη συσκευή. «Κάποιος με κάλεσε μέσα απ' την οθόνη. Ποιος ήταν; Ο Σατ...». Δεν τόλμησε να ολοκληρώσει το όνομα.

Η γερόντισσα άπλωσε το χεράκι της και πήρε το τάμπλετ. Δεν το κοίταξε καθόλου. Μόνο, σκυθρωπή, με μια κίνηση, το πέταξε σ' ένα καλαθάκι για τα σκουπίδια κρεμασμένο εκεί δίπλα.

«Ει!» διαμαρτυρήθηκε το αγόρι και κινήθηκε να το μαζέψει. Η μοναχή τον σταμάτησε.

«Αν θες να μην κινδυνεύεις», είπε ψυχρά, «άφησέ το εκεί μέσα. Δε σου χρειάζεται».

Πλησίασε στο πρόσωπό του – είχαν περίπου το ίδιο ύψος – κρατώντας τον απ’ τον ώμο.

«Δε σου χρειάζεται» ξαναείπε. «Να σου χρειάζοταν, να πω ναι. Αλλά δε σου χρειάζεται. Στα παιδιά της ηλικίας σου, αυτά τα πουλάνε μόνο για να εξαρτηθείτε».

Ο Αλέξης χαμογέλασε. Έσκυψε και ασπάστηκε το λιπόσαρκο χέρι της μοναχής. Μύριζε σα λιβάνι.

«Πάμε μέσα» είπε τρυφερά στον αδερφό του.

Ο Νικήτας φίλησε κι εκείνος το ευλογημένο χεράκι. Η μοναχή τον σταύρωσε στα μαλλιά. Σταύρωσε και τον αέρα κατά τον Αλέξη. Τα δυο αγόρια γύρισαν και κατευθύνθηκαν προς τα κελιά τους. Εκείνη κάθισε σ’ ένα παγκάκι, έβγαλε ένα τεράστιο κομποσχοίνι κι άρχισε να το ξεκουκίζει, κόμπο κόμπο, λέγοντας από μέσα της την Ευχή του Ιησού.

Κουκουβάγιες και κοράκια άρχισαν να στρηνιάζουν και να πετούν μακριά, ξεκολλώντας από τα δέντρα που περικύκλωναν το μοναστήρι. Έφευγαν· οι μάγοι και οι δαίμονες, που καιροφυλακτούσαν μέσα στο δάσος, έξω από τα τείχη, έφευγαν. Τους έκαιγε το όνομα του Ιησού.

Η γριά σα να μην καταλάβαινε τίποτα· ήρεμη, σχεδόν ανέκφραστη, συνέχιζε την προσευχή της. Η μητέρα Μακρίνα πλησίασε στο παράθυρο του κελιού της με το αναπηρικό καροτσάκι της. Τράβηξε την κουρτίνα, την είδε και χαμογέλασε. Σε λίγες ώρες θα σήμαινε το τάλαντο και θα ξεκινούσε η ολονυχτία· όμως αυτή η

γριούλα, στο κορμί σχεδόν νάνος, μα στην ψυχή
γιγάντισσα, είχε κιόλας ξεκινήσει, ενισχύοντας και
επεκτείνοντας τον πνευματικό θόλο που, προς το
παρόν, τους προστάτευε.

Κεφάλαιο 7

1

Ο Άλκιμος δεν κοιμήθηκε καθόλου τούτη τη νύχτα. Έτρεξε στα δάση που είχαν απομείνει στην Αττική σαν ελάφι, πέταξε στους ουρανούς σαν πουλί, κολύμπησε στις λιμνούλες της εξοχής σαν ψάρι. Αλλά δεν ησύχαζε.

Η διπλή αποτυχία τον συντάραζε· του είχαν μάθει πως είναι παντοδύναμος, πως ό,τι θέλει μπορεί να το καταφέρει, κι όμως δεν μπόρεσε να πείσει τη Χρυσένια να μην πάει το Σάββατο το βράδυ στο πάρκο, ούτε να την τραβήξει μαζί του ή έστω να την εξοντώσει έξω απ' το σπίτι της την ίδια νύχτα!

Η καρδιά του, ένα ενεργό ηφαίστειο, δεν ανεχόταν την αποτυχία. Δεν ανεχόταν το βλέμμα της αρχιέρειας, που θα του έλεγε με αυστηρότητα πως την απογοήτευσε. Μια γυναίκα δεν ήταν δυνατόν να ταπεινώνει έναν άντρα, έναν ισχυρό εκπαιδευμένο και μυημένο μάγο, τον εκκολαπτόμενο απόλυτο άντρα!

Μα τι να έκανε; Όταν εμφανιζόταν μπροστά της, ένιωθε σαν ποντίκι. Κι αυτό έκανε την καρδιά του ακόμη πιο οργισμένο ενεργό ηφαίστειο.

Γύρισε στο σχολείο, ένα τεράστιο σχολικό συγκρότημα, που σε λίγο θ' άνοιγε τις πύλες του για

μια καινούργια εβδομάδα άγχους, ανταγωνισμού, αποστήθισης, πνευματικού ευνουχισμού και εφηβικών ορμονικών εξάρσεων. Μετατράπηκε σε λιοντάρι και με δυο σάλτα βρέθηκε στην ταράτσα.

Κοίταξε κάτω και γύρω μισοκρεμασμένος στο κενό, μυρίζοντας την ατμόσφαιρα. Άνθρωποι, πολλοί άνθρωποι πλησίαζαν από κάθε κατεύθυνση. Μαθητές και μαθήτριες, μοσχομυρισμένες, με τρυφερό, νόστιμο κρέας. Έγλειψε τα χείλη του με την πελώρια λιονταρίσια γλώσσα του.

Μέσα του γεννήθηκε η επιθυμία να περιμένει να μαζευτούν όλοι κι ύστερα να ορμήσει! Τι πανηγύρι θα γινόταν! Δε θα είχε ξανασυμβεί κάτι τέτοιο, ούτε στην Κένυα ή στη Νιγηρία. Θα μπορούσε να τους σκοτώσει όλους, να χορτάσει την πείνα του – τη λαιμαργία του – κατασπαράζοντας έναν δυο, τους πιο τρυφερούς, τους πιο μικρούς, ασφαλώς κορίτσια, και να φύγει βουτηγμένος στο αίμα, να ενωθεί με τη λιονταρίσια αγέλη και να περιμένει την τελετή, όταν νυχτώσει.

Όμως ένωθε παράλληλα ένα κενό. Εκείνη δεν ήταν εκεί. Εκείνη που ήθελε να κατασπαράξει, αυτήν μόνο, θα έλειπε σήμερα. Τ' όνομά της θα γραφόταν στο απουσιολόγιο, γιατί είχε καταφύγει σ' έναν αδιαπέραστο πνευματικό θόλο, που προς το παρόν την προστάτευε από τα δόντια του. Όμως η αρχιέρεια

του είχε υποσχεθεί πως το βράδυ θα την είχε στη διάθεσή του· θα του την πρόσφερε ο μεγάλος μάγος, ο ιδρυτής του Τάγματος, κι εκείνος θα γευόταν αχόρταγα τη σάρκα και το αίμα της, που λαχταρούσε!

Επειδή ήταν ερωτευμένος μαζί της και την ποθούσε, όπως ποθεί ένα λιοντάρι τη λέαινά του.

Εκείνη· η Χρυσένια.

Η προστατευόμενή του, η Ήβη, θα έλειπε επίσης· και το δικό της όνομα θα γραφόταν στο απουσιολόγιο. Τη φύλαγαν σε ασφαλές μέρος η μητέρα της και η αρχιέρεια. Εκείνη ήταν το διαμάντι· από κείνη, από τη μήτρα της, θα άρχιζαν όλα.

Μάγοι από ολόκληρη την Ευρώπη, τα μέλη του Τάγματος των Λιονταριών, είχαν συγκεντρωθεί στην Αθήνα. Εδώ ο αρχιμάγος, ο πρωτομάγος, είχε καλέσει τις θεότητες του αρχαίου κόσμου, που παραφύλαγαν στα σπήλαια και τις καταβόθρες περιμένοντας να ξανασκαρφαλώσουν στην επιφάνεια. Τώρα πια, πολλοί τους λάτρευαν, απαρνούμενοι τη μισητή θρησκεία του Ναζωραίου, που είχε εξορίσει τους πολυδύναμους θεούς τους στον κάτω κόσμο, στον κόσμο των σπηλαίων.

Οι χριστιανοί, αυτοί οι γλοιώδεις υπάνθρωποι που δεν τους άξιζε ν' αναπνέουν τον ίδιο αέρα μ' εκείνον, τον αέρα του Δία, είχαν γεμίσει τα ιερά άλση ναούς των αγίων τους και του Θεού τους! Είχαν πολεμήσει με μανία να ξεριζώσουν την αρχαία θρησκεία των πνευμάτων! Μα τα πνεύματα δεν είχαν πεθάνει· περίμεναν, και οι μάγοι, χρόνια τώρα, τους έδιναν ζωή και ενέργεια και τα ξυπνούσαν.

Από το μυαλό του πέρασε η ζωή του. Ήταν μόνο δεκαοχτώ χρονών κι ήταν κιόλας ένας σοβαρός μάγος. Οι πολλοί – τα μυρμήγκια – έβλεπαν έναν έφηβο, άγριο κι εριστικό, μαθητή της τρίτης λυκείου, που ετοιμαζόταν για τις Πανελλήνιες. Όμως εκείνος είχε μια άλλη ζωή. Μια ζωή, που ξεδιπλωνόταν στην πολύχρωμη ιστορία της ανθρωπότητας, σελίδα σελίδα, από τότε που θυμόταν τον κόσμο.

Ο Άλκης δεν είχε κληρονομικό χάρισμα, όπως τα κορίτσια. Οι γονείς του, ευκατάστατοι μικροαστοί, που ο ίδιος τους περιφρονούσε όπως κι όλο τον κόσμο, δεν ήξεραν τίποτα για τη μαγεία, ούτε για τις κρυφές κι ανομολόγητες δραστηριότητες του γιου τους.

Στο δημοτικό τον περιμάζεψε ο Φοίβος. Ωραίος και σίγουρος για τον εαυτό του· του έδωσε σημασία κι έγινε γι' αυτόν το τέλειο πρότυπο.

Από τις καφετέριες πέρασαν στα μπαράκια κι από τα μπαράκια στις επικλήσεις πνευμάτων. Σιγά σιγά του έκανε την πρώτη μύηση. Τον έβαλε κατευθείαν στα σκοτεινά μυστικά. Μυστικά, που συνοδεύονταν από αίμα και σπέρμα.

Μεθυσμένος, ο Άλκης δεν είχε πια ενδιαφέρον για την πεζή, χωρίς μαγεία, καθημερινότητα των άλλων. Κι όταν γνώρισε την Ήβη και τη Χρυσένια, πήρε εντολή από το Φοίβο να παραστήσει τον κοινό, ακίνδυνο μάγο, γιατί η Ήβη έμελλε να γίνει ο Θησαυρός που θα είχε στη φύλαξή του κι η Χρυσένια η συντρόφισσα και συμπαραστάτις της.

Όμως ο Ναζωραίος ήταν ύπουλος κι έριξε στο δρόμο τους το γυαλάκια. Έπρεπε αμέσως να τον έχει κατασπαράξει, μα δεν περίμενε πως θα έπαιζε κάποιο ρόλο αυτός ο ασήμαντος, σαν κατσαρίδα, ηλίθιος, βρομιάρης, κουρελής, ανάξιος, απεριποίητος...

Βρυχήθηκε με όλη τη δύναμη των πνευμόνων του! Από την ταράτσα αντήχησε ο βρυχηθμός του σ' όλο το Γαλάτσι. Μαθητές, καθηγητές κι εργαζόμενοι στο σχολείο, που είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται, κέρωσαν. Οι κάτοικοι κι οι περαστικοί απόμειναν αποσβολωμένοι.

Το θηρίο είχε έρθει κοντά τους!

Ο διευθυντής τηλεφώνησε στην αστυνομία. Άντρες της ασφάλειας του σχολείου ωστόσο, οπλισμένοι με ρόπαλα κι ό,τι άλλο άρπαξαν στο πέρασμά τους, ανέβηκαν στην ταράτσα.

Δε βρήκαν τίποτα. Όμορφος, περιποιημένος, με την τσάντα στον ώμο, ο Άλκης περνούσε την πύλη μαζί με εκατοντάδες συμμαθητές του, ένα ανώνυμο πλήθος που πήγαινε, σαν κοπάδι, για μια ακόμα πνιγηρή και βαρετή μέρα μισητών μαθημάτων.

2

Η Μάχη σηκώθηκε το πρωί, μπήκε στο μπάνιο, έπλυνε τα δόντια της, έκανε ένα τονωτικό ντους, έφτιαξε και ήπιε έναν απολαυστικό χυμό από ανάμικτα φρούτα, ντύθηκε, χτενίστηκε και ξεκίνησε για τη δουλειά της. Βγαίνοντας από την πολυκατοικία κοίταξε γύρω της· βρισκόταν στην Καλλιθέα. Ε βέβαια, αφού εκεί έμενε! Πήρε τον ηλεκτρικό και κατέβηκε στην Ομόνοια, για να επιβιβαστεί στο μετρό και να πάει στην περιοχή του Μέγαρου Μουσικής· εκεί εργαζόταν, σ' ένα δικό της κτηνιατρείο.

Στο σταθμό του ηλεκτρικού της Ομόνοιας, κατάμεστο από κόσμο κάθε ηλικίας, που πηγαινοερχόταν σαν κουρδισμένος ή περίμενε τους συρμούς σ' ένα σύντομο επιτρεπτό διάλειμμα χαλάρωσης – πολλούς

ανάπηρους πρόσεξε, με δεκανίκια ή καροτσάκια – μεταμορφώθηκε σε λιοντάρι, όχι, σε τίγρη, και χίμηξε απροειδοποίητα σε μια συντροφιά φοιτητών, που είχαν ξεκινήσει για τη σχολή τους. Το πλήθος άρχισε να ουρλιάζει τρέχοντας πανικόβλητο, διασκορπίστηκε σα φωτιά σε κουκουνάρια, κι εκείνη πλάκωσε με τα νύχια της ένα παλικάρι και μια κοπέλα κι άρχισε με τα δόντια της να τους ξεσχίζει!

Και τότε απότομα ξύπνησε. Πετάχτηκε απ' το αναπαυτικό της στρώμα (ασυνήθιστο γι' αυτήν) κάθιστο κι ανασαίνοντας με δυσκολία.

Ανακάθισε και, με τη βοήθεια των ξεχωριστών ικανοτήτων της, επανέφερε τη συνείδησή της στην καθημερινότητα και τη μνήμη της στην αληθινή ζωή της.

Δεν ήταν πια η Μάχη. Κανείς πλέον δεν την αποκαλούσε μ' αυτό το όνομα, ούτε τολμούσε να ξεστομίσει “η Μάχη φταίει”! Ήταν η αρχιέρεια του Τάγματος των Λιονταριών και αναρωτιόταν γιατί κάποια όνειρα, ευτυχώς σπάνια, επανέρχονταν επιμένοντας να την ταράζουν.

Για να ξεμουδιάσει μετατράπηκε σε γάτα και βολτάρισε μέσα στο σπίτι όπου φιλοξενούνταν αυτές τις μέρες, για να προσέχει την Ήβη, γουργουρίζοντας

αμήχανα στην αρχή και, όσο πήγαινε, πιο άνετα. Δεν είχε καμιά φυσιολογική ζωή ποτέ δεν είχε. Δεν πρόλαβε καν να γνωρίσει πώς είναι να ζεις όπως οι κοινοί άνθρωποι, αφού η Μάχη, για όλους, είχε σκοτωθεί πριν αποφοιτήσει απ' το λύκειο στην αεροπορική τραγωδία που θυμόταν πολύ καλά, στο αεροδρόμιο της Μόσχας.

Δυόμισι χρόνια περιπλανήθηκε στη Ρωσία, χωρίς να ξέρει πού είχε φτάσει κάθε φορά, μέχρι που την περιμάζεψε ο δάσκαλός της, ο μέντοράς της, ο πνευματικός της πατέρας, ο περισσότερο πατέρα της από το φυσικό της γεννήτορα. Μεταμορφωμένη σε πουλί ή ζώο κι επικοινωνώντας με τ' άλλα ζώα (ή αποφεύγοντάς τα ή κατασπαράζοντάς τα!), ήταν ευκολότερο να διανυκτερεύει, να διαχειμάζει, να τρέφεται και να επιβιώνει. Έτσι, θέλοντας και μη, τελειοποίησε τις ικανότητές της, όχι μόνο στις μεταμορφώσεις, αλλά και στην προσαρμοστικότητα, τη σκληρότητα και την επιβίωση.

Εκείνος, ως διά μαγείας (ή όχι ως), ήρθε κοντά της ακριβώς την ημέρα που, πρώτη φορά, μετά από χιλιάδες αναστολές και πολυήμερη πείνα, καταβρόχθισε ανθρώπινο κρέας. Είχε διαβεί τον προσωπικό της Ρουβίκωνα, το δικό της ποταμό Άλυ,

που, διαβαίνοντάς τον, είχε καταστρέψει μια μεγάλη αυτοκρατορία· τη συνείδησή της¹.

Αν και ποτέ δεν της το είπε, ήταν βέβαιη μέσα της πως εκείνος τα είχε κανονίσει όλα. Την έφερε εκεί, την εκπαίδευσε και τη μάζεψε όταν θεώρησε πως είναι έτοιμη· έτοιμη για κείνον, για το σκοπό του.

Ποτέ δεν την άγγιξε ερωτικά, δεν αποπειράθηκε να την αποπλανήσει – αν και ήδη την είχε αποπλανήσει με άλλο τρόπο. Της έδωσε στοργή, όση χρειαζόταν, και αυστηρότητα όση χρειαζόταν. Τη μύησε σε απόκρυφες τέχνες που δε φανταζόταν καν ότι υπάρχουν· την απέκοψε απ’ τον κόσμο και την έβαλε να ζει σ’ έναν άλλο κόσμο.

¹ Υπαινιγμός στον απατηλό χρησμό του μαντείου των Δελφών προς το βασιλιά Κροίσο, που ζήτησε συμβουλή για να ξεκινήσει πόλεμο κατά των Περσών: «Αν ο Κροίσος διαβεί τον ποταμό Άλυ, θα καταστρέψει μια μεγάλη αυτοκρατορία». Περιχαρής κήρυξε τον πόλεμο, αλλά καταστράφηκε η δική του αυτοκρατορία. Ο Ρουβίκωνας ήταν ένας ποταμός στην Ιταλία, πέρα από τον οποίο οι Ρωμαίοι στρατηγοί δεν είχαν δικαίωμα να κατεβάσουν συντεταγμένες τις λεγεώνες τους, για να αποφεύγεται ο κίνδυνος εμφύλιου πολέμου ή πραξικοπήματος. Ο Ιούλιος Καίσαρας τον διάβηκε, αφού αμφιταλαντεύτηκε αρκετά, όταν επρόκειτο να πολεμήσει τον Πομπήιο (49 π.Χ.) και τότε είπε την περίφημη φράση “ο κύβος ερρίφθη” (alea jacta est).

Και σ' αυτό τον κόσμο ζούσε μέχρι τώρα. Πώς ήταν δυνατόν να προσαρμοστεί σε ζωή κοινού θνητού, αφού ένιωθε πως δεν ήταν πια θνητή, ούτε αδύναμη, αλλά αθάνατη, ημίθεα και παντοδύναμη; Πώς ήταν δυνατόν να γινόταν δεκτή από τους κοινούς θνητούς, ακόμη κι αν το επιθυμούσε, με το κάτωχρο δέρμα και τα σκοτεινά φεγγαρίσια μπλε μάτια, που συχνά πετούσαν κίτρινες αστραπές, και μ' αυτή την απαίσια ουλή – ανάμνηση από τη μονομαχία της μ' έναν άλλο λύκο στη ρωσική τούνδρα – να διακοσμεί το αριστερό της μάγουλο;

Βέβαια μπορούσε να μεταμορφωθεί, μα δε θα ήταν τότε περήφανη για τον εαυτό της. Δε χρειαζόταν τη ζωή των κοινών θνητών. Ζούσε εξάισια στις σκιές, όπου την είχε βυθίσει ο μέντοράς της, κοιμόταν στα άλση, στους βωμούς, στα ιερά και τα βάραθρα, σαν πουλί ή ζώο, παρέα με τα θηρία του αγρού, τα πνεύματα του σκοταδιού και τα μεσημβρινά δαιμόνια· και καρτερούσε. Ήταν η αληθινή εκλεκτή του, περισσότερο κόρη του από τη φυσική του κόρη, που δεν ήταν γι' αυτόν παρά ένα όργανο, και δεν ήθελε τίποτ' άλλο γι' αντάλλαγμα. Είχε άλλωστε αρκετά: τις δυνάμεις, την αθανασία, την ενότητα με τα ζώα και τα πνεύματα όλων των κόσμων.

Όλων; Μάλλον όχι. Ήξερε πως υπήρχε ένας κόσμος με πνεύματα που δε συμφωνούσαν με τις επιλογές της

και με τα σχέδια του μέντορά της (μήπως από 'κει έρχονταν τα όνειρα; ό,τι ξόρκια κι αν έκανε, δεν κατόρθωνε ν' απαλλαγεί εντελώς απ' αυτά). Αλλά εκείνος την είχε πείσει πως τα πνεύματα που υπηρετούσε ο ίδιος ήταν πιο ισχυρά και τελικά θα νικούσαν και θα σύντριβαν τους αποστάτες!

Ή μήπως εκείνοι ήταν οι αποστάτες; Άραγε, αναρωτήθηκες ποτέ, Μάχη;

3

Οι τέσσερις μαθητές, που οι σοροί τους ανασύρθηκαν την Κυριακή το πρωί από τα θεμέλια μιας οικοδομής, κηδεύτηκαν μαζί σε μια κεντρική ορθόδοξη εκκλησία – αφού οι οικογένειές τους το ζήτησαν – χωρίς να ρωτήσει κανείς ποιο ήταν το θρήσκευμά τους, αν είχαν κάποιο.

Λαοθάλασσα, δημοσιογράφοι, επίσημοι... Συμμαθητές και καθηγητές κατέκλυζαν το ναό, μαυροφορεμένοι αναρχικοί και οργισμένοι ροκάδες και ράπερς είχαν συγκεντρωθεί στην αυλή, αλλά και παρέες χορευτών brakedance απέδιδαν τιμή με το δικό τους παράξενο τρόπο κάνοντας απίθανες χορευτικές φιγούρες στον αύλειο χώρο γύρω απ' το ναό, κατά τη διάρκεια της νεκρώσιμης ακολουθίας, για το περιεχόμενο της οποίας κανείς δε νοιαζόταν.

Τα λόγια των παπάδων (μα έλεγαν τίποτα;) καλύπτονταν από τους δικαιολογημένους γοερούς θρήνους των μαυροντυμένων μανάδων που ολοφύρονταν.

Πριν το “δεύτε τελευταίον ασπασμόν”, ο διευθυντής του λυκείου, στο οποίο φοιτούσαν (και που ήταν άλλο από το σχολείο της Χρυσένιας και του Αλέξη), πήρε το μικρόφωνο και εκφώνησε κάποιον επικήδειο. Διαβάστηκαν επίσης ψηφίσματα του δεκαπενταμελούς, των καθηγητών και του συλλόγου γονέων και κηδεμόνων. Η κατάσταση ήταν δεόντως τραγική.

Η μόνη που έλειπε απ’ αυτή τη σύναξη ήταν η Ρεβέκκα. Είχε βγει από το νοσοκομείο, αλλά υπέφερε ακόμη από ισχυρό νευρικό κλονισμό. Οι γιατροί δεν είχαν τελειώσει μαζί της.

Ο υπέροχος άντρας, με τον οποίο ήταν ερωτευμένη, της έφερε λουλούδια και κάθισε μαζί της αρκετή ώρα. Η παρουσία του τη στήριξε φοβερά. Οι γονείς της κατάλαβαν πως αυτή η σχέση, που δεν την ενέκριναν λόγω της μεγάλης διαφοράς ηλικίας, θα συνέβαλλε καθοριστικά στην ανάρρωσή της.

Στην εκκλησία, πριν σηκώσουν τα τέσσερα λευκά φέρετρα, ένας ηλικιωμένος άντρας με λευκό κοστούμι

– κάποιος καθηγητής μάλλον – πλησίασε στην ωραία πύλη, όπου στέκονταν ακόμη οι ιερείς και οι προλαλήσαντες, και ζήτησε να μιλήσει.

Ανέβηκε δυο σκαλοπάτια, πήρε το μικρόφωνο. Ένας αέρας μεγαλοπρέπειας τον τύλιγε και πριν ακόμη αρχίσει όλοι σώπασαν. Αυτή η ησυχία εξαπλώθηκε και στον αύλειο χώρο και οι παριστάμενοι, μαζί με τους χορευτές brakedance, σταμάτησαν κι έδωσαν προσοχή, χωρίς να ξέρουν το λόγο.

Και εκείνος είπε:

«Με έντονη την επίγνωση της ανεπάρκειάς μου, θα προσπαθήσω να αρθρώσω λίγες σκέψεις για τους πολλούς θανάτους που βλέπουμε γύρω μας, μεμονωμένους και μαζικούς. Συγχωρέστε την τόλμη μου και εύχομαι ο Θεός να μας καθοδηγήσει όλους, ώστε να πούμε αλήθειες, προς όφελος όλων μας.

Στα πικρά χείλη και στις ματωμένες καρδιές των ανθρώπων πλανάται το ερώτημα: Τι Θεός είναι Αυτός, που αφήνει τους ανθρώπους ν' αρρωσταίνουν και να πεθαίνουν νέοι; Που επιτρέπει γονείς να θάβουν τα παιδιά τους, σύζυγοι τους συζύγους τους, παιδιά τους γονείς τους;

Τι έκανε ο Θεός για το θάνατο; Μήπως κάθετα στον ουρανό και παρατηρεί ασυγκίνητος τα δημιουργήματά

Του να βασανίζονται σα μυρμήγκια που πέσανε σ' ένα αυλάκι με νερό;»

Σ' αυτά τα λόγια, που βάρυναν την ατμόσφαιρα σαν κεραυνός, δυνάμωσαν οι ολολυγμοί των χαροκαμένων μανάδων. Ο ομιλητής περίμενε λίγες στιγμές, να κοπάσει ο θόρυβος, και συνέχισε:

«Ας πούμε, λοιπόν, τι έκανε ο Θεός για το θάνατο:

Ο Υιός του Θεού και Θεός, ο Ένας από την Αγία Τριάδα, με τη σύμφωνη γνώμη και τη συνεργασία των Άλλων Δύο (του Πατέρα, που Τον έστειλε, και του Αγίου Πνεύματος, που πραγματοποίησε την ενανθρώπισή Του), έγινε άνθρωπος και άφησε τους ανθρώπους να τον βασανίσουν και να τον σκοτώσουν φρικτά, για να δώσει σε όλους τους ανθρώπους – ακόμα και στους βασανιστές Του – τη δυνατότητα να Τον γνωρίσουν, να Τον πλησιάσουν, να ενωθούν μαζί Του και να σωθούν στην αιωνιότητα.

Έγινε άνθρωπος και πέθανε ως άνθρωπος, για να καλέσει κοντά Του την ανθρωπότητα, που βασανιζόταν από το κακό, το θάνατο και το διάβολο, να την ενώσει σε ένα σώμα (την Εκκλησία) και να της δώσει τη δυνατότητα απελευθέρωσης και αθανασίας. Το έκανε μάλιστα έτσι, με το να πεθάνει – αντί να επέμβει δυναμικά, ως παντοδύναμος, και να συντρίψει τους αμαρτωλούς – για να Τον πλησιάσει

όποιος θέλει, ελεύθερα, χωρίς να επιβάλει σε κανέναν να Τον πιστεύει και να Τον λατρεύει. Και το έκανε από καθαρή και ανιδιοτελή αγάπη, χωρίς ο ίδιος να έχει να κερδίσει απολύτως τίποτα.

Γι' αυτό, στην Ορθόδοξη Εκκλησία λέμε ότι ο θάνατος νικήθηκε και, ουσιαστικά, καταργήθηκε. Για να είμαστε ακριβείς, προς το παρόν ο θάνατος καταπατήθηκε· θα καταργηθεί οριστικά με την ανάσταση των νεκρών, στη Δευτέρα Παρουσία.

Δεν υπάρχει θάνατος, μόνο ένα ταξίδι από εδώ στον “ουρανό”, δηλαδή στον κόσμο των ψυχών. Εκεί οι άνθρωποι περιμένουν το τέλος της Ιστορίας και τη γενική ανάσταση όλων των νεκρών, μετά την οποία θα υπάρχει αιώνια ζωή στη Γη ή τουλάχιστον σε μια ανακαινισμένη μορφή του δικού μας σύμπαντος.

“Περιμένουμε καινούργιους ουρανούς και καινούργια γη, κατά την υπόσχεση του Χριστού, όπου θα κατοικεί η δικαιοσύνη” γράφει ο απόστολος Πέτρος στη 2η επιστολή του, στο κεφάλαιο 3. Αποδείξεις;».

Ήδη όλοι κρέμονταν από τα χείλη του και περίμεναν ν' ακούσουν πού θα το πάει, γιατί κι η χροιά της φωνής του ήταν τέτοια που του συνέπαιρνε και τους συγκινούσε.

«Υπάρχουν τρία πολύ σοβαρά τεκμήρια για το ότι η ζωή συνεχίζεται και μετά το θάνατο:

Το πρώτο τεκμήριο είναι η διδασκαλία του Ιησού Χριστού. Ο Χριστός κήρυξε άρα πολλές φορές ότι η ζωή είναι αιώνια και μάλιστα ότι η αληθινή ζωή είναι κοντά Του – μια ζωή που αρχίζει από εδώ και συνεχίζεται στην αιωνιότητα.

Είπε: “Αλήθεια σας λέω ότι όποιος ακούει τα λόγια μου και πιστεύει σ’ Εκείνον που με έστειλε, έχει ζωή αιώνια, και δεν πηγαίνει σε κρίση” (δηλ. δεν τον κρίνει ο Θεός), “αλλά έχει ήδη πάει από το θάνατο στο ζώή. Αλήθεια σας λέω, ότι έρχεται ώρα – και ήδη ήρθε – που οι νεκροί θ’ ακούσουν τη φωνή του Υιού του Θεού και αυτοί που θα την ακούσουν θα ζήσουν... Έρχεται ώρα, που όλοι όσοι βρίσκονται στους τάφους θ’ ακούσουν τη φωνή του και θα πάνε, εκείνοι που έκαναν το καλό, σε ανάσταση ζωής, κι εκείνοι που έκαναν το κακό, σε ανάσταση κρίσης” (κατά Ιωάννην ευαγγέλιο, κεφάλαιο 5, στίχοι 24-29).

Στην αγία Μάρθα, την αδερφή του Λαζάρου, που έκλαιγε για τον αδερφό της, ο Χριστός είπε: “Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή. Όποιος πιστεύει σ’ εμένα, κι αν πεθάνει, ια ζήσει· και κάθε ζωντανός που πιστεύει σ’ εμένα δε θα πεθάνει ποτέ. Το πιστεύεις αυτό;” (κατά Ιωάννην, κεφάλαιο 11, στίχοι 25-26).

Ο Χριστός πέθανε και αναστήθηκε για να λυτρώσει από το θάνατο εμάς, όχι τον εαυτό του. “Τελευταίος εχθρός καταργείται ο θάνατος” γράφει ο απόστολος Παύλος στην α’ επιστολή του προς

Κορινθίους, κεφάλαιο 15, που βρίσκεται μέσα στην Καινή Διαθήκη, μετά τα ευαγγέλια.

Τα σημεία στην Καινή Διαθήκη που μιλούν για την ανάσταση των νεκρών είναι πάρα πολλά. Η ανάσταση αυτή περιγράφεται κιόλας στο κεφάλαιο 25 του κατά Ματθαίον ευαγγελίου, στα τελευταία κεφάλαια της Αποκάλυψης και αλλού.

Αν λοιπόν κάποιος είναι χριστιανός, αυτό σημαίνει πως παραδέχεται ότι ο Χριστός δεν είπε ψέματα στους ανθρώπους. Και ο Χριστός διακήρυξε ότι αυτό ακριβώς ήρθε να κάνει, να φέρει στους ανθρώπους αιώνια ζωή, ελευθερώνοντάς τους από το θάνατο και το διάβολο».

Κανείς δεν έκλαιγε πια, ούτε ασχολιόταν με τον εαυτό του και με το πώς ο ίδιος είχε βιώσει την τραγωδία. Κανείς δε σκεφτόταν τις φωτογραφίες από την κηδεία που θ' αναρτούσε στο Facebook και τα σχόλια που θ' ανέβαζε στο Twitter. Οι έφηβοι μαθητές, φίλοι και συμμαθητές των νεκρών, ακόμα κι εκείνοι άκουγαν. Ο λυκειάρχης κι οι καθηγητές, στην πλειοψηφία τους αγνωστικιστές και άθεοι, ακόμα κι εκείνοι άκουγαν. Οι μαυροφορεμένοι αναρχικοί και οι οργισμένοι ροκάδες, οι ράπερς και οι χορευτές break-dance, ακόμα κι εκείνοι άκουγαν.

«Το δεύτερο τεκμήριο ότι η ζωή είναι αιώνια είναι οι άγιοι. Οι άγιοι είναι άνθρωποι σαν εμάς, που

έζησαν μια χριστιανική ζωή, γεμάτη πίστη και αγάπη προς όλο τον κόσμο, συγχωρώντας ακόμη και τους εχθρούς τους, και έφτασαν στο σημείο να ενωθούν με το Θεό, να γίνουν ένα μαζί Του, και να αποκτήσουν αυτή την αιώνια ζωή που δίδαξε ο Χριστός, την κατάσταση της αιώνιας χαράς που ονομάζουμε “παράδεισο”.

Άγιος γίνεται ο άνθρωπος ακόμη και πριν πεθάνει. Στις βιογραφίες των αγίων – και των σύγχρονων, όπως των γνωστών μεγάλων γερόντων Παϊσίου, Πορφυρίου, Ιακώβου της Εύβοιας, Σωφρόνιου του Έσσεξ, Ιωσήφ του Ησυχαστή, Σοφίας της Κλεισούρας, Λαμπρινής της Άρτας, Ματρώνας της Μόσχας, Ιωάννη Μαξίμοβιτς, Γαβριήλ της Γεωργίας, Κλεόπα της Ρουμανίας, Ευμένιου του Λεπροκομείου Αθηνών και πολλών άλλων – βλέπουμε την ενότητά τους με το Θεό και με όλα τα πλάσματα του κόσμου (ανθρώπους, ζώα, αγγέλους...) ενώ ακόμα ζούσαν. Όμως “μικροί άγιοι” (ίσως και μεγάλοι) υπάρχουν και δίπλα μας. Απλοί άνθρωποι, ορθόδοξοι χριστιανοί, γεμάτοι ταπείνωση, πίστη και αγάπη. Άνθρωποι που συχνά τους κοροϊδεύουμε, αλλά που μπορεί να ζουν μέσα στο Φως του Χριστού.

Δεν είναι τρελοί, αλλά τους θεωρούμε τρελούς, επειδή ζουν μια ζωή τόσο διαφορετική απ’ αυτήν που έχουμε μάθει εμείς να ζούμε. Αν τους γνωρίσουμε καλύτερα, χωρίς να τους αντιμετωπίζουμε εγωιστικά, θα ανοίξει μπροστά στα μάτια μας ένας άγνωστος

φωτεινός κόσμος. Αληθινός φωτεινός κόσμος, κι όχι φανταστικός, σαν αυτούς που διαβάζουμε στα μυθιστορήματα και βλέπουμε στις ταινίες φαντασίας.

Αλλά αυτός ο κόσμος χρειάζεται μια δέσμευση: το να γίνουμε μέλη του Σώματος του Χριστού, της Ορθόδοξης Εκκλησίας, μέσα στην οποία μπορεί να γιατρευτούν οι πληγές της ψυχής μας, η κακία μας και τα ελαττώματά μας, και να έρθει στην καρδιά μας η αληθινή ταπεινή αγάπη και το Φως του Θεού.

Για να μην πολυλογούμε, οι άγιοι, πεθαίνοντας, δεν πέθαναν, αλλά συνεχίζουν να εμφανίζονται αμέτρητες φορές και να κάνουν θαύματα. Ο άγιος Γεώργιος, η αγία Παρασκευή κ.τ.λ. έζησαν πριν από περίπου 17 ή 18 αιώνες κι όμως εμφανίζονται ακόμη και σήμερα. Ο άγιος Ραφαήλ πριν από 5 αιώνες. Ο άγιος Νεκτάριος πριν ένα αιώνα. Ο άγιος Λουκάς ο Ιατρός, ο άγιος Ιωάννης Μαξίμοβιτς, ο γέροντας Παΐσιος κ.ά., “κοιμήθηκαν” πριν λίγες δεκαετίες – και οι εμφανίσεις τους είναι πάρα πολλές.

Αυτό είναι και η χριστιανική απάντηση στην ιδέα ότι, δήθεν, οι ψυχές “μετενσαρκώνονται”, δηλαδή γεννιούνται ξανά και ξανά σε άλλα σώματα. Αν ίσχυε αυτό, όλοι αυτοί οι άγιοι δε θα μπορούσαν να εμφανίζονται ακόμη με την προσωπικότητα (αλλά και τη μορφή) που είχαν όταν ήταν ζωντανοί».

Το πολυπληθές ετερόκλητο ακροατήριο ανάσανε, ή αναστέναξε, σαν φουσκωμένη θάλασσα σ' αυτά τα λόγια κι όλοι σκέφτηκαν πως ήταν θεολόγος αυτός ο ομιλητής, που εκφωνούσε τον πιο ασυνήθιστο επικήδειο που 'χαν ακούσει. Οι μισοί εκεί μέσα, ιδίως οι νέοι, συμπαθούσαν τη μετενσάρκωση. Τώρα, όχι πως άλλαζαν αυτόματα πεποιθήσεις, αλλά είχαν ακούσει ένα εύλογο ή ευλογοφανές επιχείρημα.

«Ότι οι άγιοι εμφανίζονται μετά θάνατον, είναι μαρτυρημένο από τόσες χιλιάδες ανθρώπους, κάθε ηλικίας, φύλου, μορφωτικού επιπέδου και κοινωνικής τάξης, ώστε δε μπορεί να αμφισβητηθεί. Όμως δεν εμφανίζονται μόνο στους χριστιανούς, αλλά και σε ανθρώπους άλλων θρησκειών. Δηλαδή χριστιανοί άγιοι εμφανίζονται σε μουσουλμάνους ή άθεους κτλ και τους βοηθάνε σε δύσκολες καταστάσεις, αποδεικνύοντας πέρα από κάθε αμφιβολία ότι και μετά το θάνατό τους είναι ζωντανοί.

Εφόσον λοιπόν οι άγιοι – που είναι άνθρωποι όπως εμείς και που κι εμείς μπορούμε να φτάσουμε, με τη βοήθεια του Θεού, στην ίδια κατάσταση μ' αυτούς – είναι πάντα ζωντανοί, άρα όλοι οι άνθρωποι είναι πάντα ζωντανοί.

Το τρίτο τεκμήριο ότι ο άνθρωπος ζει αιώνια είναι οι αναρίθμητες περιπτώσεις, όπου η ψυχή ενός κοινού ανθρώπου (όχι αγίου) εμφανίζεται σε ζωντανούς και τους δίνει ένα μήνυμα.

Οι εμφανίσεις αυτές συχνά γίνονται σε όνειρα, και τότε πρέπει να τους βάλουμε ένα ερωτηματικό, γιατί τα όνειρα μπορεί να είναι προϊόντα της φαντασίας μας (ή – λένε οι άγιοι διδάσκαλοι της Ορθοδοξίας – ακόμη και παγίδες του διαβόλου για να μας ξεγελάσει). Όμως υπάρχουν περιπτώσεις που μια ψυχή σε όνειρο μας λέει κάτι που δεν το ξέραμε, οπότε δε μπορεί να είναι προϊόν της φαντασίας μας.

Αλλά υπάρχουν και περιπτώσεις που ένας νεκρός εμφανίζεται σε κάποιον ζωντανό ενώ είναι ξύπνιος. Δε μιλάω για “φαντάσματα”. Τα φαντάσματα, υπόψιν, δεν τα πιστεύει ο χριστιανισμός. Μια ψυχή βρίσκεται πάντα στον κόσμο των ψυχών, δεν περιπλανιέται στον κόσμο των ζωντανών, ούτε μπορεί να γίνει επικίνδυνη για τους ζωντανούς. Μόνο με την άδεια του Θεού μπορεί να επικοινωνήσει σε έκτακτη περίπτωση με έναν ζωντανό, για να του δώσει ένα μήνυμα.

Οι περιπτώσεις αυτές είναι τόσο πολλές, που σίγουρα και στην οικογένειά σας και στο χωριό σας θα υπάρχουν κάποιες. Αν δεν ξέρετε, αναζητήστε τις, ρωτώντας τους ανθρώπους του περιβάλλοντός σας».

Έκανε μια σύντομη παύση και κοίταξε τα λευκά φέρετρα και τις μαύρες φιγούρες των χαροκαμένων γονιών και αδερφών, παππούδων και γιαγιάδων που συνωστίζονταν γύρω τους. Το βλέμμα του, καθώς συναντήθηκε με τα δικά τους, έφερε μια παράξενη

γαλήνη στις ψυχές, χωρίς ν' αφανίσει βέβαια τον πόνο· τραυμάτιζε όμως και νικούσε (σαν το κοντάρι του άη Γιώργη) έναν άλλο δράκο, την απελπισία.

«Ο Χριστός αναστήθηκε», πρόσθεσε, «αλλά εμείς συνεχίζουμε να πεθαίνουμε».

Σωστά. Για να δούμε λοιπόν, πού θα καταλήξει;

«Το σώμα μας συνεχίζει να είναι φθαρτό, να μπορεί να τραυματιστεί, ν' αρρωστήσει και να πεθάνει. Αυτό είναι απαραίτητο, αλλιώς η κακία των κακών ανθρώπων δε θα σταματούσε ποτέ. Ούτε και είναι δυνατόν “οι κακοί να πεθαίνουν και οι καλοί να ζουν για πάντα”, γιατί όλοι έχουμε μέσα μας και κακία και καλοσύνη, ενώ για τους καλούς ξέρουμε πολύ καλά ότι ο θάνατος στη γη σημαίνει ένωση με το Χριστό και τις ψυχές των κεκοιμημένων αγίων στον ουρανό.

“Τι να προτιμήσω; Να ζήσω ή να πεθάνω;” αναρωτιόταν ο απόστολος Παύλος όταν ήταν φυλακισμένος από τους Ρωμαίους. “Για σας είναι καλύτερα να ζήσω, αλλά για μένα είναι καλύτερα να πεθάνω και να είμαι μαζί με το Χριστό” (επιστολή προς Φιλιππησίους, κεφ. 1, στίχοι 21-24).

Όλοι θ' αναστηθούμε μαζί, στο τέλος των ημερών, στο τέλος της παρούσας Ιστορίας του κόσμου, γιατί όλη η ανθρωπότητα είναι ένα σώμα, το

Σώμα του Χριστού (η Εκκλησία), δεμένο με τα δεσμά της αγάπης. Αν ο καθένας που πέθαινε ανασταίνόταν την άλλη μέρα, ο σύνδεσμος της ενιαίας ανθρωπότητας θα ράγιζε.

Την ανάσταση των νεκρών, έτσι την περιγράφει ο απόστολος Παύλος στην α' προς Θεσσαλονικείς επιστολή, κεφ. 4, στο κομμάτι που διαβάζεται κάθε φορά στην τελετή της κηδείας: "Ο ίδιος ο Κύριος, με προσταγή, με φωνή αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού θα κατεβεί από τον ουρανό και πρώτα θ' αναστηθούν οι νεκροί εν Χριστώ. Έπειτα εμείς, όσοι θα έχουμε απομείνει ζωντανόι, αμέσως μαζί μ' αυτούς θα αρπαχτούμε σε σύννεφα για να προϋπαντήσουμε τον Κύριο στον αέρα και έτσι θα είμαστε πάντα μαζί Του".

Η Αποκάλυψη, στο κεφάλαιο 20, περιγράφει την ανάσταση έτσι: "Και είδα θρόνο μέγα λευκό και τον καθισμένο σ' αυτόν, που από μπροστά του έφυγε η γη και ο ουρανός... Και είδα τους νεκρούς, τους μεγάλους και τους μικρούς, να στέκονται μπροστά στο θρόνο, και βιβλία ανοίχτηκαν· και άλλο βιβλίο ανοίχτηκε, που είναι το βιβλίο της ζωής· και κρίθηκαν οι νεκροί από τα γραμμένα στα βιβλία, κατά τα έργα τους. Και έδωσε η θάλασσα τους νεκρούς της και ο θάνατος και ο άδης έδωσαν τους νεκρούς τους, και κρίθηκαν ο καθένας κατά τα έργα του... Και ο θάνατος και ο άδης ρίχτηκαν στη λίμνη του πυρός· αυτός είναι ο θάνατος ο δεύτερος. Και αν κάποιος δε

βρέθηκε γραμμένος στο βιβλίο της ζωής, ρίχτηκε στη λίμνη του πυρός”.

Να διευκρινίσω αμέσως ότι η “λίμνη του πυρός” (η κόλαση), κατά τους αγίους Πατέρες της Ορθοδοξίας είναι το ίδιο το Φως του Θεού, που το δίνει σε όλους τους ανθρώπους, αλλά οι ταπεινοί και καλοί άνθρωποι το παίρνουν μέσα τους ως Φως, ενώ εκείνοι που το βλέπουν μέσα από την παραμόρφωση του εγωισμού δε μπορούν να το αντέξουν και το ζουν ως Φωτιά. Άρα παράδεισος και κόλαση είναι το ίδιο πράγμα, αλλά αλλάζει η κατάσταση του ανθρώπου απέναντί τους. “Σκοπός της χριστιανικής ζωής” έγραφε ο μεγάλος θεολόγος καθηγητής π. Ιωάννης Ρωμανίδης “είναι να δούμε όλοι το Θεό ως Φως και όχι ως Φωτιά”».

Με τούτα τα λόγια ολοκλήρωσε την ομιλία του. Κατέβηκε τα σκαλιά, αγκάλιασε και ασπάστηκε τους πενθούντες και με σταθερό βήμα – ένα άσπρο κοστούμι μέσα σε μια θάλασσα από μαύρα ρούχα – κατευθύνθηκε στην έξοδο. Ός εκείνη την ώρα κανείς δεν είχε σαλέψει, ούτε παπάς, ούτε δάσκαλος, ούτε μαθητής, ούτε αναρχικός ή ροκάς ή ράπερ, αφού κι οι παπάδες ακόμη τα ’χανε χάσει (αστοί παπάδες, επαγγελματίες) με την τόλμη του να πει τέτοια λόγια στην κηδεία τεσσάρων εφήβων σε κεντρικό αθηναϊκό ναό· πράξη τελείως αντισυμβατική, γιατί τέτοιες ώρες μόνο θρήνους, κατάρες και λόγια απελπισίας

επιβάλλει το πρωτόκολλο και επιτρέπει η πολιτική ορθότητα.

Μόλις που είχε βγει από την εξώπορτα, κι ένας πατέρας κουνήθηκε από τη θέση του. Έτρεξε, σπρώχνοντας το εκκλησίασμα, να τον φτάσει, να του φιλήσει το χέρι και να τον ρωτήσει αν ήταν καθηγητής των παιδιών και πώς δεν τον είχαν δει ποτέ πηγαίνοντας στο σχολείο – καλά, έτσι κι αλλιώς έπαιρναν απαλλαγή από τα Θρησκευτικά, μα όλο και κάπου συναντιούνταν οι γονείς με τους θεολόγους.

Βγήκε στην αυλή. Το πλήθος ήταν πυκνό. Δεν υπήρχε διάδρομος.

«Πού είναι;» ρώτησε.

«Ποιος;».

«Ο ομιλητής».

«Δε νομίζω να βγήκε έξω» απάντησε μια καλοντυμένη κυρία με ακριβή τσάντα.

«Μα τώρα βγήκε, ο άνθρωπος με το άσπρο κοστούμι· κάτασπρο, σαν καμωμένο από φως».

Κανείς δεν τον είδε· όλοι διαβεβαίωναν πως δεν είχε βγει κανείς απ' την εκκλησία με άσπρο κοστούμι, κανείς που να τον είχαν προσέξει, κανείς που να θεωρούσαν πως είχε εκφωνήσει τον όμορφο λόγο.

Ο χαροκαμένος πατέρας, σαστισμένος, μπήκε ξανά στο ναό. Καθώς έμπαινε πρόσεξε, μόνο, έναν άστεγο με κουρελιασμένα ρούχα – κάπως γνωστός του φάνηκε – ν’ απομακρύνεται μέσα στο πλήθος.

4

Απομεσήμερο Δευτέρας. Την Κυριακή, ξεκινώντας αργά τη νύχτα, έγινε εσπερινός και αγρυπνία στο μοναστήρι, δηλαδή μια πολύωρη, σχεδόν ολονύκτια τελετή, που περιείχε ενσωματωμένες πολλές μικρότερες· ανάμεσά τους και η τέλεση Χαιρετισμών και Παράκλησης προς την Παναγία, το Χριστό, τους αγγέλους και κάποιους αγίους. Οι κυνηγημένοι, που είχαν βρει καταφύγιο στο μοναστήρι, δεν υποχρεώθηκαν να παρευρεθούν σε όλα, όμως συμμετείχαν στους Χαιρετισμούς και την Παράκληση. Η Χρυσένια παρακολούθησε ήρεμη, κρατώντας σφιχτά από το χέρι τότε τη μητέρα της (που πάντα φορούσε το σταυρό που π. Βασίλειου), τότε τον Αλέξη, που δεν έπαυε να προσεύχεται νοερά, με όση προσήλωση και δύναμη μπορούσε.

Το κορίτσι ήταν σαν σκεπασμένο με ένα ελαφρύ, αλλά ισχυρό προστατευτικό κάλυμμα· ένιωθε ωραία.

Έφτασε το ξημέρωμα ώσπου έγινε πάλι η θεία λειτουργία και όλοι, εκτός από τη Χρυσένια (που δεν

ήταν χριστιανή) κοινωνήσαν. Η γριά μοναχή, που είχε εμφανιστεί στον Αλέξη και το Νικήτα τη νύχτα, ήταν παρούσα σε ολόκληρη την αγρυπνία· όμως, μετά τη θεία λειτουργία, πουθενά δε φάνηκε.

Πέρασαν τη μέρα κοντά στις μοναχές, τις γνώρισαν όλες, επισκέφτηκαν όλους τους χώρους, είδαν τα κελιά ορισμένων από αυτές, τη βιβλιοθήκη με το αναγνώστήριο, το μαγειρείο, τα εργαστήρια υφαντουργίας, αγιογραφίας (δηλαδή ζωγραφικής ιερών εικόνων), βιβλιοδεσίας, ψηφιδωτού, ένα περιβόλι, κάμποσα δέντρα, πολλά λουλούδια, μερικές κατσίκες, κόττες, κουνέλια... Ήταν σαν ένα μικρό χωριό, ένα παραμυθένιο τοσοδούλικο μυστικό χωριό, φερμένο εδώ από άλλη εποχή. Δεν είδαν πουθενά τηλεόραση ή ηλεκτρονικό υπολογιστή. Υπολογιστής υπήρχε, τους εξήγησαν οι μοναχές, σ' ένα ειδικό γραφείο για τις ανάγκες της μονής.

Το μεσημέρι γεύματισαν με τις μοναχές στην κοινή τράπεζα, δηλαδή την τραπεζαρία της μονής. Ήταν ένα ήσυχο γεύμα με ψάρι και λαχανικά, που αποτελούσε πραγματική ιεροτελεστία· αφού προσευχήθηκαν, μια μοναχή, αναγνώστρια, διάβαζε σοφά κείμενα αρχαίων, κυρίως, διδασκάλων της Ορθόδοξης Εκκλησίας και όλοι έτρωγαν σιωπηλά, παρακολουθώντας.

“Πολύ καλύτερο από το να τρώμε μπροστά στην τηλεόραση” σκέφτηκε η κυρία Μαρίνα και χαμογέλασε πρώτη φορά μετά από δύο μέρες. “Ούτε εκεί μιλάμε μεταξύ μας, ούτε προσέχουμε ο ένας τον άλλο! Ενώ εδώ είμαστε δεμένοι, σαν ένας άνθρωπος, ένα σώμα...”. Κοίταζε τους άλλους κι ένιωθε πως κι η ψυχή της είχε χορτάσει. Ένιωθε ασφάλεια και αγάπη.

Η Χρυσένια εντυπωσιάστηκε με όλα τούτα και συγκλονίστηκε από τα κείμενα – τόση αγάπη, σοφία, ανθρωπογνωσία! Ούτε είχε φανταστεί ποτέ της πως θα έβρισκε κάτι τέτοιο στην Εκκλησία, την οποία περιφρονούσε και θεωρούσε επιχείρηση απατεώνων, ούτε ότι η Ορθοδοξία διέθετε διδασκάλους που είχαν ζήσει τόσους αιώνες στο παρελθόν· τώρα έβλεπε ανάμεσά τους όχι μόνο Έλληνες, αλλά και Αφρικανούς, Σύρους, Ρώσους...

Το πιο παράξενο, με το νου της σαν να έβλεπε στ’ αλήθεια κάθε άγιο και σοφό δάσκαλο, που τα κείμενά του διάβαζε εκείνη την ώρα η αδελφή. Είδε τον άγιο Ισαάκ το Σύρο στη Νινευή, τον άγιο Μακάριο και την αγία Συγκλητική στην αιγυπτιακή έρημο, τον άγιο Σεραφείμ του Σάρωφ και την αγία Αθανασία Λονγκάτσεβα στα ρωσικά δάση...

Κανέννας άντρας δεν είχε εμφανιστεί μετά τον πρωινό καφέ, ούτε είχε συμμετάσχει στο κοινό γεύμα, εκτός

από τον κ. Σπύρο, τον πατέρα του Αλέξη, και το Νικήτα.

«Γερόντισσα (πώς να σας προσφωνήσω;), τι θα γίνει με την Ήβη;» ρώτησε η κοπέλα τη μητέρα Μακρίνα μετά το γεύμα.

«Δεν την ξεχάσαμε» αποκρίθηκε συλλογισμένη. «Προσευχόμαστε γι' αυτήν και, αν θέλεις, καλό θα ήταν να κάνεις κι εσύ το ίδιο. Εννοώ στο Χριστό και την Παναγία, όχι στους θεούς που λάτρευες μέχρι σήμερα – και ίσως να τους λατρεύεις και αύριο, εσύ ξέρεις· πάντως, νομίζω, κατάλαβες τι εννοώ».

Η Χρυσένια πλησίασε στο αναπηρικό καροτσάκι κι η γερόντισσα της χάιδεψε το κεφάλι. Το κορίτσι έμεινε σιωπηλό. Δεν είχε προσευχηθεί ποτέ στο Θεό και στα ιερά πρόσωπα των χριστιανών. Έπρεπε να το κάνει; Δεν πρόδιδε έτσι την αγαπημένη θεά της;

Ποιος θα βοηθούσε το Ηβάκι; Η Άρτεμη ή η Παναγία; Ο Χριστός ή ο Δίας;

“Όποιος μπορεί να τη βοηθήσει, ας το κάνει” συλλογίστηκε σφίγγοντας τα χείλη της. “Όποιος την αγαπάει και θέλει να τη βοηθήσει, ας το κάνει!”

Απομεσήμερο Δευτέρας. Η Χρυσένια περπάτησε μόνη στην αυλή του μοναστηριού, ευχόμενη να συναντούσε

το μπάρμπα Νίκο. Ανέλπιστα, τον βρήκε να κάθεται σ' ένα απόμερο πεζούλι, σα να την περιμένε.

Δε ρώτησε πού βρισκόταν όλη τη μέρα, ούτε πώς εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά της.

«Κύριε Νίκο», τον παρακάλεσε, «θα μου εξηγήσετε τι ακριβώς συμβαίνει εδώ;».

«Τι θέλεις να μάθεις;» χαμογέλασε εκείνος.

«Να... Πώς γίνονται όλα αυτά τα παράξενα φαινόμενα; Ποια είναι η πηγή της δύναμής σας; Τι είστε, αφού δεν είστε μάγοι; Ποια η σχέση σας με την οντότητα που ονομάζετε Ιησού Χριστό;».

Ο μπάρμπα Νίκος της έκανε τόπο κι εκείνη κάθισε δίπλα του. Τότε για πρώτη φορά ένωσε τη λεπτή ευωδία του, αλλά την απέδωσε στο θυμίαμα της εκκλησίας, αν και είχαν περάσει ώρες απ' τη λειτουργία.

«Θα σου τα εξηγήσει καλύτερα ο π. Βασίλειος», απάντησε, «που είναι ιερέας και μορφωμένος».

«Εγώ θα προτιμούσα εσάς, αν δε σας πειράζει· ο π. Βασίλειος... ομολογώ πως με τρομάζει λιγάκι. Άλλωστε δεν έχει εμφανιστεί καθόλου από το πρωί».

Ο παράξενος ερημίτης χαμογέλασε καλόκαρδα.

«Πήγε στο μοναστήρι του» είπε· «έχει κι εκεί υποχρεώσεις. Όσο γι' αυτό που μου ζήτησες, θα προσπαθήσω» υποσχέθηκε.

Η Χρυσένια τον άκουσε μέσα στο μυαλό της ν' απευθύνεται στον π. Βασίλειο: "Γέροντα, η αδελφή μας μου ζήτησε να της εξηγήσω για το Χριστό. Έχω την ευλογία σου;"

"Δε χρειάζεται να με ρωτάς, αδελφέ μου καλέ" απάντησε η φωνή του π. Βασιλείου μέσα στο μυαλό του μπάρμπα Νίκου, και ακούστηκε απ' τη Χρυσένια.

Η κοπέλα συνοφρυώθηκε νιώθοντας κάποια ταραχή. Τι επρόκειτο ν' ακούσει;

Ο μπάρμπα Νίκος έκανε το σταυρό του και προσευχήθηκε λίγη ώρα μέσα στην καρδιά του. Κατόπιν κοίταξε η Χρυσένια με κάπως επίσημο βλέμμα και της είπε:

«Ο Θεός, παιδί μου, είναι μια οντότητα ανεξήγητη και μυστηριώδης. Λίγα πράγματα ξέρουμε γι' Αυτόν κι ακόμα λιγότερα μπορούσε να καταλάβουμε και να εξηγήσουμε».

Το κορίτσι ανασήκωσε τα φρύδια της με κάποια έκπληξη· δεν περίμενε τέτοια εισαγωγή.

«Αυτά όμως που ξέρουμε για το Θεό» συνέχισε ο μπάρμπα Νίκος «είναι κυρίως τρία: πρώτον, ότι δεν είναι μια απρόσωπη δύναμη, ή ένα κομμάτι του εαυτού μας, όπως νομίζουν κάποιοι, αλλά μια προσωπική ύπαρξη, ένα πρόσωπο· και μάλιστα, όχι ένα πρόσωπο, αλλά τρία, που αποτελούν και τα τρία μία Θεότητα, την Αγία Τριάδα».

«Και πώς είναι ενωμένα και, κυρίως, πώς μπορείτε να το ξέρετε αυτό;».

«Αν μπορώ να πω κάτι πάνω σ' αυτό (αν και άνθρωπος αγράμματος και θα προτιμούσα να ρωτούσες τον π. Βασίλειο γι' αυτό το θέμα) θα το περιγράψω ως εξής: Είναι ενωμένα από δύο παράγοντες: κατ' αρχάς, από την ουσία της Θεότητας. Τι είναι αυτό, θα μου πεις τώρα... Αν ο Θεός ήταν άνθρωπος, θα έλεγα πως είναι το υλικό από το οποίο είναι φτιαγμένος ή, ας πούμε, το DNA του, που λέτε κι εσείς οι γραμματισμένοι».

Η Χρυσένια χαμογέλασε· “γραμματισμένη” – αυτή ήταν μόνο μια μέση μαθήτρια της β' λυκείου. Κανείς μαθητής λυκείου δεν είναι γραμματισμένος σήμερα, ούτε νοιάζεται για κάτι τέτοιο, εκτός από ελάχιστους με ένα είδος αποκλίνουσας συμπεριφοράς προς αυτή την κατεύθυνση, που συνήθως χαρακτηρίζονται από τους άλλους φυτά.

Ο μπάρμπα Νίκος σταμάτησε για λίγο κι ήταν φανερό πως άκουγε τις σκέψεις της.

«Ναι, εντάξει» είπε. «Στο Θεό λοιπόν, ουσία λένε οι άγιοι Πατέρες, οι αληθινοί δάσκαλοι του χριστιανισμού, αυτό το άυλο, άγνωστο και μυστηριώδες που κάνει το Θεό να είναι αυτό που είναι».

«Ok.Λοιπόν;».

«Λοιπόν, όλα τα πλάσματα του κόσμου που ξέρουμε έχει το καθένα τη δική του ουσία: χίλιοι άνθρωποι, χίλιες ανθρώπινες ουσίες – ίδιες, αλλά χίλιες, μία του καθενός. Στην Αγία Τριάδα, μία μόνο ουσία υπάρχει, η ουσία του Θεού Πατρός. Ο Θεός αυτή τη δική Του ουσία την προσφέρει ολόκληρη και γίνεται ουσία του Υιού και την προσφέρει ξανά ολόκληρη και γίνεται ουσία του Αγίου Πνεύματος. Δηλαδή τρία πρόσωπα, τρία πνεύματα, ας πούμε, που το ένα, ο Πατέρας, δίνει ύπαρξη και ζωή στα άλλα δύο, και το καθένα έχει για ουσία Του την ίδια την ουσία του Θεού Πατέρα· άρα και τα Τρία είναι ένας Θεός».

Η Χρυσένια το σκέφτηκε λίγο, μισοκλείνοντας τα μάτια της.

«Θεωρητικά, καταλαβαίνω τι λέτε», σχολίασε, «αλλά δεν μπορώ να καταλάβω πώς γίνεται κάτι τέτοιο».

«Κανείς δεν μπορεί να το καταλάβει, γιατί στο δικό μας τον κόσμο, στο δικό μας το σύμπαν, δεν

υπάρχουν όντα που το κάνουν αυτό. Ο Θεός είναι μοναδική περίπτωση».

Έκανε μια μικρή παύση, για να σκεφτεί πώς θα συνεχίσει.

«Και τώρα, πώς ξέρουμε ότι συμβαίνει αυτό... Εσύ, Χρυσένια μου, πώς ξέρεις αυτά που θεωρείς ότι ξέρεις για τη θεά σου;».

«Επειδή την έχω δει σε κάποια λατρευτική τελετή και υπάρχουν και άνθρωποι, πιο προχωρημένοι από μένα, που την έχουν δει πολλές φορές και ξέρουν πολλά γι' αυτήν» απάντησε αμέσως η νεαρή μάγισσα.

«Μπράβο. Ακριβώς το ίδιο θα έλεγα κι εγώ για την πηγή γνώσης μας για το δικό μας Θεό, τον Τριαδικό Θεό. Μόνο που, όταν ένας χριστιανός φτάνει στο σημείο να δει το Θεό, ή Τον βλέπει με τη μορφή του Ιησού Χριστού ή Τον βλέπει με μορφή Φωτός».

«Φωτός, ε;».

«Μάλιστα. Ενός ιδιότυπου Φωτός, που είναι σα να μην έχει συγκεκριμένη πηγή και που μέσα σου καταλαβαίνεις πως δεν είναι απλά ένας Φως, αλλά ο Θεός. Ο Θεός της αγάπης, ο ταπεινός Θεός, ο Θεός της σωτηρίας μας, ο Ιησούς Χριστός. Κατάλαβες;».

«Εσείς το έχετε δει αυτό το Φως, κε. Νίκο;».

«Προτιμώ να μη με ρωτάς τι έχω δει εγώ και τι δεν έχω» απάντησε σοβαρά, αλλά πάντα ευγενικά και καλοσυνάτα, ο άγιος του Θεού. «Πάντως μπορώ να

σου πω πως ο π. Βασίλειος και ο άλλος, ο γέρο παπάς που ήτανε μαζί μας και λέγεται π. Ιερόθεος, και η γερόντισσα Μακρίνα και μια δυο ακόμα μοναχές αυτού του μοναστηριού, αλλά και κάμποσοι άνθρωποι που γνωρίζω (φτωχοί, μικροσυνταξιούχοι, κάτι γριούλες, αλλά και μερικοί νέοι, άλλοι εργάτες, άλλοι μορφωμένοι) το 'χουνε δει».

«Ο Αλέξης;» ρώτησε η Χρυσένια με ενδιαφέρον.

«Ο Αλέξης όχι. Αλλά, αν συνεχίσουν τα γεγονότα έτσι όπως πηγαίνουν τώρα, θα έρθει ώρα που θα το δει».

Το πρόσωπο της Χρυσένιας έδειξε ικανοποίηση.

«Χρειάζεται όμως προσοχή, Χρυσένια μου», τόνισε ο μπάρμπα Νίκος, «γιατί κι ο εχθρός των ανθρώπων, ο διάβολος (και δε με νοιάζει τώρα αν νομίζεις πως πιστεύεις ή όχι στην ύπαρξή του), στήνει κάθε στιγμή παγίδες στον καθένα από μας, ανάλογα με τις αδυναμίες και τις επιθυμίες μας. Ξέρεις πόσοι βλέπουν περίεργα φώτα και νομίζουν πως είναι το Φως του Θεού, ενώ είναι του εχθρού; Ου, ένα σωρό, δυστυχώς!».

Η Χρυσένια θυμήθηκε άθελά της τα αναρίθμητα πνεύματα και τα υπερφυσικά φαινόμενα που έβλεπε σε όλη της τη ζωή.

«Και πώς το ξεχωρίζουν;» ρώτησε.

«Δύσκολο πράμα· γι' αυτό, το καλύτερο είναι να μην έχει κανείς τη φιλοδοξία να το δει. Να έχουμε την επιθυμία – ας μην πω φιλοδοξία – και αυτό να παρακαλάμε τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό», έκανε το σταυρό του προφέροντας αυτό το όνομα, «να μπορέσουμε να εκπληρώσουμε στη ζωή μας τις εντολές Του: να είμαστε ταπεινοί και ν' αγαπάμε και να συγχωρούμε όλο τον κόσμο, Θεό και ανθρώπους. Αυτό, στην πραγματικότητα, είναι αρκετό. Τα παραπάνω, θα τα φέρει Εκείνος όταν πρέπει και αν πρέπει».

Σταμάτησε λίγο πάλι. Και μετά είπε:

«Τέλος πάντων, όταν ένας άνθρωπος γίνεται άγιος και έχει περάσει από το στάδιο των πειρασμών και μπορεί πια να ξεχωρίζει το αληθινό Φως του Θεού από τις απομιμήσεις του (και όλοι οι άνθρωποι είμαστε καλεσμένοι να το κάνουμε αυτό, αλλά δεν κάνουμε όλοι αυτή την επιλογή στη ζωή μας), μέσα σ' αυτό το Φως, ή μάλλον με τη μορφή αυτού του Φωτός, βλέπει το Θεό. Έτσι ξέρουμε πως ο Θεός είναι Ένας και Τριαδικός και όλα τα υπόλοιπα που σου είπα και που θα σου πω, αν έχεις ακόμη όρεξη και υπομονή να μ' ακούσεις».

Η Χρυσένια χαμογέλασε. Σηκώθηκε κι έκανε λίγα βήματα να ξεμουδιάσει. Παραδίπλα ήταν μια πέτρινη βρύση με πόσιμο νερό και μια ανάγλυφη παράσταση με το Χριστό και τη Σαμαρείτιδα (η Χρυσένια βέβαια

δεν αναρωτήθηκε καν τι ήταν αυτό). γέμισε ένα μεταλλικό τάσι, ήπια η ίδια και έφερε και στο μπάρμπα Νίκο. Εκείνος την ευχαρίστησε και το ήπια με ευγνωμοσύνη, χαρούμενος που την είδε επιτέλους να χαμογελάει.

«Ποια είναι τα άλλα δυο πράγματα που ξέρουν οι χριστιανοί για το Θεό;» ρώτησε το κορίτσι.

«Καλά που μου το θύμισες. Λοιπόν, το ένα είναι ότι ο Θεός είναι πρόσωπο, το άλλο ότι είναι τριαδικός (τα είπαμε αυτά) και το τρίτο και τελευταίο, ότι ο Θεός είναι αγάπη».

«Α, έτσι. Και πώς αγαπάει τον κόσμο, όταν αφήνει το κακό να έχει τόση δύναμη;».

«Αυτό είναι το συνηθισμένο ερώτημα των ανθρώπων, που ψάχνουν αφορμή να κάνουν τον εαυτό τους θεό» αποκρίθηκε ο μπάρμπα Νίκος. «Βέβαια, κάποιοι έχουν αληθινή αγωνία γι' αυτό το ερώτημα, ας μην τους αδικήσω... Η απάντηση είναι απλή: ο Θεός αφαίρεσε τη δύναμη του κακού, δίνοντας στον άνθρωπο τη δυνατότητα να γίνει άγιος. Αυτή τη δυνατότητα την έδωσε με το να γίνει άνθρωπος το ένα από τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας, να μπορεί κάθε άνθρωπος να ενωθεί με Αυτόν, με το να γίνει χριστιανός, και τότε το κακό, ότι και αν του κάνει, δεν μπορεί πραγματικά να τον βλάψει. Γι' αυτό βλέπουμε αγίους να έχουν χίλια προβλήματα, αλλά να είναι χαρούμενοι, γιατί ο Θεός έχει γίνει ένα

με αυτούς· και μάλιστα προσπαθούν να λύσουν τα προβλήματα άλλων και αδιαφορούν για τα δικά τους – όχι μόνο αδιαφορούν, αλλά χαίρονται κιόλας, γιατί τα νιώθουν σαν αγωνίσματα σ' ένα μεγάλο στίβο. Ο άγιος Παΐσιος, ας πούμε, και άλλοι άγιοι, ζητούσαν από το Θεό να πάρει τον καρκίνο άλλων ανθρώπων, να τους κάνει καλά, και να τον δώσει σ' αυτούς».

«Τι λέτε; Και συνέβαινε;».

«Τι να σου πω; Πάντως ο άγιος Παΐσιος πέθανε από καρκίνο. Τυχάίο, θα μου πεις. Το βασικό είναι ότι δεν τον ένοιαζε, αλλά ζητούσε από το Θεό τη θεραπεία άλλων και όχι τη δική του».

«Κι αυτοί που δε θα γίνουν ποτέ χριστιανοί;».

«Κοίτα, ο Θεός δεν θα αδικήσει κανένα στην αιώνια ζωή. Εξαρτάται γιατί δεν έγιναν· ίσως να μην άκουσαν ποτέ για το Χριστό ή να μην άκουσαν με το σωστό τρόπο... Πάντως, ο ίδιος ο Χριστός έδωσε εντολή στους μαθητές Του και κατ' επέκταση σε όλους τους χριστιανούς, να μεταδώσουν το μήνυμά Του σε όλους τους ανθρώπους και να τους βοηθήσουν να γίνουν χριστιανοί. Επίσης, όταν κάποιος δεν είναι χριστιανός, μπορεί να πιστεύει σε μια θρησκεία βίαιη και επιθετική ή να λατρεύει δαίμονες αντί για θεούς και, τέλος πάντων, όπως και να 'χει, κλείνει τον αληθινό Θεό έξω απ' την καρδιά του. Γι' αυτό έχουμε βαριά ευθύνη, όλοι οι χριστιανοί, για τη σωτηρία του πλησίον μας, η οποία σωτηρία θα έρθει με την ένωσή του με το Χριστό».

Πήρε ανάσα. «Α, ξέχασα να σου πω ότι η ένωση με το Χριστό είναι και ένωση με τους συνανθρώπους μας και με τα άλλα πλάσματα του κόσμου – αυτό είναι που λέμε “Εκκλησία”, δηλαδή είμαστε όλοι ενωμένοι μεταξύ μας και με το Θεό διά του Χριστού και με τους αγγέλους, και με τα φυτά και τα ζώα ακόμη, όπως βλέπουμε στις βιογραφίες των αγίων».

«Δεν είναι εγωιστικό να πρέπει να γίνει κανείς χριστιανός για να σωθεί;».

Ο μπάρμπα Νίκος σήκωσε τους ώμους.

«Όχι· αφού η σωτηρία έρχεται μέσω του Χριστού. Δηλαδή, αν αρνούμαι να γίνω χριστιανός, άρα δε θέλω το Χριστό, θέλω, ας πούμε, τον εγωισμό μου ή το μίσος μου για κάποιον (και μπορεί να είμαι βαπτισμένος χριστιανός, αλλά γεμάτος μίσος, άρα μακριά απ’ το Χριστό) ή λεφτά ή σεξ – πώς να το πω; – ή τους ψεύτικους θεούς μου κ.τ.λ. Μα τότε δε θέλω αυτό που προσφέρει ο Χριστός. Πώς θα με σώσει; Με το ζόρι;».

«Μα δεν το θέλω, γιατί δεν ξέρω τι είναι».

«Κάποια στιγμή όμως ίσως μπορώ να μάθω. Τότε θα κάνω την επιλογή μου. Αν ποτέ δε μάθω, τότε ο Θεός ξέρει πώς θα με κρίνει στην αιωνιότητα και σίγουρα δεν θα με αδικήσει, όπως σου είπα».

«Και τι είναι αυτή η ένωση με το Χριστό;».

«Δεν τ’ αφήνουμε για άλλη φορά αυτό το μυστήριο;» μισογέλασε ο μπάρμπα Νίκος. «Έχω επισκέπτες και πρέπει να τους κεράσω».

«Όπως θέλετε» είπε η Χρυσένια ανταποδίδοντας το χαμόγελο.

Ο παράξενος ερμηίτης τη χάιδεψε απαλά στα μαλλιά. Το κορίτσι ένιωσε όμορφα. Σηκώθηκε κι έβαλε το τάσι στη θέση του, δίπλα στη βρύση. Τότε πρόσεξε το ανάγλυφο.

«Τι δείχνει αυτό;» ρώτησε στρέφοντας το κεφάλι.

Μα ο μπάρμπα Νίκος δεν ήταν εκεί· λέγοντας διαρκώς μέσα στην καρδιά του την Ευχή του Ιησού, χαρούμενος από την κουβέντα του με τη Χρυσένια, τάιζε κάτι αδέσποτους σκύλους και γάτες με αποφάγια που είχε μαζέψει, στη χορταρένια καλύβα του στο Άλσος των Χελωνών, πολλά χιλιόμετρα μακριά, στο κέντρο της Αθήνας.

5

Έξω απ' το σπίτι όπου φιλοξενούνταν η Ήβη απλωνόταν ένας φροντισμένος κήπος με λουλούδια και, μετά απ' αυτόν, η απέραντη θάλασσα. Το κορίτσι χάζεψε από το παράθυρο τη μεθυστική και χαλαρωτική ομορφιά της γαλάζιας απεραντοσύνης.

«Σε ποιον ανήκει αυτό το σπίτι, μαμά;».

«Σ' έναν υπέροχο πρίγκιπα, παιδί μου».

«Δε μπορώ να τον γνωρίσω κι εγώ;».

«Θα τον γνωρίσεις όταν έρθει η ώρα, Ηβάκι μου».

Μερικές καρδερίνες μπήκαν απ' το ανοιχτό παράθυρο και την κάλεσαν έξω μαζί τους. Κοίταξε τη μαμά της· εκείνη συγκατένευσε χαμογελώντας.

Βγήκε στον κήπο, πέρασε ανάμεσα στα παρτέρια – τα λουλούδια ήταν ταξινομημένα και περιποιημένα τέλεια και νόμιζες πως θα σου μιλήσουν – κι έφτασε στην ακτή. Δυο μικρά γκριζογάλαζα κήτη αναδύθηκαν απ' το νερό και την άλλη στιγμή το Ηβάκι ταξίδευε στ' ανοιχτά, πάνω σε λοξές δελφινιών ράχες, κρατημένη όρθια και σταθερή μ' ένα χαλινάρι από φύκια, που περνούσε κάτω από τα δυο δελφινάκια και η Ήβη πατούσε το κάθε πόδι της στο ένα απ' αυτά. Ένιωθε σαν την Αφροδίτη.

Αμέτρητα θαλασσοπούλια κάθε λογής φτερούγιζαν πάνω απ' το κεφάλι της τραγουδώντας με τις διαπεραστικές φωνές τους· την καλωσόριζαν.

Όλα τα είδη ψαριών του Αιγαίου κολυμπούσαν γύρω της σε κοπάδια, μαζί με φώκιες και χελώνες κάθε ηλικίας, ενώ πέρα μακριά μια συντροφιά φαλαινών πρόβαλλε τις ράχες της.

Η ίδια φορούσε ένα λεπτό μαβί φόρεμα (δεν ήταν τα ρούχα της προηγουμένως, στο σπίτι) κολλημένο πάνω της, μούσκεμα απ' τον αφρό. Ήταν τρισευτυχισμένη και γελούσε, γελούσε, γελούσε! Και τα δελφίνια έστρεφαν το κεφαλάκι τους προς το μέρος της, την κοιτούσαν με τα έξυπνα ματάκια τους και γελούσαν κι αυτά. Και τα θαλασσοπούλια στριφογύριζαν αδελφωμένα σαν ουράνια συνοδεία και γελούσαν κι αυτά. Και τα ψάρια και οι φώκιες και οι θαλάσσιες χελώνες, όλα τα πλάσματα του πελάγους, κολυμπούσαν ειρηνικά και χαρούμενα και γελούσαν κι αυτά.

Και γελούσαν τα κύματα, τα σύννεφα και ο ήλιος κι εκείνη ήταν σίγουρη πως άλλο κορίτσι δεν είχε ζήσει τόσο ρομαντισμό και πως ήταν απλά ένα προοίμιο της ζωής της από 'δώ και πέρα, σαν μητέρας του Λιονταρίσιου Μωρού, του φίλου των πλασμάτων και διαφεντευτή της πλάσης. Έτσι θα το μεγάλωνε εξάλλου, με τη βοήθεια της μαμάς της και του θεϊκού πατέρα της, που θα τον αντάμωνε επιτέλους απόψε – έτσι θα το μεγάλωνε το Μωρό της, θα το έκανε φίλο όλων των πλασμάτων, όπως ήταν κι εκείνη, και θα ήταν σαν την Παναγία στις εικόνες, που κρατούσε στην αγκαλιά της το θεανθρώπινο Γιο της.

Ούτε κατάλαβε πότε γύρισε στην ακτή, πόσες ώρες περιδιάβαζε στη θάλασσα, πότε την πήραν οι

καρδερίνες και την έφεραν σπίτι και τότε άλλαξε και στέγνωσε και ξάπλωσε στο ευωδιαστό κοριτσίστικο κρεβάτι της να ξαποστάσει.

Μόνο που όλα αυτά ήταν μια ψευδαίσθηση. Δεν είχε κουνήσει απ' το δωμάτιό της, που βρισκόταν σε μια μονοκατοικία στο Ίλιον – στο σπίτι ενός πλούσιου ολιγάρχη, παιδεραστή, που το είχε παραχωρήσει για τις ανάγκες του Τάγματος, του οποίου ήταν μέλος. Ο ίδιος γουργούριζε σαν πορτοκαλής τιγρέ γάτος στο υπνοδωμάτιο, στο διάδρομο και στο μπάνιο, για να βλέπει το τρυφερό κορμάκι σε ακατάλληλες στάσεις· αυτό μόνο του επιτρεπόταν, κι αυτό (έτσι νόμιζε) κλεφτά απ' τον Ηγέτη τους, γιατί η κοπέλα έπρεπε να 'ναι άσπιλη και αμόλυντη όχι μόνο από αντρικά χέρια, αλλά κι από αντρικά μάτια.

«Από μάτια γάτας όμως;» είχε ρωτήσει τη Μάχη.

«Μην το παρακάνεις» απάντησε εκείνη, «γιατί θα σε μεταμορφώσει σε γάτα για πάντα».

Έξω απ' το παράθυρο, σε μια αροκάρια, γεράκια παρακολουθούσαν νυχθημερόν· μάγοι φύλακες που περίμεναν τη μεγάλη στιγμή· κι η μεγάλη στιγμή κοντοζύγωνε ώρα την ώρα.

Ο υπουργός Επιβολής του Νόμου παρέστη στην κηδεία των νεκρών αστυνομικών. Εκφώνησε μάλιστα κι ένα λυρικό επικήδειο. Ο Στάθης Μαβίλης παρακολούθησε από μακριά. Δε θα πήγαινε, αλλά είχε κολλήσει πίσω απ' τον υπουργό κι έτσι βρέθηκε στο χώρο, χωρίς να συμμετάσχει.

Είχε καταγγείλει ευθέως τον υπουργό ως ύποπτο ηθικής αυτοουργίας του εγκλήματος (χώρια τ' ασυγχώρητα που είπε για μάγους που μεταμορφώθηκαν σε λιοντάρια) και, αν εμφανιζόταν, σίγουρα θα έβρισκε το μπελά του. Ούτε κι είχε πρόθεση να περάσει από επιτροπή αξιολόγησης της ψυχικής του υγείας – πιθανότατα στημένη επιτροπή, για να τον ξεφορτωθούν. Χάθηκε λοιπόν από προσώπου γης· ουσιαστικά ήταν φυγάς.

Από χθες είχε νοικιάσει δωμάτιο σ' ένα πεντάστερο ξενοδοχείο, στην ίδια λεωφόρο με την έπαυλη του υπουργού, στα βόρεια προάστια. Ακριβό δωμάτιο· έτσουξε η τσέπη του, μα δεν τον ένοιαζε· τώρα προείχαν άλλα.

Το ξενοδοχείο απείχε αρκετά από την έπαυλη, αλλά την έστησε στο μπαλκόνι και παρακολουθούσε την κίνηση με τα κιάλια. Εκεί την έβγαλε και τη νύχτα· κοιμήθηκε λίγο στην καρέκλα, τυλιγμένος με μια

κουβέρτα, προσπαθώντας αν ήταν δυνατόν να μη χάσει από τα μάτια του την πύλη ούτε λεπτό.

Το κινητό του χτύπησε νωρίς το απόγευμα, όταν γύρισαν από την κηδεία, ξαφνιάζοντάς τον. Κοίταξε το νούμερο πριν απαντήσει. Ήταν ο ομόβαθμός του υπαστυνόμος Πέτρος Μόρφης, από άλλη αστυνομική διεύθυνση, ο αρραβωνιαστικός της Αμαζόνας.

Της Αμαζόνας, που είχε γίνει βορά των θηρίων, που ανακόπηκε η ευγένεια, η γλυκύτητα και η νεανική ορμή της τόσο τραγικά και άδοξα.

Ο Μαβίλης την αγαπούσε σαν κόρη του· και κανόνιζαν να τους παντρεύει.

«Στάθης;», άκουσε τη φωνή του φίλου του με συγκίνηση. «Άκουσα τι είπες στην Υπηρεσία».

«Πιστεύεις κι εσύ πως είμαι τρελός;».

Ο Πέτρος σκέφτηκε λίγο πριν απαντήσει.

«Όχι. Οι δικοί μας σκοτώθηκαν από λιοντάρια. Οι πολίτες πυροβολήθηκαν από τους δικούς μας· άρα, προφανώς, πριν πυροβοληθούν ήταν λιοντάρια».

«Και πώς γίνεται άνθρωποι να μεταμορφώνονται σε λιοντάρια;» φώναξε ο Μαβίλης, που ακόμα δεν το χωρούσε ο νους του.

«Δεν ξέρω· όλα είναι δυνατά στον κόσμο. Ούτε με νοιάζει. Αυτό που με νοιάζει... είναι να τους δω νεκρούς!».

«Είμαστε αστυνομικοί» του υπενθύμισε ο φίλος του.
«Απαγορεύεται να σκοτώσουμε ανθρώπους» αποκρίθηκε ο Πέτρος· «όχι θηρία».

Ο Μαβίλης τώρα μέτρησε τα λόγια του:

«Άκου, Πέτρο. Πίσω απ' αυτή την ομάδα είναι ο υπουργός Επιβολής του Νόμου· αλλά κι ο διοικητής μου υποψιάζομαι πως είναι ρουφιάνος... Δεν ξέρω τι ακριβώς συμβαίνει, αλλά έφτιαξα μια λίστα με συναδέλφους που θεωρώ έμπιστους. Είσαι κι εσύ μέσα, πρώτος πρώτος. Θα σου πω τα ονόματα και σε παρακαλώ να είστε stand by. Εγώ θα γίνω σκιά του υπουργού και κάτι θα μάθω».

«Θα είμαστε έτοιμοι».

«Προσέξτε, γιατί έχουμε πόλεμο. Αυτή – λυπάμαι που σου το λέω – φοβάμαι πως είναι η υπόθεση της ζωής μας».

«Η του θανάτου μας» αποκρίθηκε ο Πέτρος, σκεπτόμενος την αγαπημένη του.

«Αξίζει» είπε με επισημότητα ο Μαβίλης. Ο άλλος συμφώνησε. «Αν αξίζει να πεθάνουμε κυνηγώντας έναν κοινό κλέφτη», συνέχισε εκείνος, «πόσο μάλλον κάποιους που μεταμορφώνονται σε λιοντάρια και τρώνε ανθρώπους!».

Η αποχή του από την κηδεία δημιούργησε στον υπαστυνόμο την ανάγκη να κάνει κάτι για να τιμήσει τους σφαγιασμένους συνεργάτες του, που τους αγαπούσε και τους σεβόταν και, όσο ζούσαν, τα αισθήματα ήταν αμοιβαία. Τι όμως;

Τηλεφώνησε στη ρεσεψιόν, για να μη διακόψει την παρακολούθηση, και ζήτησε να του φέρουν την Καινή Διαθήκη απ' τη βιβλιοθήκη του ξενοδοχείου, αν την είχαν.

Έγινε. Την πήρε και αγκυροβόλησε ξανά στο μπαλκόνι. Αλλά τι να διαβάσει; Δεν ήξερε και τι διάβαζαν στην κηδεία... Κοίταξε τα περιεχόμενα και επέλεξε την Αποκάλυψη. Την άνοιξε και πήγε στα τελευταία κεφάλαια· λογικά, εκεί θα 'γραφε για τη δεύτερα παρουσία, άρα θα 'ταν κάπως σχετικό.

Διάβασε:

«Κεφάλαιο κ' (20), στίχος 11:

Και είδον θρόνον μέγαν λευκόν και τον καθήμενον επ' αυτω, ου από προσώπου έφυγεν η γη και ο ουρανός, και τόπος ουχ ευρέθη αυτοίς. και είδον τους νεκρούς, τους μεγάλους και τους μικρούς, εστώτας ενώπιον του θρόνου, και βιβλία ηνοιχθησαν· και άλλο βιβλίον ηνοιχθη, ό εστι της ζωής· και

εκρίθησαν οι νεκροί εκ των γεγραμμένων εν τοις βιβλίοις κατά τα έργα αυτών.

και έδωκεν η θάλασσα τους νεκρούς τους εν αυτη, και ο θάνατος και ο άδης έδωκαν τους νεκρούς τους εν αυτοίς, και εκρίθησαν έκαστος κατά τα έργα αυτών. και ο θάνατος και ο άδης εβλήθησαν εις την λίμνην του πυρός· ούτος ο θάνατος ο δεύτερός εστιν. και ει τις ουχ ευρέθη εν τη βίβλω της ζωής γεγραμμένος, εβλήθη εις την λίμνην του πυρός».

Κατάλαβε τα μισά. Απ' όσα κατάλαβε, ένιωσε ικανοποίηση. Κοίταξε την πύλη της έπαυλης· καμιά κίνηση.

Σ' ένα καλώδιο της ΔΕΗ, δίπλα στο μπαλκόνι του, ήρθε φτερουγίζοντας κι άραξε ένα σκουρόχρωμο περιστέρι, απ' αυτά που πετούν πάνω απ' την Αθήνα σε τεράστια σμήνη. Ο υπαστυνόμος ξαναστράφηκε στο βιβλίο:

«Κεφάλαιο κα' (21)

Και είδον ουρανόν καινόν και γην καινήν· ο γαρ πρώτος ουρανός και η πρώτη γη απήλθον, και η θάλασσα ουκ έστιν έτι. και την πόλιν την αγίαν Ιερουσαλήμ καινήν είδον καταβαίνουσαν εκ του ουρανού από του Θεού, ητοιμασμένην ως νύμφην κεκοσμημένην τω ανδρί αυτής. και ήκουσα φωνής μεγάλης εκ του ουρανού λεγούσης· ιδού η σκηνή του Θεού μετά των ανθρώπων, και σκηνώσει μετ' αυτών, και αυτοί λαός αυτού έσονται, και αυτός ο Θεός μετ'

αυτών ἔσται, και εξαλείψει απ' αυτών ο Θεός παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών, και ο θάνατος ουκ ἔσται ἔτι, ούτε πένθος ούτε κραυγή ούτε πόνος ουκ ἔσται ἔτι· ὅτι τα πρῶτα ἀπήλθον».

Αν και σκληροτράχηλος, δάκρυσε σ' αυτά τα λόγια. Ἐριξε μια ματιά στο στόχο του· ησυχία.

«Και εἶπεν ο καθήμενος ἐπὶ τῷ θρόνῳ· ἰδοὺ καινὰ ποιῶ πάντα. και λέγει μοι· γράψον, ὅτι οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ και ἀληθινοὶ εἰσι. και εἶπε μοι· γέγονεν. ἐγὼ το Α και το Ω, ἡ ἀρχὴ και το τέλος. ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν. ο νικῶν, ἔσται αὐτῷ ταῦτα, και ἔσομαι αὐτῷ Θεός και αὐτός ἔσται μοι υἱος. τοῖς δε δειλοῖς και ἀπίστοις και ἐβδελυγμένοις και φονεῦσι και πόρνοις και φαρμακοῖς και εἰδωλολάτραις και πάσι τοῖς ψευδέσι το μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένη ἐν πυρί και θείῳ, ὁ ἐστὶν ο θάνατος ο δεύτερος...».

«Κεφάλαιο κβ' (22)

Και ἐδειξέ μοι ποταμόν ὕδατος ζωῆς λαμπρόν ὡς κρύσταλλον, ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ και τοῦ ἀρνίου. ἐν μέσῳ τῆς πλατείας αὐτῆς και τοῦ ποταμοῦ ἐντεῦθεν και ἐκείθεν ξύλον ζωῆς, ποιούν καρπούς δώδεκα, κατὰ μῆνα ἕκαστον ἀποδιδούν τον καρπὸν αὐτοῦ, και τὰ φύλλα τοῦ ξύλου εἰς θεραπείαν τῶν ἐθνῶν. και παν κατάθεμα ουκ ἔσται ἔτι· και ο θρόνος τοῦ Θεοῦ και τοῦ ἀρνίου ἐν αὐτῇ ἔσται, και οἱ

δούλοι αυτού λατρεύουσιν αυτόν και όφονται το πρόσωπον αυτού, και το όνομα αυτού επί των μετώπων αυτών. και νύξ ουκ έσται έτι, και ου χρεία λύχνου και φωτός ηλίου, ότι Κύριος ο Θεός φωτίζει αυτούς, και βασιλεύουσιν εις τους αιώνας των αιώνων».

Έκλεισε το βιβλίο κι αφοσιώθηκε στο σκοπό του. Η καρδιά του είχε γλυκάνει και παρακάλεσε το Χριστό να προστατέψει την οικογένειά του, που δεν είχε καταφέρει ακόμη να επικοινωνήσει μαζί της.

Αυτή ήταν η μόνη θρησκευτική πράξη που έκανε ο υπαστυνόμος εδώ και πολλά χρόνια, εκτός από την τυπική και αδιάφορη παρουσία του σε μερικές δοξολογίες. Δε φανταζόταν πως την επόμενη νύχτα θα συμμετείχε ο ίδιος σε σκηνές παρόμοιες με της Αποκάλυψης...

Κάποια στιγμή τηλεφώνησε στην πρώην γυναίκα του. Κατάφερε να μιλήσει μαζί της! Επιτέλους!

«Δόξα τω Θεώ» ψιθύρισε κι άρχισε να τη βομβαρδίζει με ερωτήσεις.

Εκείνη μέσες άκρες του εξήγησε την κατάσταση. Έμεινε άναυδος. Της διηγήθηκε για τη σφαγή στο τμήμα – δεν είχε ιδέα. Της εξήγησε πως

παρακολουθούσε το σπίτι του υπουργού. Του ευχήθηκε καλή επιτυχία, όπως γινόταν παλιά, πριν παραστρατήσει. Τι παράξενος τρόπος να ξαναμιλήσουν! Καλύτερα να μην είχε συμβεί ποτέ, με τόσους θανάτους και κινδύνους!

Όντως αυτό ήθελε ή προτιμούσε που συνέβη, έστω και με τόσους θανάτους και κινδύνους; Δεν ήθελε να προβληματιστεί γι' αυτό τώρα.

Η κυρία Μαρίνα έκλεισε το τηλέφωνο. Η Χρυσένια δεν είχε πετάξει ακόμη μακριά από το μοναστήρι.

Με το σούρουπο, κατέφτασαν κάτι λιμουζίνες. Αργότερα κι άλλες. Έμπαιναν μέσα από την πόρτα του τείχους και δε μπορούσε να διακρίνει ποιοι κατέβαιναν απ' αυτές. Όμως περίμενε. Ούτε έφαγε, ούτε ήπιε, ούτε πήρε τα μάτια του από το σπίτι.

Και αργά τη νύχτα, όλες οι λιμουζίνες, μαζί κι εκείνη του υπουργού, βγήκαν η μία πίσω απ' την άλλη, σα να έκαναν παρέλαση. Και η μεγάλη μεταλλική πόρτα έκλεισε.

Ο υπαστυνόμος είχε κατεβεί και περίμενε καβάλα στη μοτοσικλέτα του. Έβαλε μπροστά και τους πήρε στο κατόπι, καλώντας ταυτόχρονα στο τηλέφωνο τον Πέτρο Μόρφη.

Κατά το σούρουπο άρχισε να εμφανίζεται το όραμα, πίσω απ' τον ορίζοντα, νότια. Αρχικά η μορφή ήταν μικρή κι έμοιαζε φτιαγμένη από σύννεφα· σταδιακά άρχισε να γίνεται συμπαγής και να μεγαλώνει, ώσπου κάλυψε όλη τη νότια πλευρά του ουρανού κι έγινε πολύ μεγαλύτερη από τα βουνά.

Η Χρυσένια δέχτηκε την εμφάνισή της χωρίς φόβο. Στην αρχή ένιωσε κάποια ταραχή, μετά ανακούφιση, καθώς εκείνη καταλάμβανε το μυαλό της. Την είχε δει πολλές φορές, σε αγάλματα, ζωγραφιές, ακόμα και επιφάνειες, δηλαδή “θεοφάνειες”, σε λατρευτικές τελετουργίες, σε απόμερα ιερά άλση· την είχε εμπιστευτεί και αγαπήσει, και τώρα προφανώς – παραβλέποντας τη σχεδόν προδοσία της, να εμπιστευτεί τους ιερείς του Ναζωραίου – ερχόταν επιτέλους να τη βοηθήσει.

Ήταν η Άρτεμη.

«Βλέπετε;» ρώτησε η Χρυσένια στην αρχή του οράματος, δείχνοντας με το δάχτυλο. Η μαμά της, ο Αλέξης, οι γονείς του και μερικές μοναχές που βρίσκονταν στην αυλή κοίταξαν με προσοχή· δεν είδαν τίποτα.

Το κορίτσι περιέγραψε την οπτασία. Περιέγραψε επίσης τα αισθήματα που γεννιούνταν μέσα της. Όλοι θορυβήθηκαν. Ο Αλέξης στάθηκε μπροστά της.

«Εμένα κοίτα», την ικέτευσε, «σε παρακαλώ, εμένα κοίτα, όχι εκείνο».

Για λίγες στιγμές κοίταξε τα μάτια του. Ο Αλέξης έβγαλε τα γυαλιά του. Για πρώτη φορά είδε τα μάτια του όπως ήταν. Δεν ήταν άσχημα και καθρέφτιζαν την αγνότητα της ψυχής του και το διαμαντένιο ήθος του. Αλλά σύντομα τα δικά της μάτια δεν έβλεπαν τίποτ' άλλο, πέρα απ' τη θεά της.

Ως εκ θαύματος ήρθαν οι πατέρες Βασίλειος και Ιερόθεος μ' ένα μικρό αυτοκίνητο, που το οδηγούσε ένας νέος μοναχός. Φόρεσαν τα πετραχήλια τους κι άρχισαν να τελούν τους Χαιρετισμούς της Θεοτόκου. Εμφανίστηκε κι ο μπάρμπα Νίκος. Η μητέρα Μακρίνα κήρυξε επιστράτευση προσευχής σε όλες τις μοναχές. Και προσωρινά το όραμα άρχισε να μικραίνει, να υποχωρεί και να ξεθωριάζει.

Η κυρία Μαρίνα έσφιξε τη Χρυσένια της στην αγκαλιά της. Όμως εκείνη είχε ανοίξει την καρδιά της σ' αυτό που νόμιζε για θεότητα και οι προσευχές των φίλων της δεν μπορούσαν να τη βοηθήσουν.

Η μυστηριώδης μορφή, που την έβλεπε μόνο εκείνη, γιγαντώθηκε ξανά· γύρω της άρχισαν να πετούν φτερωτές υπάρξεις, σαν τη θεά Ίριδα. Η Χρυσένια βυθίστηκε στην οπτασία· και έξαφνα μεταφέρθηκε νοερά σ' έναν άλλο κόσμο. Χαμογέλασε γαληνεμένη κι ευτυχισμένη.

Μπροστά της απλώνονταν λαμπεροί κήποι με πολύχρωμα λουλούδια, υπέροχα δέντρα και εξαίσια σιντριβάνια με αστραφτερούς πίδακες και χρυσόψαρα. Πέρδικες κυκλοφορούσαν, παγώνια και σμήνη καναρινιών όλων των αποχρώσεων. Ευωδιές και αρμονικές μελωδίες κυριαρχούσαν παντού. Στο βάθος υψωνόταν ένα τεράστιο παλάτι από χρυσό και μάρμαρο, κυκλωμένο από έρωτες και νεράιδες που φτεροκοπούσαν· ο Όλυμπος ή τα Ηλύσια Πεδία!

Πάνω στο παλάτι, στους εξώστες, εμφανίστηκαν οι δώδεκα θεοί, καθένας με τα χαρακτηριστικά του: ο Δίας κρατώντας έναν κεραυνό που σπίθιζε, η Ήρα μ' ένα μανδύα ανυπέρβλητου κάλλους από φτερά παγωνιού, πάνω στα οποία διακρίνονταν τα μάτια του Άργου, του ακοίμητου δράκου· ο Ποσειδώνας με την τρίαινα, ο Άρης με μιαν ολόχρυση πανοπλία, η Αφροδίτη, με την έκπαγλη καλλονή, μισοντυμένη με αέρινα διάφανα πέπλα, ο Ήφαιστος δίπλα της, μαυριδερός και κοντύτερος, με το παντοδύναμο σφυρί του, η Αθηνά με το κράνος, το δόρυ και την αιγίδα

της, πάνω απ' την οποία την κοιτούσε η Μέδουσα με τα φιδίσια μαλλιά της να στριφογυρίζουν, προξενώντας της όμως αίσθημα ασφάλειας κι όχι τρόμο...

Δίπλα της στέκονταν ο Απόλλωνας, ακτινοβόλος, αγκαλιά με τον Πύθωνα, ο Ερμής με το κηρύκειο, το φτερωτό κράνος και τα ιπτάμενα σανδάλια του, η Εστία, σεμνή, με σκεπασμένο κεφάλι, λουσμένη ολόκληρη μέσα σε μια φλόγα, ο Διόνυσος στεφανωμένος με κισσούς, γελώντας με κέφι και προσφέροντας ένα κύπελλο κρασί, στολισμένο με ρουμπίνια και ζαφείρια, κι ένα μεγάλο ώριμο τσαμπί σταφύλι. Πιο μπροστά απ' όλους στεκόταν η Άρτεμη, η θεά της, μ' ένα βέλος περασμένο στο αλάνθαστο τόξο, με το βλέμμα να ξεχειλίζει δυναμισμό και ηρεμία, περιβαλλόμενη από κυνηγόσκυλα και ελάφια με χρυσά κέρατα και οπλές.

Πιο πίσω απ' όλους, μέσα σ' ένα σκούρο σύννεφο, αυστηρός και σύνοφρος, μεγαλόπρεπος, στηριγμένος σε μια ψηλή χρυσοποίκιλτη ράβδο, κοιτούσε ο Πλούτωνας, ο θεός του Άδη.

Τα βλέμματα όλων την προσκαλούσαν. Άπλωσε τα χέρια και αποδέχτηκε την πρόσκληση. Ένωσε σα να ξανάμπαινε σε μια στοργική, ασφαλή και αδιαπέραστη μήτρα.

Και τότε μετατράπηκε σε χελιδόνι και πέταξε στον ουρανό.

Κεφάλαιο 8

1

«Πότε θα μπορέσουμε να γυρίσουμε στο σπίτι μας;» είχε ρωτήσει νωρίτερα η κυρία Μαρίνα τη μητέρα Μακρίνα.

«Όταν γίνει η τελική μάχη και εξουδετερωθεί το κακό» απάντησε εκείνη.

«Και ξέρουμε πότε θα γίνει αυτό;».

«Νομίζω σύντομα» αποκρίθηκε προφητικά η αγία του Θεού, κοιτάζοντας πέρα, σε κάποιο μέλλον.

Τώρα είχε σχεδόν σκοτεινιάσει και είχε γίνει φανερό πως η ώρα ζύγωνε.

Η Χρυσένια μέσα στο μυαλό της είχε επίγνωση της κατάστασης· ήξερε πως δεν είχε πάρει μορφή χελιδονιού, αλλά ένωθε σα χελιδόνι. Η ανθρώπινη συνείδησή της ήταν μαζεμένη σε μια γωνιά, σαν σε κάποιο μισοφωτισμένο δωμάτιο. Το σώμα της, υπακούοντας σ' ένα μέρος του εαυτού της, που περίεργα ήταν και δεν ήταν δικό της, είχε απλώσει τα χέρια στα πλάγια, σα γιγάντιο πουλί, είχε υψωθεί πάνω από το έδαφος και πετούσε.

Αληθινά πετούσε· έφυγε από το μοναστήρι και ταξίδευε για την Αθήνα πολλά μέτρα πάνω από τα σπίτια, αθέατη, ντυμένη το νεογέννητο σκοτάδι της νύχτας.

Αυτή η εξέλιξη όλους τους αιφνιδίασε.

«Πρέπει να πάμε πίσω της» είπε βιαστικά ο μπάρμπα Νίκος αρπάζοντας τον Αλέξη από το μπράτσο.

«Με ποιον τρόπο;».

«Με ένα αμάξι».

«Θα σας πάω εγώ!» φώναξε ο κ. Σπύρος.

Ο μπάρμπα Νίκος, τρέχοντας προς το παρκινγκ, έξω από την πύλη, σκέφτηκε να τον πληροφορήσει ότι ήξερε να οδηγεί· δεν ήταν όλη του τη ζωή ερημίτης. Θα 'ταν αρκετό να του έδινε τα κλειδιά. Αλλά δε μίλησε.

“Δε χρειάζεται διαφήμιση” είπε μέσα του. “ας έρθει μαζί μας”.

Κάθισε στη θέση του συνοδηγού, ο Αλέξης πίσω και ξεκίνησαν. Δεν την έβλεπαν πια, αλλά τους καθοδηγούσε ο μπάρμπα Νίκος με το πνευματικό GPS του.

Ο έμπειρος ταξιτζής οδηγούσε το ΙΧ του. Για το ταξί είχε πάρει ρεπό από τ' αφεντικό του και το 'χε παραδώσει στην επόμενη βάρδια.

«Ξέρεις τι θα συναντήσουμε εκεί που πάμε;» ρώτησε κάπως αμήχανα.

«Κάτι πολύ κακό μάλλον. Αλλά μην ανησυχείς· κάλεσα ενισχύσεις».

Μετά από λίγο είχαν μπει σε κατοικημένες περιοχές, πολυσύχναστες και πολυάσχολες, και συνέχιζαν μέσα στη νύχτα. Ο κ. Σπύρος αποφάσισε να ρωτήσει αυτό που τον απασχολούσε από χθες ακόμη:

«Μπάρμπα Νίκο, μπορείς να μου πεις τι είναι αυτό που βλέπουμε;».

«Το αποτέλεσμα μαύρης μαγείας» απάντησε ξερά ο ερημίτης.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του.

«Αν και πιστεύω στο Θεό», σχολίασε, «μέχρι χθες ήμουν βέβαιος πως δεν υπάρχει μαγεία».

Ο μπάρμπα Νίκος τον κοίταξε σοβαρά, κάπως μελαγχολικά.

«Όχι μόνο υπάρχει, αλλά η δράση της είναι πολύ μεγαλύτερη απ' όσο νομίζεις» απάντησε. «Δεν εξουσιάζουν τον κόσμο μόνο με τη διαφήμιση, αλλά και με γερές δόσεις μαύρης μαγείας. Κι όταν λέμε μαγεία, εννοούμε καθαρή, σκοτεινή δαιμονική

ενέργεια· παγερή, επιθετική, γεμάτη μίσος... γεμάτη γαμψά νύχια».

Ο άντρας τον λοξοκοίταξε για μια στιγμή, όσο του επέτρεπε η οδήγηση, ανατριχιάζοντας. Ο Αλέξης, στο πίσω κάθισμα, άκουγε με προσοχή και δε μιλούσε.

Ο μπάρμπα Νίκος έδειξε τους γύρω δρόμους και τα πεζοδρόμια, που κατέβαζαν πολύχρωμα φωτεινά ποτάμια πεζών και οχημάτων.

«Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, που κινούνται σαν αυτόματα, νομίζεις δε βρίσκονται υπό την επήρεια μαγείας; Όλοι οι έφηβοι, που ντύνονται στα μαύρα, βάζονται σαν πτώματα ή φαντάσματα, στολίζονται με ζωγραφισμένα κρανία και δαιμονικές φάτσες, εθίζονται σε υποβλητική μουσική και τραγούδια που εξυμνούν το διάβολο, σε θρίλερ και βίντεο εξορκισμών, ηλεκτρονικά παιχνίδια γεμάτα τέρατα και βία, δεν είναι, νομίζεις, υπό την επήρεια μαγείας; Όλοι όσοι εκπορνεύονται στα σκοτεινά, νομίζοντας πως φτιάχνουν αισθηματικούς δεσμούς, κι αυτοί φυσικά που τρυπιούνται και χτυπιούνται και γκρεμίζουν τη ζωή τους και βρίζουν και βλαστημάνε και χειρονομούν, που χειροδικούν και δεν πάνε στην εκκλησία ποτέ, δεν προσεύχονται, δε νηστεύουν, δεν εξομολογούνται, δεν κοινωνούν, δεν, δεν... δεν είναι, νομίζεις, υπό την επήρεια μαγείας;».

Ο κ. Σπύρος έστριψε σε μια πλατεία, όπως του υπέδειξε ο μπάρμπα Νίκος. Ο Αλέξης χτένιζε με τα μάτια του τον ουρανό, αλλά δεν έβλεπε παρά μόνο την ανταύγεια από τις λάμπες του δήμου και τις φωτεινές διαφημίσεις.

«Συγγνώμη, τώρα, και πώς αρπάζει τόσους ανθρώπους αυτή η μαγεία;» ρώτησε ο πατέρας του, μη μπορώντας να χωνέψει όσα άκουγε.

«Τους αρπάζει με τη μουσική και τα τραγούδια που ακούνε, τη συγκεκριμένη μουσική και τα συγκεκριμένα τραγούδια εννοώ, τις συγκεκριμένες ταινίες, σελίδες στο Διαδίκτυο κ.τ.λ., με το ενδιαφέρον τους για τα ζώδια, το φεγγί σου, τη γιόγκα, τους τάχα μου ενεργειακούς κρυστάλλους, τα ινδιάνικα φυλαχτά, τις μπλε χάντρες και ένα σωρό άλλες αηδίες – δεν είναι αηδίες, είναι μαγικές μέθοδοι. Πλέον δε στήνονται παγίδες, αλλά δίχτυα, σαν τις μηχανότρατες, και μαζεύουν και το γόνο των ανθρώπων, την αθερίνα».

«Την ανθρώπινη αθερίνα».

«Μάλιστα: από το νηπιαγωγείο, από τις παιδικές ταινίες, από παντού τρυπώνουν και αρπάζουν. Οι άνθρωποι μεγαλώνουν εξαρτημένοι, εθισμένοι, απελπισμένοι, σχεδόν παρανοϊκοί, έτοιμη λεία για τη Σκύλα και τη Χάρυβδη των σκοτεινών κέντρων...».

«Κι ο Θεός;».

«Ποιος Θεός; Ποιος ασχολείται μαζί Του; Οι λίγοι που ασχολούνται, το παλεύουν. Μακριά απ' το Χριστό, κανείς δεν είναι θωρακισμένος. “Πιστεύω με τον τρόπο μου” λέει ο άλλος· καλά, πίστευε με τον τρόπο σου και νόμιζε πως είσαι κανέννας μέγας διδάσκαλος – στην πραγματικότητα, είσαι μεζεδάκι στη γλώσσα του διαβόλου».

Κι έκανε το σταυρό του. Ο κ. Σπύρος δε μίλησε. Ξαφνικά έκανε μια παρατιμονιά, που παραλίγο ν' ανέβουν στο πεζοδρόμιο και να πέσουν πάνω σε μια κολώνα.

«Ει!» φώναξε ο Αλέξης.

«Δεν είδατε έναν τύπο που χοροπήδαγε στη μέση του δρόμου;» ρώτησε μουδιασμένος ο έμπειρος οδηγός.

Ήθελε να προσθέσει “και μου φάνηκε πως είχε και πόδια τράγου”, μα ντράπηκε να το ξεστομίσει. Κοίταξε πίσω από τον καθρέφτη· δεν είδε κανέναν. Φοβισμένος έκανε βιαστικά το σταυρό του· δεν ένιωσε ασφάλεια και τον ξανάκανε τρεις φορές ολόκληρο.

«Καλά πάμε!» κραύγασε ο μπάρμπα Νίκος. «Ο διάβολος δεν κάθεται να μας κοιτάζει· κάνει επιθέσεις!».

Στράφηκε στο πίσω κάθισμα κι έδωσε στον Αλέξη ένα κομποσχοίνι.

«Βάρα τον με τη Ευχή» διέταξε.

«Εγώ;» απόρησε ο νέος δείχνοντας τον εαυτό του.

«Εσύ κι εγώ κι ο κυρ Σπύρος και οι άγιοι και η Παναγία και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός! Κυρ Σπύρο, αν μπορείς, σε παρακαλώ, να οδηγήεις κι από μέσα σου να προσεύχεσαι».

Ο κ. Σπύρος ένευσε. Ο ερημίτης παρακάλεσε το Χριστό να μην αφήσει ν' αποκαλυφθεί η παρουσία τους στους εχθρούς τους. Ο Αλέξης συγχρόνως για πρώτη φορά συλλογίστηκε αυτό που θα καθόριζε τη ζωή του από 'δώ και πέρα:

“Αυτή τη μαγεία... πρέπει ν' αφιερώσουμε τη ζωή μας στην αντιμετώπισή της”.

Ο μπάρμπα Νίκος άκουσε τη σκέψη του· θα του απαντούσε αργότερα, αν επιζούσαν.

2

Η Χρυσένια πετούσε σε μια απέραντη ευτυχία, θαρρώντας πως ταξιδεύει σ' ένα λαμπερό γαλάζιο ουρανό, με κατάσπρα βαμβακερά σύννεφα. Λευκά πουλιά, μεγάλα σαν πελαργοί, φτερούγιζαν γύρω της

και φωτεινά πλάσματα γεμάτα αγάπη και καλοσύνη την υποδέχονταν στο βασίλειό τους. Στη γη, κάτω από αυτόν τον ουρανό, ανθισμένα λιβάδια και δάση απλώνονταν ως εκεί που έφτανε η ματιά της.

Στο βάθος κάποια στιγμή διέκρινε ένα πανέμορφο δασύλλιο και ήξερε πως έπρεπε να κατευθυνθεί προς τα εκεί.

Προσγειώθηκε απαλά, σαν να είχε γεννηθεί γνωρίζοντας να πετάει, ανάμεσα σε συστάδες από ασημένιες μηλιές και πορτοκαλιές, που λύγιζαν φορτωμένες χρυσούς καρπούς. Υπέροχες μελωδίες ακούγονταν από κάποιο ξέφωτο. Μικροσκοπικές νεραϊδούλες φτερούγιζαν κρυφοκουβεντιάζοντας και γελώντας και ξωτικά χόρευαν ανέμελα ανάμεσα σε θάμνους με καρπούς κατακόκκινους και αστραφτερούς σα ρουμπίνια.

Πού βρισκόταν; Στον παράδεισο;

Μια πανέμορφη ύπαρξη, σαν πριγκίπισσα, χρυσοστεφανωμένη, με βαθυγάλανα μάτια που θύμιζαν φεγγάρια, πλησίασε χαμογελώντας με τρυφερότητα και της πρόσφερε κάποιο ευωδιαστό ηδύποτο σε κρυστάλλινο ποτήρι. Η Χρυσένια το πήρε με την άκρη των δαχτύλων της, ευχαρίστησε ευγενικά και συνεσταλμένα και ήπιε μια γουλιά.

Μονομιάς άρχισε να ζαλίζεται και να την καταλαμβάνει φόβος, σκαρφαλώνοντας από τα δάχτυλα των ποδιών της σαν ορμητικό αναρριχώμενο φυτό. Το ποτήρι κύλησε στο έδαφος, δίπλα στα μικρά αθλητικά της παπούτσια, και, στο σημείο που χύθηκε το ποτό, φύτρωσαν αγκάθια.

Στρατιώτες με αρχαίες ελληνικές πανοπλίες ξεπρόβαλαν πίσω από τα δέντρα. Φορούσαν περικεφαλαίες, έφεραν ξίφος στη μέση και κρατούσαν μεγάλες στρογγυλές ασπίδες, διακοσμημένες με ανάγλυφες λιονταροκεφαλές. Την περιστοίχισαν.

Η πριγκίπισσα χάθηκε, σα να βυθίστηκε σε κάποιο νοερό τούνελ. Το τοπίο άλλαξε εντελώς και μετατράπηκε σ' ένα σκοτεινό νυχτερινό άλσος. Από κάποιο ξέφωτο ακούγονταν ύμνοι σε μιαν ακατανόητη γλώσσα και φαινόταν η ανταύγεια αναμμένων πυρσών. Δίπλα στα πόδια της εξακολουθούσε να είναι πεσμένο το хрустáλλινο ποτήρι και τ' αγκάθια να είναι φυτρωμένα στο σημείο όπου χύθηκε το μαγικό φίλτρο.

Μια γυναικεία φωνή στρήνιαξε σαν όρnio, μουδιάζοντας τα γόνατά της. Και ξαφνικά οι λιονταροκεφαλές από τις ασπίδες άρχισαν να βρυχώνται και να βγαίνουν έξω, σαν ολόκληρα

λιοντάρια, που την περικύκλωσαν έτοιμα να ορμήσουν. Ο φόβος δυνάμωνε, την είχε ολόκληρη τυλίξει και άρπαζε τώρα, σαν παγωμένο χέρι, το λαιμό της.

Οι στρατιώτες δε φορούσαν πια πανοπλίες, αλλά μόνον ένα περίζωμα γύρω απ' τη μέση. Ο κόσμος στροβιλίστηκε κι εκείνη σωριάστηκε μισολιπόθυμη στ' απλωμένα μπράτσα του πιο κοντινού· του Φοίβου.

3

Ο υπουργός Επιβολής του Νόμου φόρεσε το κοστούμι του, παίρνοντας την ειδική ιερατική φορεσιά του σε μια βαλίτσα. Κάρφωσε στο πέτο του μια καρφίτσα από χρυσό και πολύτιμες πέτρες, που παρίστανε το σύμβολο του Τάγματός του, ένα κανόνα κι ένα διαβήτη, σταυρωμένους έτσι που να σχηματίζουν κάτι σαν εξάκτινο αστέρι. Αυτό ήταν το Τάγμα του πριν δημιουργήσει το Τάγμα των Λιονταριών, που το θεωρούσε μυστικό και ισχυρότερο από το προηγούμενο. Δεν ήξερε πως κι ο ίδιος ήταν υποχείριο και πως η ίδρυση του Τάγματος των Λιονταριών δεν ήταν παρά μια ψηφίδα στο σχέδιο Άλλων.

Από χθες έβλεπε μέσα στο νου του κάθε κίνηση του υπαστυνόμου. Γελούσε και τον άφηνε να νομίζει πως

τον παρακολουθεί, ενώ στην πραγματικότητα αυτός ήταν που παρακολουθούνταν.

Μόνο την ώρα που άρχισε να διαβάξει από την Καινή Διαθήκη, ο μάγος έχασε την εικόνα. Σαστισμένος, χωρίς καθυστέρηση, μετατράπηκε σε περιστέρι και πέταξε σ' ένα σύρμα δίπλα στο μπαλκόνι του υπαστυνόμου. Είδε τι έκανε· δεν του άρεσε. Και πάλι όμως θεώρησε πως δεν ήταν κάτι με βαθύτερη σημασία.

Τώρα είχε νυχτώσει και αυτός ήταν έτοιμος. Μπήκε στη λιμουζίνα του και ξεκίνησε συνοδευόμενος από την ακολουθία του, τα επίλεκτα μέλη του στρατεύματός του, τους αφοσιωμένους πιστούς του. Ήξερε πως ξωπίσω τους θα ερχόταν κι ο υπαστυνόμος Μαβίλης, το ανύποπτο θύμα που θα σφράγιζε με το αίμα του την τελετουργία της Άμωμης Σύλληψης· και θα τη σφράγιζε μ' έναν τρόπο ξεχωριστό, αναπάντεχο ακόμη και για την αρχιέρεια. Χαμογέλασε ξεχειλίζοντας αυτοϊκανοποίηση και αυτολατρεία.

Βέβαια καταλάβαινε πως κι οι Ναζωραίοι θα προσπαθούσαν να αμυνθούν. Όμως η εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του ήταν τέτοια, που ούτε τους υπολόγιζε. Θα 'χε άλλωστε κοντά του ολόκληρες

λεγεώνες, όχι μόνο ανθρώπων και λιονταριών, αλλά και πνευμάτων.

Έφτασαν στο Ιερό Άλσος, το πιο ιερό από τα ιερά, που το προετοίμαζαν χρόνια με ποικίλες τελετές, ενεργοποιώντας τις αρχαίες δυνάμεις του. Απόμερο, μυστικό, γονιμοποιημένο χιλιάδες χρόνια με λατρείες των θεών από αριστοκρατικές ελίτ, που μοιράζονταν μεταξύ τους αλλόκοτες φιλοσοφίες και ασκούσαν μαντείες, θεουργίες και αποτρόπαιες θυσίες, θα κυοφορούσε τώρα το Βρέφος που θα άλλαζε την ιστορία του πλανήτη.

Ο βωμός ήταν ευτρεπισμένος, οι εγκαταστάσεις πανέτοιμες. Η αρχιέρεια στη θέση της, φορώντας μονάχα ένα λευκό χρυσοκέντητο μανδύα. Ολόκληρο το Τάγμα συγκεντρωμένο. Τους χαιρέτισε αυτοκρατορικά και ζητωκραύγασαν· τον περίμεναν σαν Μεσσία.

Τα μάτια του έβλεπαν τα πνεύματα που τους περιστοίχιζαν. Πήγε παράμερα, γύμνωσε το σώμα του και φόρεσε το μανδύα του από πορφύραν και βύσσον. Εμφανίστηκε, οι πυρσοί άναψαν και άρχισε η τελετή.

Ύμνοι σε μια μυστηριώδη αρχαία γλώσσα, γεμάτη κώδικες και συμβολισμούς, δόνησαν την ατμόσφαιρα· οι οπαδοί, γυμνοί εκτός από ένα περιζώμα, έφαλλαν

και χόρευαν ρυθμικά με επιτόπια βήματα, όλο και πιο ξέφρενα. Ήταν περισσότεροι από πενήντα.

Μια συνοδεία από είκοσι ακόμη εμφανίστηκε από αριστερά. Σήκωναν ένα ξυλόγλυπτο χρυσοποίκιλτο φορείο, πάνω στο οποίο καθόταν σταυροπόδι, στεφανωμένη με λουλούδια, η παρθένα που θα γινόταν η Πάναγνη Μητέρα. Το εφηβικό της σώμα ήταν γυμνό και θα βαφόταν αργότερα με το αίμα από τη θυσία. Δίπλα της βηματιζε, κρατώντας της απαλά το χέρι, η μητέρα της, η ιέρεια και φύλακας της αρχαίας γνώσης, η Ηλέκτρα· φορούσε ένα λευκό μανδύα, παρόμοιο με της αρχιέρειας, αλλά απλούστερο.

Πίσω τους, ένας δεύτερος όμιλος συνόδευε πεζή, κρατώντας την από τα μπράτσα, τη δεύτερη παρθένα, το ιερό σφάγιο, που θα πρόσφερε το αίμα του για τη ζωογόνηση των δυνάμεων· τη Χρυσένια. Εκείνη φορούσε ένα σχεδόν διάφανο μανδύα, χωρίς διάκοσμο, και ήταν στεφανωμένη με μωβ λουλούδια.

Και τα δυο κορίτσια βρίσκονταν υπό την επήρεια ειδικών φίλτρων και προχωρούσαν πειθήνια, σχεδόν μειδιώντας, προς την εκπλήρωση του πεπρωμένου τους.

Μέσα στο φως και τις σκιές από τους πυρσούς, σε καπνούς θυμιάματος και ύμνους, οι θεράποντες

ανέβηκαν λίγα πέτρινα σκαλιά, χαμήλωσαν και η Ήβη πάτησε στο έδαφος.

Η μητέρα της την οδήγησε στο βωμό, καλυμμένο με πολυτελή υφάσματα, και τη βοήθησε να ξαπλώσει, με το πρόσωπο στραμμένο στον έναστρο ουρανό. Οι θεράποντες την τοποθέτησαν με τα χέρια και τα πόδια ανοιχτά και της έδεσαν τους καρπούς και τους αστραγάλους σε τέσσερις κρίκους, χωρίς να την πονέσουν. Το κορίτσι συνοφρυώθηκε ένα δευτερόλεπτο μ' αυτή την πράξη, όμως ήταν τόσο ναρκωμένη, που δεν είχε τη δυνατότητα να την επεξεργαστεί· απόμεινε να κοιτάζει τον ουρανό, ανάμεσα στα κλαδιά των πεύκων, σε γαλήνια αναμονή.

Δίπλα, η δεύτερη ομάδα έδεσε όρθια τη Χρυσένια σε δυο ξύλινους πασσάλους, αφού της αφαίρεσε το μοναδικό της ένδυμα· τα υφάσματα δεν ήταν νόστιμα. Ο Άλκης, ανάμεσα στους χορευτές και υμνωδούς, ένιωσε πρωτόγνωρη έξαψη και ανυπομονησία. Βρισκόταν ένα μόλις βήμα από την εκπλήρωση του μεγαλύτερου ονείρου του.

Όλοι οι άλλοι αδιαφορούσαν για τα ωραία εφηβικά γυμνά σώματα, που είχαν εκτεθεί ανυπεράσπιστα μπροστά στα μάτια τους· ήταν μεθυσμένοι από τον

πόθο μιας ηδονής εντονότερης από τη σαρκική – της ηδονής της δύναμης!

Ο αρχιμάγος προχώρησε τελετουργικά, ανέβηκε τα σκαλιά και στάθηκε ακριβώς μπροστά στο βωμό, με το σώμα της κόρης του να περιμένει στη διάθεσή του. Παρέδωσε το μανδύα του σε δυο θεράποντες, απομένοντας εντελώς γυμνός. Η πλάτη του, κάθιδρη, φάνηκε καλυμμένη με τερατόμορφα τατουάζ, στα οποία δέσποζαν ο κανόνας με το διαβήτη, τυλιγμένοι σ' ένα φίδι που έτρωγε την ουρά του. Παραπάνω, ένας φοίνικας ξεπηδούσε από τις φλόγες του και στο μέτωπο του φοίνικα διακρινόταν ένας αγκυλωτός σταυρός.

Ο αρχιμάγος αδιαφορούσε για το ναζισμό, τουλάχιστον την πολιτική πλευρά του. Τον ενδιέφερε μόνο η σκοτεινή αποκρυφιστική πλευρά του κι από 'κεί προερχόταν τούτη η σβάστικα.

Ήταν έτοιμος, εν πλήρη συνειδήσει, να δρέψει τον πλέον απαγορευμένο και δηλητηριώδη καρπό από τον κήπο του Σατανά, τον καρπό της αιμομιξίας. Αιμομιξία και πατροφονία θα συνδύαζαν απόψε την απόλυτη διαστροφή, παράγοντας αυτή τη μοναδική νύχτα το δικό τους καρπό, τον άρχοντα του κόσμου. Μετά τη γέννηση και τον απογαλακτισμό του, μόλις θ' άρχιζε να τρέφεται με στερεά τροφή, ο αρχιμάγος θα

σκότωνε τη μητέρα του, την Πάναγνη Μητέρα, θα την τεμάχιζε και θα του την έδινε σταδιακά να την καταβροχθίσει. Έτσι η Μητέρα θα επανενωνόταν με το μωρό της κι εκείνο θα έμπαινε στην αφετηρία για την πνευματική και σωματική του αναμόρφωση. Κατόπιν, θα το μεγάλωναν εκλεπτυσμένες μαινάδες, αιμοδιφείς και πανέμορφες, σε πολυτελείς ουρανοξύστες από γυαλί και ατσάλι στις μητροπόλεις του κόσμου· και θα γινόταν ο κύριος του κόσμου, παντοδύναμος οικονομικά και πολιτικά – ο μόνος ικανός να εκμηδενίσει τους αληθινούς ανταγωνιστές του, τους σημερινούς κυρίαρχους του κόσμου, τα Τάγματα, τις Στοές και τις Αδελφότητες των άλλων μάγων.

Η Ηλέκτρα περίμενε την ανάδειξή της σε παγκόσμια αυτοκράτειρα, ως μητέρα της Πάναγνης Μητέρας. Προσδοκούσε το Λιονταρίσιο Μωρό περισσότερο απ' όσο κάθε γιαγιά το εγγονάκι της.

Ήταν είκοσι δύο χρονών όταν την αποπλάνησε ο αρχιμάγος. Σπούδαζε μοντέρνο χορό και αυτή την τέχνη εξάσκησε επαγγελματικά, ως δασκάλα, όλα της τα κατοπινά χρόνια. Την ξεγέλασε, νόμιζε ακόμη και τώρα πως ήταν κάποια χθόνια θεότητα. Δεν τον είχε ξαναδεί από τότε και απόψε, αν και αόριστα κάτι της θύμιζε, δεν τον αναγνώρισε.

Η Ηλέκτρα έζησε μια μόνο νύχτα τη σαρκική ένωση· ήταν αρκετή εκείνη η νύχτα για να παραγάγει το κορίτσι, που ήταν προορισμένο εξ άκρας συλλήψεως για μητέρα του Λιονταρίσιου Μωρού. Τώρα ήταν περίπου τριάντα πέντε χρονών και η αποστολή της σχεδόν είχε φτάσει στο τέλος της. Ο αφέντης της – δεν το γνώριζε η ίδια – θα την άφηνε ακόμη εννέα μήνες, να βοηθήσει στην κύηση της εκλεκτής Μητέρας, και κατόπιν θα την παραχωρούσε στο Φοίβο, που κρυφά την ποθούσε. Εκείνος, μέσα σε πέντε χρόνια, θα την αποστράγγιζε από κάθε ικμάδα ζωής, θα της ρουφούσε κυριολεκτικά το αίμα· όχι επειδή θα ήθελε να τη σκοτώσει, αλλά επειδή αυτό ήταν ο Φοίβος: ένα ενεργειακό βαμπίρ. Τελικά, εκείνη θα ικέτευε να πεθάνει, μοιάζοντας με γριά διακοσίων ετών. Τότε ίσως ένιωθε οίκτο και της έπαιρνε το κεφάλι ή θα την εγκατέλειπε σε κάποιο βάραθρο με σκοτεινές νύμφες, να λιμοκτονήσει, παρανοϊκή και λησμονημένη.

Όμως όλα τούτα δεν τα σκεφτόταν απόψε ο αρχιμάγος. Ήταν τόσο κοντά στη στιγμή της δόξας του! Στράφηκε στην αρχιέρεια κι έδωσε το σύνθημα να τελεστεί η θυσία.

4

Η αρχιέρεια χούγιαξε σαν αγριοπούλι κι όλοι οι μάγοι μεταμορφώθηκαν σε λιοντάρια, που μούγκριζαν

νευρικά, τινάζοντας δεξιά κι αριστερά τη χαίτη τους. Μόνο η αρχιέρεια ανάμεσά τους ήταν γυναίκα (εκτός από την Ηλέκτρα και τα δυο κορίτσια), γι' αυτό κι όλα τα λιοντάρια ήταν αρσενικά. Εκείνη διατήρησε την ανθρώπινη μορφή της.

Τα πιο κοντινά λιοντάρια στράφηκαν προς το θύμα, τη δεμένη κοπέλα που παρακολουθούσε μισοναρκωμένη. Εκείνη μόλις που άρχιζε να αντιλαμβάνεται αμυδρά πως κάτι επικίνδυνο ξεκινούσε· τι όμως, δε μπορούσε να συνειδητοποιήσει. Ποιο λιοντάρι να έμπηγε πρώτο τα σουβλερά του δόντια στη σάρκα της; Ανταγωνισμός άρχισε να επικρατεί. Ο αρχιμάγος κι η αρχιέρεια παρακολουθούσαν. Η Ήβη, δεμένη στο βωμό (άλλου είδους σφάγιο), εξακολουθούσε να ατενίζει τα άστρα. Τίποτα δεν τάραζε τη σιωπή, πέρα από τις βαριές ανάσες και τα πνιχτά μουγκρητά των θηρίων.

Ένα ώριμο λιοντάρι έκανε να ορμήσει. Μεμιάς, το λιοντάρι που ήταν ο Άλκης πήδηξε καταπάνω του και του κατάφερε στην πλάτη μια λυσσασμένη νυχιά. Αν και έμπειρος και δυνατός, ο αντίπαλός του, αιφνιδιασμένος και καταματωμένος, υποχώρησε μπροστά στο μένος του! Ο Άλκης, με την καρδιά του να πάλλεται από ηδονή, ανοιχτά τα σαγόνια και τα σάλια του να τρέχουν, πέρασε μπροστά. Όλα τα λιοντάρια του άνοιξαν δρόμο. Τα μάτια του

συναντήθηκαν με της Χρυσένιας, που άρχισε προσχεδιασμένα να ξυπνάει απ' το λήθαργο. Ο αρχιμάγος κι η αρχιέρεια παρακολουθούσαν· όμως, όχι το ίδιο πράγμα – ο αρχιμάγος παρατηρούσε το σκοτεινό δάσος, περιμένοντας τις εξελίξεις.

Αν ο Άλκης είχε αφήσει τον αντίπαλό του να προχωρήσει, τώρα θα ζούσε. Όμως, καθώς ετοιμαζόταν να βυθίσει τα δόντια του στην τρυφερή σάρκα (κι η Χρυσένια γούρλωσε τα μάτια της, αδύναμη να ουρλιάξει), μια σφαίρα σφηνώθηκε στο κρανίο του και σωριάστηκε στο έδαφος σπαρταρώντας.

Άλλη μια θανάτωσε το διπλανό του, που ετοιμαζόταν να εφορμήσει στο δεμένο θύμα.

Όλα τα λιοντάρια στράφηκαν ξαφνιασμένα προς την κατεύθυνση, απ' όπου προήλθαν οι σφαίρες. Η μουσική σταμάτησε. Η αρχιέρεια κοιτούσε αποσβολωμένη.

Ο αρχιμάγος, ο μόνος που δεν ξαφνιασθηκε, έδωσε εντολή απλώνοντας το χέρι και τα δεσμά που κρατούσαν τη Χρυσένια πήραν μόνα τους φωτιά και κόπηκαν. Και με μια δεύτερη εντολή, το κορίτσι ούρλιαξε σαν αγριεμένη αρκούδα και ρίχτηκε στον πατέρα της με νύχια και δόντια!

Αιμομιξία και πατροφονία. Η Χρυσένια ήξερε πως δεν ήταν αρκούδα, όμως ένιωθε βαθιά μέσα της σαν αρκούδα. Στριμωγμένη σε μια γωνιά της συνείδησής της, έβλεπε θαμπά τον πατέρα της και ήθελε να τον αγκαλιάσει· όμως ο υπόλοιπος εαυτός της, υπακούοντας σε ακατανίκητη έλξη, ένιωθε αρκούδα, τρελή από πείνα, τον έβλεπε σαν κρέας και ορμούσε να τον κατασπαράξει!

Ο υπαστυνόμος την απώθησε με όλη τη δύναμη των χεριών του, προσέχοντας να μη ρίξει με το πιστόλι του. Η αγωνία του έκοβε τα γόνατα· η ίδια του η κόρη, η γλυκιά και πολυαγαπημένη, η αιχμάλωτη στη συμμορία αυτών των δαιμόνων, που μόλις είχε σώσει τη ζωή της πυροβολώντας ένα λιοντάρι – η ίδια του η κόρη τού είχε επιτεθεί σαν θηρίο!

Δυο δυνατά χέρια την άρπαξαν από τα μαλλιά, κάνοντας συγχρόνως στο σβέρκο της το σημείο του σταυρού. Πριν προλάβει ν' αντισταθεί, ο μπάρμπα Νίκος την πέταξε στα χέρια του Αλέξη! Εκείνος την κράτησε, με την καρδιά του να πυροβολεί το σκοτάδι και λέγοντας όσο πιο έντονα μπορούσε μέσα του την Ευχή του Ιησού.

Η κοπέλα, με τα μάγια λυμένα, τον έσφιξε κλαίγοντας στην αγκαλιά της. Ήταν ολόγυμνη κι ο νέος ένιωσε

τρυφερότητα και μια ερωτική διάθεση απέναντί της· μα δεν ήταν ο κατάλληλος τόπος και χρόνος. Σκέφτηκε πως είχε ξεχάσει να πάρει το μπουφάν του, για να τυλίξει το σώμα της.

Τότε κάτι σαν χιτώνας την έντυσε προστατευτικά· ένας χιτώνας από φως, χειροπιαστός, απαλός και ζεστός. Η Χρυσένια γαλήνεψε κι ο Αλέξης χάρηκε κι ένιωσε ασφάλεια. Η προσευχή του, χωρίς να το καταλαβαίνει το λόγο, δυνάμωσε.

Ψηλά, ο άγγελος που της έριξε το χιτώνα πέταξε κι ενώθηκε με τις δυνάμεις που καρτερούσαν, αόρατες από τους ανθρώπους, παραταγμένες για μάχη.

Ο κ. Σπύρος στεκόταν δίπλα στους δυο νέους ελπίζοντας να βοηθήσει. Μέσα του προσευχόταν κι εκείνος, κατά την οδηγία που τους είχε δώσει ομπάρμπα Νίκος. Ο υπαστυνόμος έπεσε στα γόνατα, κρατώντας το όπλο του και προσπαθώντας να συγκεντρώσει τις δυνάμεις του και να συνέλθει.

Ο παράξενος γέρος είχε στραφεί προς την αγέλη. Κάνοντας το σταυρό του κι επικαλούμενος το όνομα της Αγίας Τριάδος και την Υπεραγία Θεοτόκο, προχώρησε ανάμεσα στα λιοντάρια, που μούγκριζαν αγριεμένα, πήγαιναν να χιμήξουν, μα πισωπατούσαν

τρέμοντας από ταραχή, εξοργισμένα με την ανημποριά τους, και άνοιγαν δρόμο για να περάσει.

Ο αρχιμάγος ύψωσε το χέρι του να ρίξει κατάρα και τα μάτια τους συναντήθηκαν. Τα δικά του ήταν κατακόκκινα, όπως πάντα, σα να βγήκαν από τις φλόγες της κόλασης. Τα μάτια του ερημίτη ήταν αυστηρά, μα γαλήνια και καθαρά. Ο αρχιμάγος άνοιξε το στόμα του, μα μια σφαίρα τον χτύπησε στο ξυρισμένο κεφάλι κι έπεσε ανάσκελα βογκώντας κι αιμορραγώντας.

Τα λιοντάρια ταραχτήκαν ακόμα πιο πολύ κι ένα προς ένα ξανάπαιρναν την ανθρώπινη μορφή τους. Ο Σπύρος με τον Αλέξη παρακολουθούσαν με τρομαγμένα μάτια.

“Πού είναι οι ενισχύσεις;” σκέφτηκε ο νέος. Κοίταξε δεξιά κι αριστερά, τίποτα δεν έβλεπε. Ο υπαστυνόμος κρατούσε ακόμη το πιστόλι του προτεταμένο, γονατισμένος. Σηκώθηκε κι έτρεξε στην κόρη του. Ο Αλέξης του την πρόσφερε, ντυμένη το φωτεινό χιτώνα. Η Χρυσένια, με τα μάτια κλειστά, γαντζώθηκε στον Αλέξη και δεν ήθελε να πάει στο μπαμπά της. Εκείνος τη φίλησε στο μάγουλο, την άφησε στα χέρια του νέου και σημάδεψε ξανά το συρφετό των αντιπάλων τους, που ήταν πια άνθρωποι, όχι θηρία.

Ο ασκητής της Αθήνας προχώρησε προς την αρχιέρεια κι έφτασε στο πρώτο σκαλί του πέτρινου βάθρου. Εκείνη στάθηκε απέναντί του αγέρωχη. Ο κοσ. Σπύρος, αθόρυβα, πλησίασε από το πλάι, ανέβηκε κι έλυσε την Ήβη. Η μητέρα της παρακολουθούσε τη σύγκρουση που έμελλε να ξεσπάσει και δεν τον είδε. Εκείνος την πήρε στην αγκαλιά του ναρκωμένη ακόμη και κατέβηκε από το βάθρο. Τέσσερις πέντε απειλητικοί άντρες τον περικύκλωσαν σφίγγοντας τις γροθιές τους. Τρόμαξε· θα τα 'βγαζε πέρα;

Όμως ο μπάρμπα Νίκος άρχισε να μιλάει κι όλοι πρόσεχαν τα λόγια του και τις αντιδράσεις της αρχιέρειας. Ο κ. Σπύρος ξέφυγε από τους εχθρούς του και, με την Ήβη στα χέρια, γύρισε κοντά στο γιο του.

«Εις το όνομα του Ιησού Χριστού» αντήχησε η φωνή του ερημίτη με ξαφνική μεγαλοπρέπεια, καθώς ανέβαινε ένα ένα τα σκαλοπάτια πλησιάζοντας την αρχιέρεια, «ξέρω ποια είσαι».

«Λες ψέματα, γέρο!» ούρλιαξε εκείνη καρφώνοντάς τον με τα κεραυνοβόλα μάτια της. «Τίποτα δεν ξέρεις!».

Μα μέσα της ήξερε πως δεν ήταν έτσι και πρώτη φορά είχε αρχίσει να νιώθει φόβο.

Χρόνια είχε να ζήσει αυτό το συναίσθημα, το είχε ξεχάσει και τώρα γινόταν αμήχανη, μπερδευόταν και ντρεπόταν· κι αυτό την έκανε πιο αγριεμένη, επιθετική κι αιμοβόρα.

Ο μπάρμπα Νίκος στάθηκε ακριβώς μπροστά της. Τα μάτια της σπίθιζαν κι αστραποβολούσαν σα σκοτεινά σύννεφα πριν την καταιγίδα.

«Ξέρω» της είπε, κι η φωνή του τώρα είχε μια τρυφεράδα, «πώς σε ξεγέλασε, πώς σε χρησιμοποίησε... Πώς σε βασάνισε, παρατώντας σε τρία χρόνια στις ερημιές της Ρωσίας, ενώ εκείνος απ' το σκοτάδι σε παρακολουθούσε με σαδισμό να πεινάς, να τρέμεις και να ματώνεις. Ξέρω γιατί έριξες το αεροπλάνο έξω από τη Μόσχα». Η αρχιέρεια ταράχτηκε· γούρλωσε τα μάτια της κι άνοιξε το στόμα βαριανασαίνοντας. «Το έριξες, γιατί είδες στον ουρανό, πάνω από την πόλη, τεράστια, την εικόνα της Παναγίας. Εκείνη σκέπαζε την πόλη και την προστάτευε από δυνάμεις σαν τις δικές σου... και του δήθεν δασκάλου σου».

«Σταμάτα!» φώναξε η αρχιέρεια κάνοντας ένα βήμα πίσω – σαν αίλουρος που ετοιμαζόταν να ορμήσει.

«Όμως την Παναγία δεν τη φοβόμαστε, ακριβό μου παιδί» συνέχισε ήρεμα ο παράξενος γέρος και πλησίασε ένα βήμα. «Εκείνη μας αγαπάει και μας προστατεύει. Αλλά ο σατανικός αφέντης σου, που είχε

τρυπώσει σαν τύραννος στο μυαλό σου, σου προκάλεσε τέτοιο πανικό, ακριβώς για να σε αφήσει ανυπεράσπιστα, πληγωμένη, εξαγριωμένη, και να σε κάνει όργανό του».

«Όχι!» ούρλιαξε εκείνη κλείνοντας τ' αφτιά της με τις παλάμες. Η φωνή της είχε κάτι το λιονταρίσιο. Από το δάσος γύρω τους, με μικρούς θορύβους, που κανείς δεν τους άκουγε, άρχισαν να συγκεντρώνονται μικρά ζώα, μαγνητισμένα από την αγιάτρευτη ιδιότητά της να ενώνεται μαζί τους.

Ο μπάρμπα Νίκος πλησίασε κι άλλο και η αρχιέρεια οπισθοχώρησε. Η Ηλέκτρα αναζήτησε τη δεμένη κόρη της, που δεν την αγαπούσε, και, σα δεν τη βρήκε, κατέβηκε από το βωμό ψάχνοντάς την. Ο ερημίτης άπλωσε λίγο τα χέρια, σα να ήθελε ν' ανοίξει την αγκαλιά του.

«Έχεις ακόμη επιλογή» είπε. «Ο Χριστός σε περιμένει. Εκείνος, που συγχώρησε ληστές, φονιάδες, μάγους, άσωτους, πόρνες, ακόμα και διώκτες των χριστιανών και βασανιστές των αγίων, πίστεψέ με, κόρη μου, σ' αγαπάει και σε περιμένει!».

Η αρχιέρεια τον κοιτούσε με ανοιχτό το στόμα και γουρλωμένα μάτια. Ανάσαινε βαριά, μη ξέροντας τι να κάνει. Μέσα στην καρδιά της, κάποιος σα να της έδωσε εντολή να τον κομματιάσει! Λοξοκοίταξε στο

σημείο όπου είχε πέσει τραυματισμένος ο μέντοράς της, δεν υπήρχε τώρα κανένα σώμα.

«Διάλεξε την ειρήνη, κόρη μου», συνέχισε ο μπάρμπα Νίκος, «σταμάτα να μάχεσαι· για ό,τι κακό κι αν έγινε στη ζωή σου, η μάχη φταίει!».

Η αρχιέρεια απότομα μισόκλεισε τα μάτια της, από τα οποία τινάχτηκαν αστραπές. Μαύρα σύννεφα στροβιλίστηκαν από πάνω τους κι άρχισε να βρέχει με μπουμπουνητά και μικρούς κεραυνούς, που έπεφταν στις κορυφές των δέντρων τσακίζοντας τα κλαδιά τους. Πλήθη από σκύλους, γάτες, φίδια κι αρουραίους άρχισαν να καταφτάνουν από παντού· περιστέρια, κοράκια, νυχτερίδες και μερικοί γλάροι φτερούγιζαν κυκλικά πάνω απ' τα κεφάλια τους, μέσα στη λιλιπούτεια νεροποντή. Έντομα κι αράχνες μαζεύονταν γύρω τους μέσα στο σκοτάδι.

Η μάγισσα, αστραπιαία, μεταμορφώθηκε σε Λερναία Ύδρα με πολλά κεφάλια φιδιών που σφύριζαν. Και μετά σε ελέφαντα, που ούρλιαζε στυλωμένος στα πισινά του πόδια. Και μετά σε τίγρη, που βρυχήθηκε ξεκουφαίνοντάς τους κι όρμησε με λύσσα καταπάνω στον άγιο του Θεού.

Ο μπάρμπα Νίκος άνοιξε το φθαρμένο πουκάμισό του στο στήθος, σπάζοντας μ' ένα τράβηγμα τα κουμπιά

του, και φάνηκε ένας μικρός σιδερένιος σταυρός, που κρεμόταν στο λαιμό του μ' ένα τρίχινο κορδόνι. Ο σταυρός φεγγοβόλησε και ευωδίασε. Το τέρας στάθηκε όρθιο με ανοιχτά σαγόνια και κόκκινα μάτια, μούγκριζε κι εξαπέλυε σάλια, μα δεν τολμούσε να τον αρπάξει και να τον ξεσκίσει.

Τότε φάνηκε στην άκρη του ξέφωτου ένας γέρο παπάς, ο π. Ιερόθεος, φορώντας το πετραχήλι του και κρατώντας έναν παλιό ξύλινο σταυρό, με σκαλίσματα, σαν αυτόν που κρατάνε οι παπάδες κι ευλογούν το λαό, όταν λειτουργούνε. Ευωδίαζε κι αυτός ο σταυρός – σα λιβάνι, σα μέλι; – και φεγγοβολούσε. Τον κρατούσε υψωμένο και απάγγελλε τις προσευχές του αγίου Κυπριανού, που επικαλούνται το όνομα του Ιησού Χριστού και διώχνουν τους δαίμονες.

Στην άλλη άκρη ξεπρόβαλε μια γερόντισσα μοναχή (η ίδια που είχαν συναντήσει ο Αλέξης με το Νικήτα τη χθεσινή νύχτα στο μοναστήρι), κοντή σαν τους θάμνους που βρίσκονταν δίπλα της, όρθια, τυλιγμένη στα μαύρα της ράσα, με το μαυροκόκκινο αγγελικό σχήμα φορεμένο απ' έξω, να φαίνεται. Έμοιαζε κι αυτό σαν πετραχήλι, αν δεν ήξερες να το ξεχωρίσεις, μόνο που είχε μεγάλα κόκκινα γράμματα που έγραφαν:

ΤΣ ΔΦ
ΡΡ ΔΡ

XX XX

ΘΘ ΘΘ

ΕΕ ΕΕ

ΦΧ ΦΠ

ΤΚ ΠΓ²

Η αγία αυτή ψυχή κρατούσε στ' αριστερό της χέρι ένα κομποσκοίνι, που έφτανε σχεδόν μέχρι κάτω, και πρόφερε σιωπηλά, μέσα στην καρδιά της, την πανίσχυρη Ευχή του Ιησού. Με το δεξί της χέρι, αργά και μεγαλόπρεπα, έκανε το σταυρό της.

Τότε όλες οι δυνάμεις του Καλού και του Κακού, που βρίσκονταν εκεί, έγιναν ορατές.

² Η εξήγηση των γραμμάτων του μεγάλου αγγελικού σχήματος:

- ΤΣ ΔΦ: Τούτο το Σχήμα Δαίμονες Φρίττουσι.
- ΡΡ ΔΡ: Ρητορικοτέρα Ρημάτων, Δακρύων Ροή.
- ΧΧ ΧΧ: Χριστός Χριστιανοίς Χαρίζεται Χάριν.
- ΘΘ ΘΘ: Θεού Θέα Θεϊον Θαύμα.
- ΕΕ ΕΕ: Εωσφόρος Έπεσεν. Εύρωμεν Εδέμ.
- ΦΧ ΦΠ: Φως Χριστού Φαίνει Πάσι.
- ΤΚ ΠΓ: Τόπος Κρανίου Παράδεισος Γέγονεν.

Κεφάλαιο 9

1

Πάνω απ' τα κεφάλια τους διεξαγόταν μια τρομερή μάχη· δεν ήταν σύννεφα με κεραυνούς, ούτε καταιγίδα· ήταν άγγελοι και δαίμονες που πολεμούσαν.

Ένα αρχαίο βιβλίο, το Γεροντικό, που διασώζει ιστορίες από τη ζωή των ορθόδοξων ασκητών του 4ου αιώνα μ.Χ. στην αιγυπτιακή έρημο, γράφει πως ο άγιος Μωυσής ο Αιθίοπας, ένας γιγαντόσωμος ληστής που μετανόησε, απαρνήθηκε την αρχική του ζωή, έγινε μοναχός και κατέληξε μεγάλος άγιος και δάσκαλος του χριστιανικού πνευματικού αγώνα, κάποια στιγμή έχασε το θάρρος του, όταν ήταν ακόμη νέος, βλέποντας πόσο δύσκολο του φαινόταν να νικήσει τα ελαττώματα και τα πάθη του.

Τότε ο πνευματικός του πατέρας του έδειξε στο βάθος της ερήμου μια παράταξη πάνοπλων δαιμόνων, που ετοιμάζονταν να τον πολεμήσουν· κι από την άλλη μεριά, ένα πολλαπλάσιο στράτευμα αγγέλων, πάνοπλων επίσης, που ετοιμάζονταν να τον υπερασπιστούν. Και του είπε: “Έχε θάρρος, γιατί οι φίλοι μας είναι δυνατότεροι από τους εχθρούς μας”.

Εδώ, στο άλσος της θυσίας, οι δυο παρατάξεις φαίνονταν ισοδύναμες. Οι άγγελοι ήταν ντυμένοι κατάλευκα, φεγγοβολούσαν και πολεμούσαν με σπαθιά από φλόγες· οι δαίμονες ντυμένοι κατάμαυρα, τυλιγμένοι σκοτάδι, και πολεμούσαν με γιαταγάνια από μαύρο πάγο. Οι άγγελοι μάχονταν ψύχραιμα και σιωπηλά και ευωδίαζαν· οι δαίμονες μούγκριζαν σα γουρούνια ή μοσχάρια και βρομοκοπούσαν – και τα δύο αισθήματα, άρωμα και δυσωδία, ήταν ευδιάκριτα στους κατάπληκτους ανθρώπους.

Ο Αλέξης σκέφτηκε πως το μοναστήρι του παπά Βασίλη τιμούσε τη σύναξη των μυριών – δηλαδή δέκα χιλιάδων – αγγέλων. Τυχαία ήταν άραγε η παρουσία τους εκεί; Ή ήταν οι συγκεκριμένοι δέκα χιλιάδες άγγελοι;

Από καιρό σε καιρό, κάποιοι δαίμονες λαβώνονταν, μετατρέπονταν σε λεπτούς κόκκινους κεραυνούς και χάνονταν με κρότο στα έγκατα της γης.

Η αρχιέρεια πήρε ξανά την ανθρώπινη μορφή της. Δε στάθηκε να περιμένει· βλέποντας την απόδραση του μέντορά της, αντιλήφθηκε την έκβαση της κατάστασης, μετατράπηκε σε νυχτερίδα και χάθηκε στο δάσος.

Η Ηλέκτρα, πανικόβλητη, ανακάλυψε την κόρη της μισολιπόθυμη, να στηρίζεται στον κο. Σπύρο. Έτρεξε κοντά της και την άρπαξε βίαια στην αγκαλιά της.

Και τότε διαπίστωσε ότι μέσα απ' το δάσος είχαν ξεπροβάλει δεκάδες οπλισμένοι αστυνομικοί και σημάδευαν την ίδια και τους γυμνούς άντρες με τα περιζώματα, το Τάγμα των Λιονταριών, που κοιτούσαν εμβρόντητοι τον πόλεμο του ουρανού με τα καταχθόνια.

Οι αστυνομικοί κοιτούσαν επίσης, σημαδεύοντας παράλληλα τους κρατούμενους τους, χωρίς να ξέρουν ακόμη τις λεπτομέρειες των γεγονότων.

Και ξαφνικά, πάνω απ' όλους, πάνω από τις αντιμαχόμενες παρατάξεις, εμφανίστηκε μια γιγάντια μορφή· η Άρτεμη – ακριβώς όπως την είδε η Χρυσένια στο όραμά της το προηγούμενο απόγευμα, μόνο που τώρα φαινόταν αγριεμένη και μοχθηρή. Μεγαλύτερη από τους λόφους, πέρασε ένα τεράστιο βέλος στο αλάνθαστο τόξο της και σημάδεψε την παράταξη των αγγέλων.

Όμως μπροστά της ανάτειλε μια δεύτερη φιγούρα αναλόγου μεγέθους, σεμνή, με κόκκινο κάλυμμα στην κεφαλή και γαλάζιο χιτώνα· η Παναγία – ακριβώς όπως την είχε δει η Μάχη πάνω από τη Μόσχα.

Γαντζωμένη από ένα δέντρο, σα νυχτερίδα, η αρχιέρεια ένιωσε τόσο τρόμο, όσο ποτέ στη ζωή της. Δεν ήταν πια η αρχιέρεια του Τάγματος των Λιονταριών, ήταν πάλι μέσα στην καρδιά της η Μάχη, μια δεκαεξάχρονη έφηβη, που ένιωθε την ίδια ταραχή που είχε νιώσει τη μέρα που άρχισαν όλα.

Πέταξε μακριά απορώντας ποια θα ήταν η τύχη της από 'δώ και πέρα.

Στο σκοτεινό ουρανό, η Άρτεμη έστρεψε το οπλισμένο τόξο της προς την Παναγία. Το βέλος άρπαξε φωτιά, μια κατάμαυρη στριφογυριστή φλόγα, έτοιμη να χτυπήσει. Η Θεοτόκος άπλωσε το δεξί της χέρι με τα τρία δάχτυλα ενωμένα και σταύρωσε τον αέρα προς την ολύμπια θεότητα. Μεμιάς εκείνη χάθηκε μ' έναν εκκωφαντικό κρότο, που συντάραξε συθέμελα αγγέλους, δαίμονες και ανθρώπους.

Η μορφή της Θεοτόκου σταδιακά έσβησε από τα μάτια τους. Οι δαίμονες τράπηκαν σε φυγή προς κάθε κατεύθυνση, ουρλιάζοντας και τσιρίζοντας, παίρνοντας μαζί τους τη δυσωδία τους! Οι άγγελοι παρατάχτηκαν ήρεμα, σαν πειθαρχημένοι στρατιώτες, και ανέβηκαν στον ουρανό· δεν κρατούσαν πια ξίφη και γύρω απ' τα κεφάλια τους έλαμπαν τα φωτοστέφανα.

Ο γέρο ιερέας και η μοναχή (που ελάχιστοι τους είχαν προσέξει ούτως ή άλλως) δεν ήταν πια εκεί.

Η Χρυσένια, έχοντας συνέλθει τελείως, έπεσε στην αγκαλιά του μπαμπά της. Είχαν ν' αγκαλιαστούν έτσι, τόσο παθιασμένα, από τότε που ήταν κοριτσάκι.

Δακρυσμένος ο υπαστυνόμος Μαβίλης χαιρέτισε με μια δυνατή χειραψία τον φίλο του Πέτρο Μόρφη.

«Άργησες» του είπε, χωρίς παράπονο· «παραλίγο να έχουμε σκοτωθεί όλοι».

«Προλάβαμε τη γυναίκα που μεταμορφώθηκε σε τίγρη» απάντησε εκείνος. «Μα το Θεό, τέτοια πράγματα ούτε που τα φανταζόμασταν!».

Ο Μαβίλης αγκάλιασε και ασπάστηκε το μπάρμπα Νικο, το Αλέξη και τον κ. Σπύρο.

«Άνθρωπε του Θεού», είπε στο μπάρμπα Νίκο και τα μάτια του έγιναν δυο βρύσες, «σ' ευχαριστώ. Αυτά που έγιναν απόψε δεν έχουν προηγούμενο!».

Ο μπάρμπα Νίκος χαμογέλασε κουρασμένα και τον ευλόγησε με το σημείο του σταυρού στο μέτωπο.

Ο υπαστυνόμος Μόρφης μίλησε στους μάγους. Ανάμεσά τους αναγνώρισε κάμποσες προσωπικότητες απ' τον “καλό κόσμο” της Αθήνας, από τον κόσμο του κεφαλαίου, αλλά και του θεάματος. Και υπήρχαν και πολλοί ξένοι, μερικοί επίσης διάσημοι, από τη δυτική Ευρώπη. Κατά παράξενο τρόπο, είχαν χάσει τις ικανότητές τους, σα να ήταν αλυσοδεμένοι με πνευματικά δεσμά.

«Συλλαμβάνεστε» είπε. «Μείνετε στη θέση σας, θα έρθουν αυτοκίνητα και θα μεταφερθείτε στην αστυνομική διεύθυνση».

«Νομίζεις πως θα φτάσουμε στο δικαστήριο;» σάρκασε με αυθάδεια ένας απ' αυτούς, υιός βιομηχάνου. «Τι θα πείτε; Ποιος θα πιστέψει πως είμαστε μάγοι που μεταμορφώνονται σε λιοντάρια;».

«Είμαστε εδώ εκατό αστυνομικοί», απάντησε φύχραιμα ο υπαστυνόμος, «και όλοι είδαμε όσα έγιναν και ακούσαμε αυτό που είπες».

«Ηβάκι», είπε η Χρυσένια, «σε παρακαλώ, έλα μαζί μας. Η μαμά σου πρέπει ν' ακολουθήσει την αστυνομία».

Το μικρό κορίτσι είχε συνέλθει κι αυτό τελείως, όμως δεν είχε καταλάβει τα γεγονότα.

«Χρυσένια», παραπονέθηκε, «γιατί μου χαλάσατε αυτή τη μέρα; Ήταν η μέρα της δόξας μου».

«Ηβη μου, πήγαν να με σκοτώσουν! Με ανάγκαζαν να σκοτώσω το μπαμπά μου!».

«Σε εκμεταλλεύτηκαν, κόρη μου» είπε ο μπάρμπα Νίκος. «Ο πατέρας σου σε προόριζε για μητέρα ενός τέρατος και αργότερα θα σε σκότωνε και θα σ' έδινε σ' αυτό να σε φάει».

Ανατρίχιασαν.

«Πώς το ξέρεις αυτό, μπάρμπα Νίκο;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Αλέξη, παιδί μου», αποκρίθηκε ο ερημίτης, «ακόμα ρωτάς; Ο Κύριος μου το είπε». Κι έδειξε με το δάχτυλό του στον ουρανό.

Αστυνομικές κλούβες ήρθαν να φορτώσουν τους κρατούμενους. Οι λοιποί μπήκαν στα περιπολικά για το αστυνομικό τμήμα, για να δώσουν καταθέσεις που θα ανέτρεπαν την ιδέα πολλών ανθρώπων για τον κόσμο.

Ο κος. Σπύρος τηλεφώνησε στο μοναστήρι, να ενημερώσει τους δικούς τους που περίμεναν με αγωνία. Η πρώτη μεγάλη μάχη τελείωσε και είχαν βγει ζωντανοί.

Νίκησε η Παναγία, μαζί με δέκα χιλιάδες αγγέλους κι έναν άστεγο από την Αθήνα.

2

Πριν ξημερώσει, αστυνομικές δυνάμεις ήρθαν στο σπίτι του υπουργού Επιβολής του Νόμου, με την αμυδρή ελπίδα να τον βρουν εκεί και να τον συλλάβουν. Το βρήκαν να καίγεται από μια φοβερή πυρκαγιά. Η πυροσβεστική είχε ειδοποιηθεί από τους γείτονες και βρισκόταν ήδη στο χώρο. Δεν έμεινε τίποτα, κι έτσι χάθηκαν όποια πειστήρια ίσως εντοπίζονταν για τις νυχτερινές ασχολίες του υπουργού.

Από τ' αποκαΐδια ανασύρθηκε το σώμα του, σχεδόν καμένο. Ο ιατροδικαστής διέγνωσε πως είχε πεθάνει νωρίτερα, από καρδιακή προσβολή.

Δεν ήξεραν όμως, πως δεν ήταν εκείνος, αλλά ένας δυστυχής, που του είχε δώσει τη μορφή του. Ο ίδιος είχε πετάξει μακριά σαν κοράκι, για να ξεκινήσει μια καινούργια ζωή, με νέα ταυτότητα και καινούργιο σκοπό.

Ίσως κάποτε περνούσε στην αντεπίθεση. Προς το παρόν, είχε ν' αντιμετωπίσει τους άλλους πανίσχυρους μάγους, που θα θεωρούσαν προδοσία την απόπειρά του να κυβερνήσει τον κόσμο – δηλαδή να τους τον αρπάξει από τα νύχια τους.

Αναγκαστικά ο φάκελος έκλεισε και η έρευνα σταμάτησε – μάλιστα, εσπευσμένα, σαν κάποιοι να βιάζονταν να το τελειώσουν. Ο υπουργός είχε ακόμα φίλους· ή μήπως ήταν εχθροί του, που ήθελαν να τον απομονώσουν και να τον ξεκάνουν;

Άρχισαν οι ανακρίσεις για την υπόθεση του άλσους. Οι ύποπτοι διαβεβαίωναν πως επρόκειτο για μια αθώα τελετή. Οι ισχυρισμοί περί μαγείας εντυπωσίασαν τα ΜΜΕ, αλλά μπήκαν στην ενότητα με τις αμφισβητούμενες ιστορίες, μαζί με τα φαντάσματα και τους εξωγήινους.

Ο Αλέξης με τον αδερφό του, η Χρυσένια και οι γονείς τους γύρισαν στα σπίτια και στα σχολεία τους. Η Ήβη πήγε να μείνει με τη Χρυσένια. Μέσα της είχε αρχίσει να φωλιάζει κάποιο μίσος, παρά τις διαβεβαιώσεις των φίλων της για τα γεγονότα.

«Δε θα σε εγκαταλείψω» είχε υποσχεθεί στη μαμά της.

Οι γονείς του Άλκη ήρθαν στην αστυνομία κι αναγνώρισαν θρηνώντας τη σορό του γιου τους. Ο υπαστυνόμος Μαβίλης ανακρίθηκε για το θάνατό του, μέχρι ν' αποδειχτεί πως ετοιμαζόταν να δολοφονήσει τη Χρυσένια, είτε ως άνθρωπος είτε (πράγμα

απίστευτο κι ας το έλεγαν πέντε άνθρωποι) ως λιοντάρι.

Ο Αλέξης κι η Χρυσένια συνέχισαν να έχουν σχέση με το μπάρμπα Νίκο και τα μοναστήρια της Παναγίας της Πεντάπτυρης και των Μυρίων Αγγέλων.

Ο κίνδυνος της κοπέλας να κατασπαραχτεί από τα λιοντάρια, ο υπνωτισμός της και η προσπάθειά της να κατασπαράξει τον πατέρα της, σαν αρκούδα, μαζί με το θέαμα της Παναγίας, που συγκρούστηκε με την τοξοβόλο Άρτεμη, ήταν οι σταγόνες που ξεχείλισαν το ποτήρι.

«Θέλω να γίνω χριστιανή» είπε στον Αλέξη. Χαμογέλασε: «Και τι θα γίνει μ' αυτό το βιβλίο για τον π. Σεραφείμ Ρόουζ; Πάνε τόσοι μήνες που μου υποσχέθηκες να μου το φέρεις!».

3

Περιπλανώμενη στη Ρωσία, η Μάχη είδε να γιορτάζονται τα Χριστούγεννα με ξεχωριστή λαμπρότητα. Στην Ελλάδα δεν είχε καταλάβει ποτέ το νόημά τους. Μάλλον, τα μπερδευε με μια γιορτή του χειμώνα, με δώρα και ξωτικά. Ο άγιος Βασίλης ήταν ο γέρο Χειμώνας, μια μορφή των μύθων που

έδινε ομορφιά σε μια έτσι κι αλλιώς όμορφη γιορτή της φύσης.

Τώρα όμως, στη ρωσική επαρχία, όπου γυρνούσε πεινασμένη και φοβισμένη μετά τη διαφυγή της από το κατεστραμμένο αεροπλάνο, είδε κάτι πρωτόγνωρο γι' αυτήν: σ' ένα χιονισμένο χωριό στο βορά, με φτωχούς ανθρώπους που έβοσκαν ταράνδους, η εκκλησία έλαμπε. Δεν έλαμπε από το φως των κεριών ή κάποιων πολυελαίων, αλλά από κάποιο υπερκόσμιο φως, που σα να κατέβαινε παρέα με τις πυκνές χιονονιφάδες απ' τον ουρανό.

Αυτό το φως επικεντρωνόταν στο χώρο της εκκλησίας, μα η ανταύγειά του έλουζε όλο το χωριό, έμπαινε μέσα σε κάθε άνθρωπο που ερχόταν στη λειτουργία και τον γέμιζε γαλήνη και καλοσύνη. Αυτή τη γαλήνη και την καλοσύνη ένωσε κι η ίδια. Όμως παράλληλα ένωσε και φόβο· αυτό το συναίσθημα ήταν εντελώς διαφορετικό απ' αυτά που ένωθε στο δικό της κόσμο. Μετατράπηκε σε άσπρο λύκο και τράπηκε σε φυγή.

Στην περιοχή εκείνη δεν ζούσαν άσπροι λύκοι. Κάτι παιδιά την είδαν, καθώς πέρασε τρέχοντας ανάμεσά τους, και η ιστορία τους συζητήθηκε πολύ και δημιούργησε ολόκληρο θρύλο τα επόμενα χρόνια.

Στην άκρη του χωριού συνάντησε μια καλύβα, που απείχε κάμποσο από τ' άλλα σπίτια· και πάνω στην καλύβα ξεχυνόταν σαν καταρράκτης αυτό το παράξενο, απόκοσμο φως.

Εκείνο το φως την καλούσε. Πλησίασε δειλά, πάντα μεταμορφωμένη σε λύκο. Ανασηκώθηκε και κρυφοκοίταξε απ' το παράθυρο. Αυτό που είδε την έκανε να ριγήσει. Μια μάνα νανούριζε το μωρό της σε μια μικρή κούνια, δίπλα σ' ένα φτωχικό αναμμένο τζάκι. Πάνω στο τζάκι έκαιγε κι ένα καντήλι και στον τοίχο, πιο δίπλα, ήταν κρεμασμένες ορθόδοξες εικόνες του Χριστού και της Παναγίας και κάποιων αγίων.

Η Μάχη, ο άσπρος λύκος, πεινούσε. Εδώ και μέρες δεν είχε καταφέρει να εξασφαλίσει ένα χορταστικό γεύμα, παρά κανένα λιπόσαρκο λαγό μια στο τόσο, που ξετρύπωνε από τα χιόνια και την πλησίαζε, ο κακομοίρης, ξεγελασμένος από το μόνιμο χάρισμά της να προσελκύει τα ζώα. Και τον γράπωνε!

Τώρα, απ' αυτό το παράθυρο, έβλεπε τον πιο λαχταριστό μεζέ που είχε αντικρύσει ποτέ στη ζωή της.

Ο πατέρας του μικρού, αν είχε, θα είχε κινήσει για την εκκλησία. Ίσως είχε πάρει μαζί του και τα μεγαλύτερα αδέρφια του. Στον άλλο τοίχο κρεμόταν

ένα τουφέκι, μα δε φαινόταν κανείς που θα μπορούσε να το χρησιμοποιήσει εναντίον της.

Δεν είχε γευτεί ποτέ ανθρώπινο κρέας. Όμως το λυκίσιο κορμί της ένιωθε ακατανίκητη επιθυμία να ορμήσει· μ' ένα πήδημα να τρυπώσει σπάζοντας το λεπτό παράθυρο και, πριν καταλάβει η μάνα, να της τσακίσει μ' ένα αστραπιαίο δάγκωμα το λαιμό και... Και την ώρα εκείνη, μια γυναίκα στάθηκε πίσω της και την κάλεσε με τ' όνομά της.

Στράφηκε ξαφνιασμένη. Ήταν μια γριά, ρυτιδιασμένη, με φτωχικά ρούχα και μαύρο μαντήλι. Κρατούσε στα χέρια της ένα ρώσικο σταυρό.

Γρύλισε εναντίον της δείχνοντας τα δόντια της.

«Μη θυμώνεις» είπε η γυναίκα. «Αυτό που σκέφτεσαι, κόρη μου, να μην το κάνεις. Απόψε γεννιέται ο Χριστός. Ο Υιός του Θεού γίνεται άνθρωπος, για να κάνει με την αυτοθυσία Του τον άνθρωπο υιό του Θεού. Δεν ωφελεί να γινόμαστε ζώο· κι ακόμη περισσότερο, να κάνουμε φόνο».

Η Μάχη πήρε την ανθρώπινη μορφή της.

«Πώς καταλαβαίνω τι λες;», ρώτησε, «αφού δεν ξέρεις ελληνικά κι εγώ δεν ξέρω ρώσικα;».

«Επειδή βρισκόμαστε μέσα στο φως του Χριστού», απάντησε εκείνη, «κι εκεί καταργούνται οι ανθρωπinoι νόμοι και κανόνες».

«Ο Χριστός σου είναι άγνωστος σε μένα. Ξέρω ποιος είναι, αλλά εγώ ζω σε άλλες συνθήκες».

«Οι συνθήκες αυτές είναι τα δίχτυα, με τα οποία σε έχει τυλίξει ο διάβολος. Αν θέλεις, και μόνο αν θέλεις, με τη χάρη του Θεού, ακολούθησέ με και θα σου δείξω έναν αληθινά όμορφο κόσμο».

Σταμάτησε λίγο και ψιθύρισε μια μικρή προσευχή· ένα κύμα στοργής, πρωτόγνωρο για τη Μάχη, εξαπλώθηκε στο χώρο, προκαλώντας της αμηχανία.

«Ο Χριστός, παιδί μου», συνέχισε η γριούλα, «δεν αδιαφορεί για σένα, δε σε έχει εγκαταλείψει· παρακολουθεί με πόνο τα παθήματά σου και σε περιμένει με αγωνία. πολλές φορές προσπάθησε να σε καλέσει, αλλά κάθε φορά έστρεφες τα νώτα κι έκλεινες τα μάτια – τα ωραία και κουρασμένα μάτια σου. Κι Εκείνος έκλαιγε... Και η Παναγία, στον ουρανό, και οι άγγελοι έκλαιγαν. Δεν έχει για σένα κάποιο νόμο, αλλά μια τεράστια αγκαλιά. Δε θα σε κρίνει· θα σε γιατρέψει και θα σε βοηθήσει, όπως τον άσωτο υιό».

Τα μάτια της γυάλισαν με ξαφνική αγριότητα. Ήταν θηρίο, επιβίωσε δυόμισι χρόνια, ήταν δυνατή· δε θα

γινόταν αδύναμη, επειδή μια γριά της μιλούσε για το Χριστό και την αγάπη.

«Άσωτο υιό; Δεν είμαι άσωτος υιός εγώ, ούτε έχω ανάγκη την αγκαλιά του» γρύλλισε. «Αφού φάω τη μάνα και το μωρό, αν κάνεις το λάθος να είσαι ακόμα εδώ, θα σε σκοτώσω».

«Τότε σου προσφέρω τον εαυτό μου, αντί για τη ζωή της μητέρας και του παιδιού».

Στο δευτερόλεπτο η Μάχη μεταμορφώθηκε σε λύκο και όρμησε καταπάνω της. Δάγκωσε μόνο το χιόνι, που έπεφτε όλο και πιο πυκνό. Η γριά είχε χαθεί μυστηριωδώς και είχε εμφανιστεί πενήντα μέτρα πιο πέρα.

Ο λύκος την καταδίωξε. Εκείνη συνέχισε ν' απομακρύνεται με τον ίδιο παράξενο τρόπο, ώσπου βρέθηκε μέσα στο δάσος, κάμποση απόσταση απ' το χωριό. Η μάνα και το παιδί είχαν σωθεί.

Τότε έμεινε ακίνητη, ψιθυρίζοντας μια προσευχή. Ο λύκος χίμηξε πάνω της, την τσάκισε μ' ένα δάγκωμα κι έπεσαν αγκαλιασμένοι μέσα στα αίματα.

Σηκώθηκε στα τέσσερα πόδια της πάνω στο χιόνι, που είχε γίνει μια ματωμένη λάσπη. Το σώμα του θύματός της κειτόταν μπροστά της, κρατώντας σφιχτά

στο χέρι το ματωμένο σταυρό. Το συναίσθημα που ένιωσε ήταν αλλόκοτο· ικανοποίηση και φρίκη!

Τότε μια σκιά τη σκέπασε και με κρότο προσγειώθηκε λίγα μέτρα δίπλα της ένας τεράστιος κατάμαυρος αετός. Οπισθοχώρησε τρομαγμένη δείχνοντας τα δόντια της. Μα ο αετός ευθύς μετατράπηκε σε άντρα – έναν ψηλό ξερακιανό άντρα με ξυρισμένο κεφάλι και μαύρη κάπα.

«Μη φοβάσαι» της είπε ελληνικά με παγερή φωνή, που κροτάλιζε σαν πολυβόλο. «Αν μοιραστείς μαζί μου το φαγητό σου, θα μοιραστώ κι εγώ μαζί σου το μεγαλύτερο θησαυρό που μπορείς να φανταστείς· τη δύναμη και την εξουσία μου σε όλο το σύμπαν!».

4

Ο σταθμός του ηλεκτρικού στην Ομόνοια ήταν κατάμεστος από κόσμο κάθε ηλικίας, που πηγαινοερχόταν σαν κουρδισμένος ή περίμενε τους συρμούς σ' ένα σύντομο επιτρεπτό διάλειμμα χαλάρωσης. Ήταν εκεί κι ένας σύλλογος ΑΜΕΑ, που πήγαινε να επισκεφτεί την παραολυμπιακή ομάδα στίβου, και παραδίπλα μια συντροφιά φοιτητών, που είχαν ξεκινήσει για τη σχολή τους.

Από μια γωνία, πρόβαλε το κεφάλι μιας λέαινας.

Κρυμμένη στις σκιές, κανείς δεν την πρόσεξε. Κοίταξε γύρω λογαριάζοντας το πλήθος (κάτι της θύμιζε αόριστα τούτη η εικόνα), για να εντοπίσει τα θύματα της προτίμησής της.

Αυτή θα ήταν η εκδίκησή της για την ταπείνωση και την ήττα που είχε υποστεί. Έτσι θα ζούσε από 'δώ και πέρα· και ήταν βέβαιη πως κάπου θα την έβγαζε αυτός ο δρόμος.

Ξεχώρισε ένα παλικάρι και μια κοπέλα· φαίνονταν ζευγάρι και η ευτυχία που αντανακλούσαν, γεννημένη από αγάπη κι ενδιαφέρον του ενός για τον άλλο, της προκάλεσε φθόνο – ένα φθόνο πικρό και σιδερένιο, ανεξήγητο, σαν αιφνιδιαστική μαχαιριά.

Και τότε φανέρωσε τον εαυτό της και περπάτησε καμαρωτά στην αποβάθρα. Το πλήθος άρχισε να ουρλιάζει τρέχοντας πανικόβλητο κι εκείνη στάθηκε απέναντι στο ζευγάρι, που είχε κερώσει, έγλειψε τα χείλη της, τους κοίταξε στα μάτια με τα τεράστια δικά της κι ετοιμάστηκε να ορμήσει.

Και τότε μια δυνατή, ατρόμητη φωνή τη σταμάτησε:

«Εις το όνομα του Ιησού Χριστού, στάσου εκεί που είσαι!».

Στράφηκε απότομα, ξαφνιασμένη, και γρύλλισε δυνατά. Μπροστά της βρισκόταν η ηγουμένη Μακρίνα, καθισμένη στο αναπηρικό καροτσάκι της. Είχε ξεκινήσει από νωρίς για να φτάσει, παίρνοντας τον ηλεκτρικό και το μετρό, συνοδευόμενη από την αδελφή Μάρθα, που τώρα στεκόταν πίσω της τρομαγμένη και προσευχόταν.

Η γερόντισσα κρατούσε στο χέρι ένα μικρό σταυρό. Η μια άκρη του ήταν μυτερή, σαν επίτηδες φτιαγμένη για να μπορεί να καρφώσει. Μ' αυτό ήταν αποφασισμένη να πολεμήσει.

Σήκωσε το αδύνατο δεξί της χέρι και σταύρωσε τον αέρα, επικαλούμενη το όνομα της Αγίας Τριάδας. Η Μάχη μούδιασε και, χωρίς να το θέλει, επανήλθε στην ανθρώπινη μορφή της. Το ζευγάρι βρήκε την ευκαιρία και τρύπωσε πίσω από τις κυλιόμενες σκάλες.

Λέαινα και μοναχή στάθηκαν απέναντι.

«Και είπε ο Θεός», πρόφερε με επισημότητα η γεροντική φωνή της πνευματικής ηγέτιδας· «ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν» (τόνισε τις λέξεις), «και αρχέτωσαν των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών του ουρανού και των κτηνών και πάσης της γης και πάντων των

ερπετών των ερπόντων επί γης γης. Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον, κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς. Και ευλόγησεν αυτούς ο Θεός, λέγων· αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την γην και κατακυριεύσατε αυτής και άρχετε των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών του ουρανού και πάντων των κτηνών και πάσης της γης και πάντων των ερπετών των ερπόντων επί της γης».

Η Μάχη ένιωσε μέσα της ένα αόρατο απαλό χέρι να σηκώνει, ψηφίδα ψηφίδα, την οργή και το φθόνο. Μια αίσθηση θεραπείας εγκαταστάθηκε στην καρδιά της και χωρίς να το επιδιώξει, μπροστά στα μάτια του κατάπληκτου κρυμμένου πλήθους, ξαναέγινε άνθρωπος.

Η φωνή της γερόντισσας συνέχισε την απαγγελία από το 1ο και το 2ο κεφάλαιο της Γένεσης:

«Και έπλασεν ο Θεός τον άνθρωπον, χουν από της γης, και ενεφύσησεν εις το πρόσωπον αυτού πνοήν ζωής, και εγένετο ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν... Και έλαβε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον, ον έπλασε, και έθετο αυτόν εν τω παραδείσω της τρυφής, εργάζεσθαι αυτόν και φυλάσσειν».

«Γιατί μου τα λες αυτά, γριά;» στρίγκλισε η γυναίκα, κι η φωνής της έμοιαζε πιο γερασμένη από της

ηλικιωμένης ανάπηρης μοναχής – σαν φωνή γριάς στρίγκλας, που καταριόταν και απειλούσε. «Νομίζεις πως θα με συγκινήσεις;».

Η γερόντισσα πήρε ανάσα. Έκανε το σταυρό της και απάντησε με ψυχραιμία:

«Ποιος θεός σου έκανε ποτέ αυτή την τιμή, κόρη μου; Σε δημιούργησε κατ’ εικόνα Του, σε κάλεσε να γίνεις όμοια με Αυτόν, καθ’ ομοίωσίν Του (ακόμα και να τον αρνηθείς αν θέλεις, που αυτό έκανες, κι όμως δεν κατεβαίνει απ’ τον ουρανό να σε συντρίψει, όπως κάνουν οι δικοί σου “θεοί”)... Έγινε άνθρωπος και καρφώθηκε στο σταυρό για σένα, μπροστά στα πάναγνα και πανάγια μάτια της Μητέρας Του, που είδες και μόνη σου τι είδους πλάσμα είναι τώρα πια. Και σε περιμένει ακόμα· σου απλώνει το ματωμένο χέρι Του, με την πληγή από το καρφί, που έγινε από ανθρώπους όμοιους με σένα (υπηρέτες του Κακού) κι Εκείνος το ανέχτηκε για να σώσει κι εκείνους κι εσένα – που σε γνώριζε από πριν δημιουργήσει το σύμπαν – και όλο τον κόσμο. Περιμένει να πιάσει το δικό σου χέρι, που έχει ευλογήσει δαιμονικές τελετές, έχει ρίξει κατάρρες, έχει κάνει ξόρκια μαύρης μαγείας... Κι όμως, Εκείνος το περιμένει, για να σε οδηγήσει στο Φως, στην Αλήθεια και στη Ζωή. Δεν αξίζει να Του δώσεις έστω μια ευκαιρία, που είναι πάλι για χάρη σου κι όχι για κανένα δικό Του όφελος;».

«Κάποτε οι υπηρέτες του Θεού σου έκαιγαν ζωντανές τις μάγισσες σαν εμένα, αφού τις είχαν βασανίσει με τους πιο διεστραμμένους και σατανικούς τρόπους! Πώς λοιπόν να περιμένω αγάπη και κατανόηση απ' αυτόν το Θεό;».

«Μα δεν ήταν υπηρέτες του Θεού», αναστέναξε η γερόντισσα, «αλλά του δικού σου αφέντη, του σατανά, που μισεί ακόμα κι εκείνους τους δυστυχείς, που τους έχει παραπλανήσει και τον λατρεύουν! Τι υπηρέτες του Θεού ήταν οι μεσαιωνικοί πάπες και οι δήμιοί τους; Μήπως πολλοί απ' αυτούς δεν ήταν μάγοι και σατανιστές και διεστραμμένοι και παιδεραστές και αιμομίκτες; Μήπως ο δικός σου ο αφέντης δεν αρέσκεται σε όλα τούτα κι όχι ο δικός μου Κύριος; Και ξέρεις πολύ καλά ποια είναι η αλήθεια».

«Με ζάλισες, γριά!» κάγχασε η μάγισσα. «Μιαν άλλη, ίδια με σένα, την έκανα κάποτε κομμάτια!».

«Το ξέρω» απάντησε ατάραχα η ηγουμένη. «Και τι νομίζεις πως έπαθε; Κάθεται στον ουρανό, δίπλα στο Θεό, μαζί με εκατομμύρια άλλους αγίους, που προτίμησαν το Φως από το σκοτάδι. Κανείς δεν μπορεί να τους πειράξει, είτε στον ουρανό βρίσκονται, είτε στη γη. Ενώ εσύ, αδελφή μου, και οι όμοιοί σου, τι είστε; Άχυρα στον ανεμοστρόβιλο του διαβόλου, που σας στριφογυρίζει όπως θέλει, σας εκμεταλλεύεται και σας κοροϊδεύει, μέχρι να σας διαλύσει και να σας εξαφανίσει στην άβυσσο».

«Εκεί θα στείλω εσένα!». Τα μάτια της άρχισαν να πετούν τις μικρές αστραπές τους.

«Μόνο στο Φως μπορείς να με στείλεις· γιατί εκεί με περιμένει ο Άγιός μου Κύριος. Και, ό,τι κι αν κάνεις, σε συγχωρώ και σε αγαπώ και σε ικετεύω, γύρνα κάποτε κοντά Του. Όταν θα σε έχουν τσακίσει οι βδελυροί άρχοντες που υπηρετείς, θυμήσου την ιστορία του ασώτου υιού και γύρνα κοντά Του, αδελφή μου... για να ζήσεις».

Η Μάχη, αστραπιαία, μετατράπηκε ξανά σε λιοντάρι. Της ρίχτηκε και της έμπηξε τα τεράστια νύχια στο γέρικο σώμα της. Η ηγουμένη άπλωσε το χέρι και βύθισε ολόκληρο το μικρό σταυρό που κρατούσε, σα μικροσκοπικό μαχαιράκι, στην κοιλιά του κτήνους.

Μ' έναν εκκωφαντικό κρότο, σα να έσκασε κάποιο τεράστιο μπαλόνι, η μάγισσα εξαφανίστηκε!

«Σώσε την» φιθύρισε αιμόφυρτη η γερόντισσα στη μοναχή Μάρθα, που είχε γονατίσει ξεφωνίζοντας τρομαγμένη πίσω απ' τη δασκάλα της.

Δίπλα στη ματωμένη ρόδα της αναπηρικής καρέκλας κάτι μικροσκοπικό σπαρταρούσε. Η αδελφή Μάρθα έσκυψε και το σήκωσε. Το έριξε σ' ένα πεταμένο χάρτινο κύπελλο, που μάζεψε από δίπλα, και στράφηκε βιαστικά σ' ένα κορίτσι, κάπου δώδεκα

χρονών, που κοιτούσε αποσβολωμένο αγκαλιά με τη μαμά του, κρατώντας στο χέρι του ένα μπουκαλάκι εμφιαλωμένο νερό.

«Σε παρακαλώ, γέμισέ το» είπε η αδελφή δείχνοντάς του το ποτήρι. Εκείνο υπάκουσε μηχανικά, κοιτάζοντας μόνο το όμορφο, νεανικό και γαλάνιο πρόσωπό της.

Μέσα στο κύπελλο κάτι άρχισε να κολυμπάει.

Η γερόντισσα μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο μ' ένα ασθενοφόρο που έσπευσε στον τόπο. Το προσωπικό σταμάτησε την αιμορραγία όσο μπορούσε. Σε όλη τη διαδρομή, ξαπλωμένη στο φορείο, με μισόκλειστα μάτια, έλεγε και ξανάλεγε ξέπνοα:

«Κύριε, συγχώρησε τους εχθρούς μου... Ελέησον τον κόσμο Σου... Ελέησόν με».

Τη μετέφεραν στα επείγοντα, στο χειρουργείο. Ο γιατρός την εξέτασε με μια ματιά και κατάλαβε την κρισιμότητα της κατάστασης. Πριν δώσει εντολή για τα περαιτέρω, η γερόντισσα άνοιξε τα μάτια της:

«Γιατρέ...» ψέλλισε εξαντλημένη.

«Ηρεμήστε, όλα θα πάνε καλά» της είπε, κι ας μην το πίστευε.

«Μη ζητάς από τη γυναίκα σου να κάνει έκτρωση» είπε η γερόντισσα αδιαφορώντας για τις πληγές της. «Το εισόδημά σας σάς επιτρέπει να ζήσετε και τρίτο παιδί».

Ο γιατρός ταράχτηκε· ποια ήταν;

«Αυτό το παιδί θα είναι άρρωστο» της απάντησε· «φάνηκε στον προγεννητικό έλεγχο πως θα έχει σύνδρομο Down».

«Είναι άνθρωπος» είπε η γερόντισσα, «έχει δικαίωμα να ζήσει». Η φωνή της έσβηνε σιγά σιγά. «Ο Θεός σας το στέλνει και θα σωθείτε αγαπώντας το και φροντίζοντάς το... Κι ύστερα, πού ξέρεις; Μπορεί κι αυτό να γίνει ένας άγιος».

«Πώς τα ξέρετε αυτά;» ρώτησε ο γιατρός.

Από τα μάτια της ανάβλυσαν δάκρυα. Σήκωσε το χεράκι της κι έδειξε πίσω απ' τον ώμο του:

«Η αγία Βαρβάρα μου τα είπε» απάντησε βάζοντας τα κλάματα.

Ο γιατρός γύρισε απότομα το κεφάλι· κανείς δε στεκόταν πίσω του – κανείς, τουλάχιστον, ορατός από ανθρώπινα μάτια. Ανατρίχιασε συγκλονισμένος· η γυναίκα του λεγόταν Βαρβάρα.

Στράφηκε ξανά στη γερόντισσα και το σοκ του δυνάμωσε. Είχε ξεψυχήσει.

Έτσι πέθανε μια μεγάλη αγία του Θεού και γκρεμίστηκε ένας από τους στύλους που συγκρατούν την Αθήνα και ολόκληρη την Ελλάδα. Δε γκρεμίστηκε εντελώς, αλλά μεταφέρθηκε στον ουρανό, απ' όπου μπορεί να πρεσβεύει για μας, αν την επικαλούμαστε. Κατά κάποιο τρόπο, τώρα μπορεί να μας βοηθήσει περισσότερο παρά όταν ήταν στη γη.

Στο γραφείο της, ακόμη και σήμερα, μέσα σε μια γυάλα, κολυμπάει ένα μικρό χρυσόφαρο. Η μια πλευρά του έχει ένα παράξενο ασπροκόκκινο σημάδι σε τέλειο σχήμα σταυρού, σα να αποτυπώθηκε εκεί πάνω με ανεξήγητο τρόπο. Η γυάλα δεν περιέχει νερό, αλλά αγιασμό, κι είναι σκεπασμένη με ένα λευκό πανί, πάνω στο οποίο είναι αφημένος ένας άλλος μικρός σταυρός. Έτσι, το χρυσόφαρο δυσκολεύεται να δραπετεύσει, είτε με τη δική του μορφή, είτε με άλλη, αν με αντιλαμβάνεστε.

Και η Αθήνα, να ξέρετε, έχει κι άλλους στύλους. Η Ελλάδα έχει κι άλλους στύλους. Και το επόμενο διάστημα γνώρισα μερικούς απ' αυτούς.

Κεφάλαιο 10 – Επίλογος

1

«Αν θέλεις να πολεμήσεις τη μαγεία», είπε στον Αλέξη ο μπάρμπα Νίκος καθώς κάθονταν όλοι σε κοντά κούτσουρα έξω απ' την παράγκα του, στο Άλσος των Χελωνών, «θα χρειαστείς τρία πράγματα».

“Τρία πράγματα” σκέφτηκε η Χρυσένια χαμογελώντας: “σαν παραμύθι”.

Η Ήβη καθόταν παραδίπλα και άκουγε συνοφρυωμένη.

«Το ένα υποθέτω πως είναι η Ευχή του Ιησού» απάντησε σοβαρά ο νέος. Ο παράξενος ερημίτης κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

«Σωστά» είπε. «Χρειάζεται όμως η πραγματική εργασία της νοεράς προσευχής, όπως την ασκούν οι ησυχαστές, που μπαίνουν μέσα στο Φως του Χριστού ενώνοντας όλες τις πνευματικές τους δυνάμεις, νου και καρδιάς. Κι αυτό είναι χάρισμα απ' το Θεό, που αποκτάται με κόπο, αφοσίωση, προσπάθεια, θυσίες, και φυσικά ταπείνωση – και χρόνια».

«Και δε διδάσκεται από βιβλία, απ' όσο ξέρω» είπε ο Αλέξης, «αλλά μόνο με την καθοδήγηση ενός έμπειρου πνευματικού».

«Μάλιστα. Ο π. Βασίλειος είναι τέτοιος πνευματικός. Έχεις λοιπόν το πρώτο εφόδιο, για να μπεις στην αφετηρία ενός τέτοιου αγώνα».

Ο Αλέξης σιώπησε συλλογισμένος, αποθηκεύοντας στην καρδιά του τα λόγια του μπάρμπα Νίκου.

«Το δεύτερο που θα χρειαστείς είναι να ζεις μια αγία ζωή».

«Ωχ! Εδώ δυσκολεύουν τα πράγματα» χαμογέλασε το παλικάρι.

«Δεν είναι δύσκολο» αποκρίθηκε χαμογελώντας ανάμεσα στα ακατάστατα γένια του κι ερημίτης.

«Δεν είναι και τόσο δύσκολο. Δηλαδή... είναι ευκολοδύσκολο. Πρέπει να έχεις πάντα στο νου σου το Χριστό και, πριν κάνεις οτιδήποτε, ν' αναρωτιέσαι: συμφωνεί ο Χριστός με αυτό; Κι αν δεν ξέρεις, έχεις την Καινή Διαθήκη και τον πνευματικό σου».

Έκανε μια σύντομη παύση. Τα τρία παιδιά τον παρακολουθούσαν με προσοχή· όμως όχι με τα ίδια συναισθήματα στην ψυχή τους. Ο άνθρωπος του Θεού ένιωθε τα συναισθήματά τους και ανησυχούσε.

Δεν ανησυχούσε για τον Αλέξη και τη Χρυσένια, αλλά για την Ήβη, που μέσα της μεγάλωνε ένα σκοτεινό πνευματικό αβγό – το αβγό του μίσους, της

απελπισίας, του αισθήματος της προδοσίας και ίσως του φθόνου.

«Είναι δρόμος αίματος αυτός, Αλέξη, αδελφέ μου», συνέχισε, σα να μην καταλάβαινε όσα καταλάβαινε, ομπάρμπα Νίκος. «Δρόμος του δικού σου αίματος, μεταφορικά μιλώντας, αλλά μπορεί και κυριολεκτικά... Γιατί έχουμε μέσα μας πάθη και αδυναμίες και ο διάβολος δε θα μας αφήσει ήσυχους. Ή θα μας αφήνει ήσυχους, για να νομίζουμε πως τον νικήσαμε και να φουσκώσει ο εγωισμός μας, και μετά θα μας δίνει τις σφαλίεςρες τη μια πάνω στην άλλη!». Τους κοίταξε καλά καλά. «Γι' αυτό, προσευχή, εξομολόγηση, θεία κοινωνία τακτικά, νηστεία όταν πρέπει, διαρκής επιφυλακή, πόλεμος με τον πρώτο μας εχθρό».

«Που είναι ποιος;» ρώτησε η Χρυσένια. Ομπάρμπα Νίκος κοίταξε τον Αλέξη.

«Ο εαυτός μας» υπέθεσε εκείνος. Ο γέρο άστεγος χαμογέλασε και τα γέρικα μάτια του έλαμψαν.

«Ός πότε;» ρώτησε ο νέος. Ο ερημίτης σήκωσε τους ώμους:

«Ίσως για όλη μας τη ζωή. Αν με τη χάρη του Θεού φτάσουμε κάπου, ίσως αλαφρώσουμε. Αλλά απαιτείται υπομονή, επιμονή, ταπείνωση (γιατί σίγουρα θα πέσουμε πολλές φορές, θα έχουμε πολλές ήττες, δηλαδή θα κάνουμε αμαρτίες – η ταπείνωση θα μας βοηθήσει να μην απελπιστούμε, γιατί μόνο ένας

εγωιστής απαιτεί από τον εαυτό του να είναι ανίκητος, ενώ ένας υποκριτής δεν παραδέχεται τις ήττες του· ο ταπεινός παραδέχεται τις ήττες του και συνεχίζει με την ελπίδα του στο Χριστό), απαιτούνται λοιπόν όλα αυτά, καθώς επίσης και χρόνια, όπως είπαμε και πριν. Υπομονή, γιατί θα χρειαστούν χρόνια».

«Κατάλαβα, μπάρμπα Νίκο, δε χρειάζεται να το αναλύσεις άλλο. Το τρίτο;».

«Το τρίτο, παιδί μου, είναι να γίνεις ιερέας».

Ο Αλέξης αιφνιδιάστηκε.

«Ομολογώ ότι δεν το περίμενα αυτό» είπε κοκκινίζοντας ελαφριά.

«Σε πειράζει;».

«Όχι ότι δεν το είχα σκεφτεί ποτέ μου, αλλά να... είναι μια μεγάλη απόφαση, που αλλάζει τα πάντα».

«Μα το να πολεμήσεις τη μαγεία, που κυβερνά τον κόσμο, έτσι κι αλλιώς είναι μια απόφαση που αλλάζει τα πάντα. Και απλά να είσαι χριστιανός, κι όχι τυπικός, γλιάρος κι αδιάφορος, είναι μια απόφαση που αλλάζει τα πάντα – και επηρεάζει καθοριστικά τη σχέση σου με την κοινωνία, τους φίλους σου, το κράτος, όλο τον κόσμο».

«Εγώ καταλαβαίνω πολύ καλά, κ. Νίκο», είπε η Χρυσένια, «γιατί έχω ήδη πάρει αυτή την απόφαση».

Ο μπάρμπα Νίκος την ευλόγησε σταυρώνοντας τον αέρα· το κορίτσι ένιωσε την ενέργεια του σταυρού σαν κάτι ωραίο, αλλά την Ήβη δίπλα της την έπιασε πονοκέφαλος. Ο μπάρμπα Νίκος έστρεψε πάνω της την Ευχή του Ιησού, που δεν είχε πάψει να λέει νοερά, μέσα στην καρδιά του. Δεν ήταν ώρα να της μιλήσει ακόμη.

«Αλέξη, αδελφέ μου, το κατά των δαιμόνων χάρισμα πολλές φορές δίνεται από το Χριστό και σε λαϊκούς, δηλαδή ανθρώπους που δεν είναι ιερείς ή μοναχοί, όταν είναι άγιοι»...

Για τα δυο παιδιά ήταν φανερό πως ο γέρο ερημίτης του πάρκου διέθετε αυτό το χάρισμα.

«...όμως η εξουσία κατά των δαιμόνων που έχουν οι ιερείς (που φορούν το πετραχήλι, τελούν τη θεία κοινωνία, σηκώνουν στα χέρια τους το Σώμα και το Αίμα του Ιησού Χριστού) είναι άλλου επιπέδου. Αν μάλιστα ο ιερέας είναι και άγιος, μπορώ να πω ότι γίνεται ανίκητος».

«Ένας άγιος ιερέας λοιπόν θέλεις να γίνω» είπε με περίσχεψη ο νέος.

«Όχι εγώ, εσύ το θέλεις, με την απόφαση που έχεις πάρει· εκτός αν την αναιρέσεις, που ελπίζω όχι». Χαμογέλασε αμυδρά. Κοιτάζονταν στα μάτια. «Κάτι ακόμα: μην περιμένεις νίκες, πριν περάσει πολύς

καιρός. Ίσως χρειαστείς ακόμη και είκοσι χρόνια – είκοσι χρόνια προετοιμασίας για να δεις μια νίκη!».

«Ωω!» έκανε η Χρυσένια.

«Δεν πειράζει» είπε ο Αλέξης μετά από μικρή σκέψη.

«Σε είκοσι χρόνια θα είμαι τριάντα εφτά χρονών, νέος ακόμη».

«Και μη θέλεις τη νίκη για να δοξαστείς εσύ, αλλά από αγάπη στο Χριστό και στους ανθρώπους».

«Και; Συνέχισε».

Ο μπάρμπα Νίκος χαμήλωσε τη φωνή του:

«Και να είσαι αποφασισμένος να πεθάνεις γι' αυτή την αγάπη, όπως Εκείνος πέθανε από την αγάπη Του για σένα και για όλο τον κόσμο».

Σώπασαν για λίγο, αναλογιζόμενοι τα τελευταία του λόγια.

«Κι εγώ, πάτερ... συγνώμη, κε. Νίκο, ήθελα να πω;» ρώτησε η Χρυσένια.

«Εσύ, αδελφή μου, γενναία αδελφή μου, εύχομαι με τη χάρη του Χριστού και της Παναγίας να γίνεις μια σωστή πρεσβυτέρα».

«Πρεσβυτέρα τι σημαίνει;».

«Παπαδιά, σύζυγος ιερέα». Έδειξε τον Αλέξη. «Η σύζυγός του».

Τα δυο παιδιά κοκκίνισαν και η Ήβη ένιωσε μια παράξενη ταραχή. Ο Αλέξης κοίταξε τρυφερά τη

Χρυσένια και πήρε το χέρι της στα δικά του. Η κοπέλα του έσφιξε τα χέρια κοιτάζοντας πάντα τον ερημίτη, προσδοκώντας σπουδαίες εξηγήσεις.

«Ο Χριστός, κόρη μου», άρχισε εκείνος, «γεννήθηκε από γυναίκα, για να ευλογήσει τη γυναίκα. Γεννήθηκε από παρθένα, για να ευλογήσει την παρθενία. Και γεννήθηκε από αρραβωνιασμένη, για να ευλογήσει το γάμο».

«Ωραίο αυτό. Παρακάτω;».

«Η Μητέρα Του είναι η Μητέρα όλων των χριστιανών, και κατ' επέκταση όλων των ανθρώπων, αφού όλοι – αν το θέλουμε βέβαια – κατευθυνόμαστε στο να ενωθούμε με το Χριστό. Αλλά κυρίως η Αυτή η Μητέρα, η Παναγία εννοώ, είναι η Αρχηγός των γυναικών που αγωνίζονται ενάντια στο κακό. Και αγωνίζονται με όλους τους τρόπους που το κάνουν και οι άντρες, εκτός ότι δεν γίνονται ιερείς». Κάτι πήγε να πει η Χρυσένια· ο μπάρμπα Νίκος δεν την άφησε. «Κι οι άντρες» συμπλήρωσε «αγωνίζονται με όλους τους τρόπους που το κάνουν κι οι γυναίκες, εκτός ότι δεν γίνονται μάνες».

«Ωστε η μητρότητα είναι το αντίστοιχο της ιεροσύνης;» ρώτησε το κορίτσι.

«Μάλιστα. Λοιπόν, στην ιστορία της Εκκλησίας έχουμε πάρα πολλά ζευγάρια αγίων, ακόμη και ολόκληρες οικογένειες αγίων (άγιοι γονείς και παιδιά, που μεγαλώνουν και γίνονται κι αυτά άγιοι), αλλά

και πολλές μεγάλες αγίες, που είναι διδασκάλισσες της ανθρωπότητας. Έχουμε την αγία Μακρίνα, την αγία Ειρήνη Χρυσοβαλάντου, την αγία Συγκλητική, την αγία Αικατερίνη, την αγία Ματρώνα της Μόσχας, τέλος πάντων, να μην πολυλογώ, είναι χιλιάδες. Και επίσης χιλιάδες οι αγίες ασκήτριες και οι αγίες μάρτυρες και μεγαλομάρτυρες, που ακόμα και σήμερα εμφανίζονται και θαυματουργούν. Λοιπόν, είπαμε πως έχουμε πολλά ζευγάρια αγίων: οι άγιοι π.χ. Ακύλας και Πρίσκιλλα, Αδριανός και Ναταλία, Ανδρόνικος και Ιουνία, Γαλακτίωνας και Επιστήμη...».

«Αγία Επιστήμη;» ρώτησε η Χρυσένια.

«Βέβαια υπάρχει. Και πολλοί άλλοι. Λοιπόν, αυτή τη θέση ελπίζω και εύχομαι για σένα, για σας τους δυο: ένα άγιο ζευγάρι, που θα πολεμήσει το Κακό, υπέρ του Καλού, μέχρι...».

Σώπασε.

«Μέχρι;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Μέχρι να θέλει ο Χριστός. Και μακάρι να βοηθήσετε στη σωτηρία πολλών ανθρώπων. Αυτό».

Οι δυο νέοι κοιτάχτηκαν με τρυφερότητα. Η Χρυσένια έπιασε απ' το χέρι την Ήβη και την τράβηξε στην αγκαλιά της. Εκείνη πλησίασε απρόθυμα.

«Κάτι ακόμα» απευθύνθηκε στη Χρυσένια ο μπάρμπα Νίκος. «Εκεί, στην αυλή του μοναστηριού, δεν είπαμε για το τελευταίο χαρακτηριστικό του Θεού, που έχει αποκαλυφθεί στους ανθρώπους, την αγάπη».

«Ότι ο Θεός είναι πρόσωπο, τριάδα και αγάπη» θυμήθηκε η Χρυσένια.

«Σωστά. Λοιπόν, είναι βασική διδασκαλία των αγίων διδασκάλων της Ορθοδοξίας, ότι ο Θεός δημιούργησε το σύμπαν από αγάπη, τη ζωή από αγάπη και την κορύφωση της δημιουργίας, τον άνθρωπο, από το ξεχείλισμα της αγάπης Του. Και σκοπός αυτής της δημιουργίας είναι να μοιραστεί ο Θεός τη θεότητά Του με άλλα πλάσματα, που θα είναι εικόνες Του, λογικά και ελεύθερα, όπως Αυτός».

«Δηλαδή τους ανθρώπους» υπέθεσε το κορίτσι.

«Ακριβώς. Δημιούργησε τους ανθρώπους, για να τους δώσει τη δυνατότητα, αν το θέλουν, να γίνουν άγιοι, όπως ο Θεός, να γίνουν – όπως λέμε – θεοί κατά χάριν, όπως ο Θεός είναι Θεός κατά φύσιν».

«Δεν κατάλαβα».

«Στο Θεό υπάρχει μια αγαθή ενέργεια, με την οποία δημιούργησε το σύμπαν και δημιουργεί κάθε πλάσμα του, δίνει ύπαρξη, ζωή, ελευθερία, λογικά, ότι υπάρχει. Μη μπερδεύεστε, η επιστήμη βρίσκει πώς έγινε ή πώς γίνεται κάτι στον κόσμο, αλλά δε βρίσκει αν υπάρχει ο Θεός, η θεία ενέργεια ή το θείο σχέδιο πίσω απ' αυτό».

«Λοιπόν;».

«Λοιπόν, η ενανθρώπηση του Χριστού – το ότι έγινε άνθρωπος – δημιούργησε τη γέφυρα ενότητας Θεού και ανθρώπων. Η ένταξη του ανθρώπου στην Εκκλησία, με το βάπτισμα, η θεία κοινωνία και όλα όσα περιλαμβάνει η χριστιανική ζωή, ανοίγει το πνεύμα και το σώμα του ανθρώπου σ’ αυτή την αγαθή ενέργεια του Θεού, τη θεία χάρη, όπως λέμε, και ο άνθρωπος ενώνεται με το Θεό. Στην αρχή, λίγο, σταδιακά περισσότερο (θα έχει βέβαια και ήττες και πτώσεις) και τελικά ο άνθρωπος γίνεται άγιος, δηλαδή, όπως λένε οι ίδιοι οι άγιοι, “θεός σε όλα εκτός από την θεϊκή ουσία”».

Έκανε μικρή παύση.

«Έτσι έγιναν όλα όσα είδατε τις δύσκολες μέρες του μοναστηριού και του άλσους» κατέληξε. «Έτσι μια χριστιανή μάνα, που έχει αγιότητα λόγω της πίστης και της αγάπης της, μπορεί να ευλογήσει το παιδί της και να προσευχηθεί αποτελεσματικά γι’ αυτό. Και έτσι ελπίζω και περιμένω πως θα συνεχιστεί η ζωή σας από ’δώ και πέρα».

Μειδίασε:

«Να ξέρετε πως αυτή η γνώση είναι απαγορευμένη· δεν την ποινικοποιεί κάποιος νόμος, αλλά το σύστημα,

που εξουσιάζει τον κόσμο, κάνει ό,τι μπορεί για να μην την αποχτήσετε ποτέ».

Στράφηκε στην Ήβη κι η φωνή του έγινε πιο πατρική.

«Και τώρα, κόρη μου, βασανισμένη αδελφή μου, ήθελα να σε παρακαλέσω... πώς να το πω; να μου επιτρέψεις να κάνω κάτι για σένα».

«Τι θα γίνει με τη μαμά μου;» ρώτησε κάπως ψυχρά το μικρό κορίτσι.

«Η μαμά σου, Ήβη μου, δε σε αγαπά. Είναι παγιδευμένη σ' ένα δίχτυ μαγείας από το μπαμπά σου, που της έχει στερήσει από μέσα της την αγάπη και που εσένα σε – συγχώρεσέ με να το πω έτσι – σε έσπειρε μέσα της για να σε χρησιμοποιήσει σε σατανικά σχέδια».

«Δεν το πιστεύω!».

«Επίτρεφέ μου να σου δείξω, με τη δύναμη του Χριστού, τι έγινε τη νύχτα της μεγάλης μάχης μέσα στο δάσος. Τότε θα δεις με τα μάτια σου ότι ο πατέρας σου αποπειράθηκε να σε βιάσει και ότι, δίπλα σου, ο δήθεν φίλος σας ο Άλκης, μεταμορφωμένος σε λιοντάρι, θα κατασπάραζε τη Χρυσένια, τη μόνη αληθινή σου φίλη».

«Μην τα λες αυτά· δεν τα πιστεύω».

«Είναι αλήθεια, αγάπη μου» είπε η Χρυσένια, βουρκώνοντας μπροστά στη σκληρότητα και τον πόνο

της φίλης της. «Και με έκανε να νιώθω αρκούδα, για να κατασπαράξω το μπαμπά μου!».

«Αφού κάνετε τέτοια κόλπα», ρώτησε με αυθάδεια το κορίτσι το μπάριμπα Νίκο, «γιατί κατηγορείτε συνέχεια τους μάγους;».

«Δεν είναι κόλπα» απάντησε ψύχραιμα εκείνος, «ούτε είμαστε μάγοι, δεν κάνουμε ξόρκια, δε λέμε ότι έχουμε δυνάμεις, απλά βρισκόμαστε, κατά τη χάρη του Ιησού Χριστού, μέσα στο Φως Του κι εκείνο τα κάνει όλα».

Το κορίτσι τον κοίταξε βαθιά στα μάτια και τα δικά της ήταν γεμάτα σκοτάδι.

«Ακόμη κι αν μου τα δείξεις, δεν τα πιστεύω. Δε μπορώ να ξέρω ότι αυτά που μου δείχνεις έγιναν όντως!».

Σηκώθηκε απότομα και ξεκόλλησε από την αγκαλιά της Χρυσένιας.

«Φεύγω. Αρκετό πονοκέφαλο μου δημιουργήσατε».

Χάιδεψε μια γάτα και μια χελώνα, που στέκονταν σε μιαν άκρη, κι απομακρύνθηκε αμίλητη στο μονοπάτι.

Ο μπάριμπα Νίκος αναστέναξε.

«Είναι δύσκολα τα πράγματα» είπε. «Χρειάζεται προσευχή. Αλλά, αν την απορρίπτει, μάλλον δε θα την επηρεάσει θετικά». Σκέφτηκε μια στιγμή. «Να την προσέχετε» κατέληξε· «εκείνος θα προσπαθήσει να τη χρησιμοποιήσει για να σας βλάψει – εκτός αν προλάβει ο Χριστός, με τη βοήθειά σας, και τη γιατρέψει».

2

Η Ρεβέκκα κοίταξε από το ματάκι της πόρτας. Δεν περίμενε κανένα μέσα στη νύχτα.

Έμενε μόνη της πια, σε μια γκαρσονιέρα στο υπόγειο της μοιραίας πολυκατοικίας. Τα 'χε σπάσει με τους γονείς της, είχε ξανακυλήσει στα ναρκωτικά, δεν είχε συνέλθει ποτέ, κανείς δεν τη βοηθούσε.

Είδε ποιος ήταν κι άνοιξε την πόρτα σαστισμένη κι ενθουσιασμένη! Μήπως ονειρευόταν;

«Ηρθα» είπε ο Φοίβος. «Μη φοβάσαι τίποτα τώρα· εγώ θα σε προστατέψω».

Κι εκείνη, κλαίγοντας από τη συγκίνηση, ρίχτηκε στην αγκαλιά του.

3

Δεν είχε ύπνο. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και βημάτισε μέσα στο σκοτεινό σπίτι. Σε μια γωνιά έκαιγε ένα καντήλι δίπλα σε δυο εικονίτσες του Χριστού και της Παναγίας. Τώρα τελευταία είχαν έρθει στο σπίτι κι εκείνη απέφυγε να τις ζυγώσει.

Πλησίασε στο παράθυρο, με τις ανοιχτές γρίλιες που έβλεπαν στο δρομάκι· στο ίδιο δρομάκι, που κάποτε δυο λιοντάρια παραλίγο να κάνουν κομμάτια τον Αλέξη, τη Χρυσένια και τη μαμά της.

Είδε το είδωλό της. Είχε βάψει τα μαλλιά της πράσινα και τα βλέφαρά της μαύρα και είχε περάσει στη μύτη της ένα μαύρο σκουλαρίκι. Γεμάτη οδύνη στην ψυχή της, είχε αποφασίσει να μη δείχνει πια όμορφη στα μάτια των άλλων.

Και τότε της εμφανίστηκε μέσα απ' το τζάμι, σα να ήταν η οθόνη ενός εντοιχισμένου υπολογιστή. Το κορίτσι ξεφώνισε σιγανά.

«Ποιος είσαι;» ψιθύρισε, ξεπερνώντας την τρομάρα της.

«Ο μπαμπάς σου, Ήβη» απάντησε ο ξερακιανός άντρας με το ξυρισμένο κεφάλι και τα διαπεραστικά μάτια. Το κορίτσι ένιωσε ένα αλλόκοτο συναίσθημα,

φόβο και ικανοποίηση ανάμικτα. Τα μάτια της έλαμψαν και λίγο δάκρυσαν από συγκίνηση.

«Είσαι θεός;» ρώτησε αμήχανα.

«Το ξέρεις αυτό» είπε η ψυχρή, μεγαλόπρεπη φωνή του.

«Τι θα γίνει η μαμά μου;».

«Μην ανησυχείς· θα τη σώσουμε».

«Πάρε με από 'δώ» τον παρακάλεσε.

«Θέλω να μου κάνεις μια χάρη, Ήβη μου».

«Ό,τι θέλεις».

«Να μείνεις εκεί, ανάμεσά τους. Θα είσαι τα μάτια μου και τ' αυτιά μου, για να τους νικήσουμε με την πρώτη ευκαιρία».

Η Ήβη τον κοίταξε προσεχτικά στα μάτια και τα δικά της εξαπέλυσαν μικρές κίτρινες αστραπές. Χαμογέλασε μοχθηρά.

«Έγινε» απάντησε.